SORIN CERIN

CUGETĂRI ESENȚIALE

Editura PACO

SORIN CERIN

***

CUGETĂRI ESENȚIALE

Tehnoredactare computerizată: George Ş. Savu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Cugetări esenţiale / Sorin Cerin. - Bucureşti : PACO, 2013
ISBN 978-606-665-027-4

821.135.1-141

Lucrarea da faţă este o culegere de aforisme care curprinde cinci cărţi apărute de-a lungul timpului şi la alte edituri. Acestea sunt:

Iluminare,

Paradisul şi Infernul,

Păcatul,

Deşertăciune,

Contemplare.

SORIN CERIN

CUGETĂRI ESENŢIALE

Editură & Tipografie PACO S.R.L.

BUCUREŞTI, 2013

CUPRINS

ILUMINARE

1. Iluminarea este desăvârşirea absolutului din noi.
2. Doar prin iluminare putem vedea adevărata Lumină Divină atât în strălucirea zilei fericirii cât şi în întunericul nopţii suferinţelor.
3. Paşii către iluminare nu trebuie făcuţi cu trufie, infatuare sau mândrie fiindcă prin iluminare nu trebuie să te regăsească alţii pe tine ci tu pe tine însuţi.
4. Niciodată străinul din tine nu va putea primi iluminarea.
5. Nu există iluminare fără iubire şi speranţă.
6. Iubirea şi speranţa sunt stâlpii iluminării iar adevărul sufletul ei.
7. Zâmbeşte în faţa oricăror suferinţe ale vieţii fiindcă toate sunt trecătoare în afară de clipa când vei deveni etern prin Lumina Divină care te călăuzeşte spre perfecţiune.
8. Căile iluminării se împart între puterea de a iubi şi speranţa de a înţelege binele şi răul.
9. Atât binele are răul lui cât şi răul are binele lui.
10. Nu separa niciodată binele de rău dacă vrei să urci pe culmile iluminării ci încearcă să vezi în fiecare din ele atât sensul lor cât şi opusul lor.
11. Culmea iluminării se numeşte pacea cu tine însuţi.
12. Pacea cu tine însuţi este cea mai grea pace dintre toate.

13. Nu fi întristat dacă vei vedea cum norii deşertăciunii îţi acoperă soarele speranţelor tale fiindcă şi ei au menirea lor, soarele lor, a cărui strălucire te va putea ajuta cândva.

14. Nu te mânia pe misterul viitorului şi nici pe necunoaştere fiindcă dacă nu ar fi necunoaşterea tu nu ai mai avea cunoaştere şi dacă nu ar fi viitorul nu ai mai avea nici trecut.

15. Nu există înţelept adevărat care să afirme că ar cunoaşte adevărul absolut al lumii ci doar înţelept care să susţină că adevărata înţelepciune este aceea care îţi desluşeşte infinitatea oceanului necunoaşterii.

16. Adevărul Absolut este infinitul Luminii Divine.

17. Când vei simţi fericirea în suferinţă şi suferinţa în fericire vei face primul pas spre iluminare.

18. Cel care combate cu asprime răul tot aşa combate şi binele pe care-l are acel rău.

19. Societatea este maşinăria cea mai diabolică creată vreodată de religie, indiferent că se numeşte morală, norme, sau principii ea va rămâne mereu o religie.

20. Adevărata religie constă în iluminarea de sine a fiecărui om.

21. Orice aşa zisă religie va avea un păstor care-şi conduce turma şi nicidecum o oaie în mijlocul unei turme de păstori.

22. Libertatea este strălucirea iluminării. Chiar şi în cele mai grele temniţe ale trupului cel iluminat va rămâne mereu liber.

23. Nu vei reuşi niciodată să faci pace cu tine însuţi fără a înţelege că unicul adevăr care-ţi este hărăzit este eternitatea momentului propriei tale morţi prin care renaşti etern.

24. Chiar dacă provii din eternitate, aceasta s-a frânt prin naşterea ta, cum moartea are un început şi eternitatea morţii se frânge prin viaţă devenind viaţă veşnică.

25. Orice viaţă are un început precum naşterea, începutul vieţii sau moartea, începutul lumii de dincolo.Asta demonstreză că şi moartea este o viaţă la rândul ei.

26. Tot ce are un început se sfârşeşte în lumea noastră. Un început care nu s-ar sfârşi, cum ar fi lumea morţii ce ne pare eternă, şi-ar găsi sfârşitul în propriul început fiindcă infinitul absolut nu are nici început şi nici sfârşit.

27. Unica religie adevărată este aceea când comunici cu Dumnezeul din tine.

28. Religia este cea mai veche impostură a omului alături de curvie.

29. Pentru a-L înţelege pe Dumnezeu vei avea nevoie de orice altceva decât de religie.

30. Religia este încătuşarea voită a minţii care caută libertatea luminii Lui Dumnezeu.

31. Păzeşte-te de religie dacă nu vrei să cazi în păcat.

32. Religia a făcut mai mulţi morţi decât mulţi dictatori sângeroşi la un loc.

33. Între religie şi Dumnezeu există marea prăpastie cu nume de libertate.

34. Religia este cea mai sigură cale de a-l îndepărta pe om de Dumnezeul adevărat şi de a-l înlocui pe acesta cu unul fals şi distrugător.

35. Nu poate exista inepţie mai mare decât să afirmi că Dumnezeu este religios şi se roagă pentru noi. Prin rugă, Dumnezeu devine slab şi impotent fiindcă acceptă o altă forţă care să-i accepte ruga.

36. Religia este arta de a şti cum să vinzi sufletele iar biserica taraba pe care poţi să le expui.

37. Fiecare religie este o dogmă umilitoare la adresa Lui Dumnezeu.

38. Dumnezeu nu are nevoie de ruga noastră fiindcă nu are slăbiciuni, în schimb dacă noi ne simţim mai liberi rugându-ne, mai descărcaţi de griji, nu avem decât să o facem.

39. Prin rugăciune ne ajutăm pe noi şi nu pe Dumnezeu.

40. Dumnezeu se opune oricărei religii fiindcă nu poate fi dogmatic.

41. Dumnezeu nu a creat un om mai sfânt decât altul.

42. Răul este la fel de divin ca şi Binele, fiindcă ambele duc la evoluţie şi progres.

43. Cel mai necesar Binelui (Dumnezeu) este Răul (Satana) pentru ca Binele să strălucească, precum Răului, Binele.

44. Răul (Satana) poate împinge Binele (Dumnezeu) spre un Bine mult mai pronunţat decât era înainte, iar Răul să devină la rândul lui mai mare Bine, decât era Binele înainte.

45. Lumina Divină, care este Dumnezeul Absolut are în infinitatea Ei, atât cei doi opuşi ai Binelui şi Răului cât şi o infinitate de alţi opuşi faţă de aceştia.

46. La rugăciunea Tatăl Nostru, pentru cei care se simt liberi prin rugăciune, în loc de Tatăl Nostru se va spune Lumină Divină, astfel: „Dragă Lumină Divină care eşti în ceruri, sfinţească-se Numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în ceruri aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă păcatele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noastri. Amin!” Rugăciunea se va sfârşi aici

înainte de:” Nu ne duce pe noi în ispită”, deoarece Lumina Divină, care este Dumnezeu nu ne poate duce niciodată în ispită.

47. Adevăratul Dumnezeu care este Lumina Divină este Satana! Cel mai mare deschizător de drumuri al omenirii, cel care scoate mereu binele în evidenţă.

48. Satana este marele bine al lumii fiindcă prin el toţi cei care huzuresc prin binele religios, pot fi oricând sortiţi eşecului.

49. Religiile te obligă cu forţa să le accepţi binele, pe când Satana îţi dă libertatea de a alege.

50. Adevăratul Diavol sunt anumite religii care pretind că îl proslăvesc pe Dumnezeu pentru a umple buzunarele preoţilor.

51. Între Rău, Diavol şi Satana este o mare prăpastie, fiindcă Diavolul şi Răul pot fi chiar aşa zisele religii ale Binelui care te forţează să devii sclavul lor.

52. Dumnezeu este cel care nu acceptă dogme, religii şi nici nu este un personaj slab care se roagă pentru creaţia Sa care eşti tu.

53. Vechiul Satanism prin care se făceau tot felul de practici perverse este aşa zisul bine Dumnezeiesc al religiilor în starea lui primară. Prin el religiile îşi arătau superioritatea.

54. Satanism înseamnă liberatea individului fără a stânjeni şi libertatea celorlalţi indivizi cum face creştinismul iudaic sau alte religii.

55. Este normal ca religiile să vadă numai monştrii în Satana (Răul) care le dă strălucirea fiindcă altfel nu ar mai exista.

56. A te ruga la Satana este adevărata virtute a omului înstrăinat de perversiunea religiilor.

57. Iubirea este nostalgia Lui Dumnezeu asupra suferinţei noastre întrupate în ţărâna amintirii despre iluzie şi destin.

58. Un surâs al iubirii fără primăvara speranţei ar fi un val fără propriul său ocean.

59. Lasă-ţi inima cuvântului din care te-ai întrupat să bată pentru iubirea mântuirii de propriul ei destin!

60. Nu cred că vom înţelege vreodată oda prin care mugurii primăverilor preamăresc măreţia naturii propriei noastre iubiri.

61. La margine de inimă poţi oricând să cazi în prăpastia uitării de tine însuţi.

62. Doar unui nenorocit îi poate fi teamă de iubire!

63. Numai un suflet fără căpătâi poate să batjocorească iubirea atunci când traversează strada vieţii lui.

64. Lasă-ţi mâna Destinului tău să fie prinsă de clipa iubirii la ţărmul oceanului învolburat al vieţii.

65. Care dor a uitat să doară vreodată?

66. Nu există pace între cei ce nu pot iubi cum nu poate exista război între cei ce nu cred în iubire.

67. Lăsaţi sfinţenia cuvântului fără iubire şi priviţi-vă ochii în oglinda sufletului.Mai seamănă aceştia cu voi? Dacă da, v-aţi născut degeaba!

68. Nu-mi spune ce este moartea dacă nici măcar iubirea nu poţi să o înţelegi.

69. Trandafirii zâmbetului tău vor înmuguri etern în sufletul meu făcându-mă să trăiesc la nesfârşit primăvara marii noastre iubiri.

70. Care dor nu s-a cuibărit în aşternuturile fierbinţi ale iubirii.

71. Nu pot să cred în moarte atâta timp cât există ţărmul nesfârşit al iubirii unde orice clipă are propria ei eternitate.
72. Care eternitate poate fi comparată cu inima ta?
73. Care toamnă a iubirii nu se pierde-n elixirul veşniciei?
74. Suntem pana cu care Dumnezeu îşi scrie gândurile iubind.
75. Cel ce nu crede în speranţă nu poate crede în Dumnezeu.
76. Dumnezeu este înainte de toate speranţa iubirii din noi.
77. Cu toţii suntem siliţi în cele din urmă să ne scriem istoria iubirii pe tabla neagră a morţii.
78. Cât de aproape de noi înşine poate fi îngerul iubirii într-o lume unde moartea este obligatorie?
79. Oare am putea iubi dacă nu ar exista moartea?
80. Cum ar fi zborul sentimentelor dacă acestea nu ar cunoaşte niciodată aripa morţii?
81. Fără iubire viaţa ar fi un etern recviem cântat deşertăciunii.
82. Ce altceva a mai rămas din noi decât iubirea ce poate sta la masa îngerilor luminii?
83. Ce vrajă mai poate avea inima împietrită în faţa unei mari iubiri?
84. Pasiunea fără de iubire este un cer fără de stele.
85. Ce ar mai fi adevărat din noi înşine dacă nu am avea fiecare propria stea care să înfrunte eternitatea Universului?
86. Care val îşi poate părăsi oceanul sau care om, moartea?
87. Cel mai sărac suflet nu este cel ce suferă ci acela care nu poate să dăruiască iubire.

88. Cel ce învaţă să iubească nu a înţeles nimic din iubire.

89. Câte vise se vor mai pierde în uitarea destinului morţii până să învăţăm câtă nevoie avem de iubire?

90. Şi atunci ţi-am simţit aripa privirii tale care m-a purtat dincolo de moartea din mine spre eternitatea fiinţei noastre unice unde sufletele noastre pereche devin parte absolută din ea.

91. Cât valorează plăcerile vieţii dacă tu nu vei afla niciodată ce este iubirea?

92. Fiecare cale are propriii ei paşi care să o calce în picioare precum fiecare destin este o cale spre moarte a vieţii ce va fi definitiv călcată în picioare de uitarea izbăvitoare a eternităţii iubirii din noi.

93. O viaţă fără iubire este aidoma unei case fără ferestre unde Lumina Divină a adevărului nu va putea pătrunde niciodată.

94. Ce am putea fi în afară de iubire? Nimic! Asta rămâne din cei ce nu pot iubi.

95. Care ocean nu-şi are ţărmurile lui şi care om moartea sa?

96. Ce altceva poate fi sinceritatea în iubire decât nebunie, împlinire sau zbucium şi nemărginire?

97. Mai degrabă îţi vei înţelege propia ta moarte decât marea iubire a inimii care şi-a aflat sufletul ei pereche.

98. Fără iubire ne-am naşte mai bătrâni decât propria noastră vreme.

99. Care lacrimă a dorului nu luminează cu Lumina Divină din el, întunericul deşertăciunii acestei lumi care uită adesea să iubească.

100. Cel ce nu crede în sufletul său pereche se depărtează de steaua eternităţii inimii lui ce nu poate aparţine decât celor două destine perechi.

101. Fiecare iubire este un poem al destinului.

102. În iubire nu mai există matematică ci numai simţire.

103. Chiar dacă Vremea îşi are iubirea ei, niciodată iubirea nu-şi va avea vremea sa ci numai împlinirea sa eternă dincolo de orice vremuri, oprelişti sau frontiere.De aceea Vremea nu se va înţelege niciodată cu iubirea.

104. De câţi spini ai clipelor avem nevoie pentru a înţelege că întreaga noastră viaţă este o fărâmă de praf din inima însângerată a unei clipe unde ne vom afla iremediabil împlinirea destinului nostru astral alături de sufletul nostru pereche.

105. Ai devenit poemul vieţii mele fiindcă te iubesc mai mult decât au reuşit toate versurile divine ale lumii să dorească strălucirea unor ochi, fiindcă ai tăi par desprinşi din focul astral al Lui Dumnezeu care a dăruit viaţa lumilor.

106. Străbunii tăi îşi găsesc împlinirea în iubirea ta fiindcă şi ei au iubit la rândul lor pentru a se împlini propriul tău Destin.

107. Nu te depărta niciodată de ţărmul iubirii tale dacă nu vrei să te îneci în mrejele deşertăciunii.

108. Nu există lacrimi secate în iubire.

109. Cât întuneric pot îndura cei care nu acceptă Lumina Divină a iubirii?

110. Alungă întunericul din privirea ta iubind.

111. Cel ce vrea să afle calea iubirii va trebui mai înainte de toate să-L descopere pe Dumnezeu.

112. În iubire nu poate exista nici răzbunare şi nici ură fiindcă ambele sunt străine Dumnezeului iubirii noastre, prin care înţelegem sau îmbrăţişăm privirea sufletului nostru pereche.

113. Scopul iubirii este eternitatea.

114. Care iubire nu-şi are destinul propriului zbucium?

115. Departe de moarte nu poate fi decât iubirea ce a uitat definitiv de viaţă.

116. În spatele iubirii vei găsi profanul firii înlănţuit de dorinţa nemuririi, precum înaintea iubirii se află doar sacralitatea mântuirii născută din eternitatea profunzimii Lui Dumnezeu care nu mai are nevoie de nemurire fiindcă nu a cunoscut niciodată moartea.

117. Cel mai înalt munte al speranţei nu poate fi atins decât de sfinţenia iubirii.

118. Cum ar arăta zorii într-o lume lipsită de iubire? Ar mai reuşi aceştia să alunge noaptea deşertăciunii vreodată?

119. Dincolo de vis iubirea devine Destin.

120. Atunci când zăpada timpului va acoperi urmele iubirii din inima ta, aminteşte-ţi că ele n-au existat niciodată dacă nu ard îndeajuns de tare pentru a transforma toţi fulgii de nea ai clipelor în şiroaie care să inunde uitarea pentru totdeauna.

121. Sper ca într-o zi lumina să înţeleagă apusul ce va naşte zorii speranţei din sufletul tău pustiit de rău dar niciodată de iubirea care aidoma zorilor va renaşte odată cu tine înţelegând eternitatea propriului tău destin.

122. Nu spera în armonia eternităţii dacă nu ai iubit cu adevărat niciodată.

123. A iubi înseamnă înainte de toate a-L cunoaşte pe Dumnezeul din lumina ta divină.

124. Doar iubirea poate înţelege moartea ca pe o renaştere şi viaţa ca pe o moarte.

125. Iubirea este dor ce doare după lumina divinităţii din noi pe care sperăm să o găsim la celălalt.

126. Iubirea este energia sublimă prin care sufletul nostru poate vibra odată cu Universul.

127. Sunt zbucium, mister şi iubire, într-o lume unde totul devine monoton şi trist. Sunt speranţă, zbor şi dor, într-o lume unde aripile devin tot mai grele.

128. A fi în iubire înseamnă a simţi, iar a muri în iubire înseamnă a uita.

129. Dorul este coroana de spini prin care iubirea se mântuieşte devenind sfinţenie.

130. Oceanul eternităţii uneşte pentru totdeauna marile fluvii ale iubirii şi ale morţii sub un singur acoperiş.

131. În iubire nu-ţi dori întâietatea niciodată fiindcă întregul cer al patimilor acestei lumi se poate prăbuşi peste tine, uitând de pioşenia sfinţeniei.

132. Nu-ţi arunca iubirea drumurilor prăfuite ale uitării fiindcă acestea nu vor mai duce spre sufletul tău niciodată.

133. A spune că iubeşti este o înălţare, dar nu una suficient de mare ca şi aceea de a iubi tăcând.

134. Alături de speranţă, iubirea devine regină.

135. Care nor nu-şi are în cele din urmă ploaia lui şi care iubire suferinţa ei?

136. Chiar dacă i-ai construit un palat al iubirii celui care nu iubeşte, tot degeaba, deoarece pentru el, tot o cocioabă părăginită va fi, dragostea ta.

137. Nu întoarce spatele iubirii fără ca să priveşti înainte de asta faţa morţii.

138. Soarele iubirii va răsări pe strada ta doar atunci când vei fi cu adevărat singur, sincer şi viu faţă de tine însuţi.

139. Ce ne-am face fără ploaia amară a suferinţei ce spală cu amintire caldarâmul iubirii?

140. Lasă orizontul patimilor să poată iubi până şi suferinţa dorului, fiindcă doar aşa vei înţelege rostul iubirii şi al morţii.

141. Cel ce moare închide pentru totdeauna porţile vieţii în urma sa dar nu şi pe cele ale iubirii prin care trece dorul Lui Dumnezeu din care s-a înfiripat amintirea.

142. Ce apropiaţi simt ochii inimii tale faţă de dorul eternităţii ce ne arată clipa care ne va ascunde de lumea muririi.

143. Aş înţelege moartea dacă nu ar exista viaţa.

144. Existăm în lumea depărtărilor până şi de noi înşine.

145. Iubirea este diadema de aur ce se află ascunsă sub banalitatea acestei lumi, iar atunci când o găseşti înţelegi importanţa crucială a fiecărei clipe din viaţa ta.

146. Iubirile sunt lacrimile de foc ale acestei lumi ce ard uitările, mistuindu-le cu ardoarea lor pentru totdeauna.

147. Ce este iubirea? Pentru aceasta priveşte drept în ochii morţii şi judecă singur.

148. Lumea este clădită din tălpile însângerate ale dorului tăiat de cioburile iubirii.

149. La porţile iubirii să nu aştepţi niciodată paznicii liniştii.

150. Doar iubind vei înţelege sensul vieţii şi al morţii.

151. Atunci când soarele iubirii apune se aşterne lacrima nopţii din inima deşertăciunii acestei lumi.

152. Nu există dor care să poată zâmbi viitorului ce nu are în inima lui un trecut.

153. Nu merge niciodată pe calea ochilor ce nu ştiu să plângă, să ierte sau să primească Lumina Divină a iubirii în sufletul lor.

154. Cum în iubire nu a existat niciodată un proroc al viitorului, nici un proroc nu a existat fără să iubească.

155. Nu există sfinţenie mai mare decât iubirea.
156. Atunci când iubeşti nu poţi fi niciodată singur.
157. Ultimele înţelesuri ale Cuvântului suflării dumnezeieşti din noi se termină la porţile morţii şi ale iubirii.
158. Care sculptor poate sparge stânca iubirii spre a-i desluşi chipul?
159. Fiecare strop al clipei care spală lacrima timpului nostru ar putea deveni o eternitate pentru împlinirea noastră, iubind.
160. Cât gol ar putea cuprinde uitarea dorului iubirii din noi?
161. Inima care nu ştie să bată uitarea va rămâne sclava deşertăciunii lacrimii oceanului de speranţe pierdute a iubirii.
162. Numele iubirii se scrie doar cu literele focului din noi.
163. Te cred fericire că îţi doreşti cu adevărat iubirea, doar că aceasta nu te poate crede niciodată, decât atunci când e prea târziu.
164. Speranţa iubirii nu poate sta decât în focul purităţii, sfinţeniei şi desăvârşirii pasiunii ce arde în noi.
165. Iubirea care nu te ceartă nu poate fi niciodată una adevărată.
166. Paşii iubirii nu lasă niciodată urme acolo unde lipseşte suferinţa.
167. Spune cu toată inima: Te iubesc, în faţa a ce consideri tu a fi cel mai sfânt, fiindcă iubirea este sfinţenia pasiunii.
168. Câte iubiri se vor fi pierdut în ţărâna rece a uitării şi câţi sfinţi s-au îngropat astfel pentru totdeauna?
169. Fiecare şoaptă a iubirii navighează în derivă pe oceanul deşertăciunii acestei lumi, lovită de valurile

pasiunii, blestemului, uitării, dorului, suferinţei, deznădejdii, speranţei, pentru a ajunge în sfârşit pe ţărmul morţii.

170. Te cred iubire doar atunci când uiţi de adevăr, te cred adevăr doar atunci când îţi aminteşti de iubire.

171. Soarele din lacrimile dorului tău va răsări în inima arsă de pustiul gândurilor mele.

172. Care vrajă nu-şi are descântecul ei dar care iubire are aşa ceva?

173. Nu tumultul sentimentelor este cel care ne determină iubirea ci posibila lipsă a lor.

174. Între iubire şi prăpastie nu există decât o mică diferenţă ce constă în modul cum priveşti moartea.

175. Nici o fire nu poate cuprinde natura iubirii.

176. În afară de neînţeles ar mai putea avea iubirea şi un alt înţeles?

177. La răspântia dorului doar iubirea va fi cea care te va înţelege, dar nu şi tu pe tine însuţi.

178. Lasă valurile iubirii să se spargă de stâncile sufletului tău şi fii fericit dacă acestea se vor transforma în nisipul ce va curge prin clepsidra eternităţii sufletelor pereche.

179. Cea mai mare lipsă de respect de sine o vei găsi în iubire.

180. Să nu cerşeşti niciodată nimic de la iubire fiindcă este cea mai neîndurătoare simţire din lume.

181. Bolta nopţii singurătăţii sufletului tău poate fi luminată cu iubire doar dacă vei înţelege câtă nevoie avem de neînţeles.

182. Cel care judecă iubirea nu se va putea niciodată judeca pe sine.

183. În pasiunea iubirii până şi moartea devine primăvară.

184. Iubirea nu se poate închina niciodată la picioarele deznădejdii.
185. Florile marilor iubirii nu se ofilesc niciodată în glastra ochilor care se pierd în pasiunea vieţii lor.
186. În iubire nu există alt obstacol în afară de sfinţenia cu care se hrăneşte. Odată pierdută sfinţenia, se pierde şi iubirea.
187. În iubire nu poţi alege o cale anume fiindcă esenţa ei constă în lipsa oricărei căi.
188. Urmele iubirii devin pavate cu sfinţenie.
189. Nu aştepta să te răcoreşti vreodată la umbra iubirii.
190. Vânturile pustiului din noi sunt cele care spulberă deşertăciunea acestei lumi spre cardinalele unde sălăşluieşte iubirea.
191. Tăcerea iubirii este cel mai devastator strigăt.
192. În iubire nu există niciodată pace.
193. Diferenţa dintre luptă şi iubire constă în faptul că cel învins va fi mereu un învingător.
194. Prin iubire sfinţenia devine artă.
195. Frumuseţea iubirii constă în suferinţa pasiunii.
196. Nimic nu poate fi mai adevărat decât iubirea fiindcă este şi va rămâne mereu un mare adevăr necunoscut.
197. Cad fulgii de cristal ai cuvintelor inimii ce se sparg pe asfaltul rece şi negru al Timpului dacă nu sunt primiţi în braţele iubirii pentru totdeauna.
198. Dacă iubirea ar deveni vreodată înţeleasă întreaga lume s-ar prăbuşi în neant.
199. Pe neînţelesul iubirii se sprijină întregul înţeles al lumii.
200. Să mori din dragoste de viaţă şi să trăieşti din dragoste de moarte. Iată paradoxul iubirii.

201. Să nu rogi niciodată iubirea fiindcă este sfinţenia care nu acceptă nici o rugă, îşi clădeşte catedrale doar din sufletele celor care o trăiesc.

202. A spera în iubire este ca şi cum ai naufragia în eternitate si ai aştepta clipa regăsirii ţărmului pierdut din inima ta.

203. Pasiunea iubirii constă în neînţeles, suferinţă, inedit şi miracol.

204. A crede în iubire este la fel cu a crede în izbăvirea morţii doar că una ştii că va veni cu siguranţă pe când cealaltă nu.

205. În lacrima iubirii inimile nu ştiu să plângă niciodată.

206. Între iubire şi fericire există legământul morţii.

207. Doar iubirea poate aduna cioburile sparte ale timpului pierdut din tine pe calea morţii.

208. Cel ce a închis porţile iubirii în urma lui nu se va mai întoarce niciodată la el, rămânând un străin rece faţă de sufletul său.

209. Iubirea este furtuna misterului din noi.

210. Anotimpurile iubirii sunt misterul, dorul şi unicul absolut cunoscut al vieţii: moartea!

211. Religia iubirii constă în dor.

212. Cât de dor trebuia să-i fi fost Lui Dumnezeu de noi, încât ne-a clădit suflete cu care să putem iubi.

213. Întreaga puritate a lumii, sacralitate a fiecărui Cuvânt, ar dispărea fără iubire.

214. Iubirea nu te poate ierta niciodată ci doar înţelege.

215. Atunci când clepsidra iubirii se va sparge lumea va dispărea.

216. Dacă n-ar naviga iubirea pe corabia speranţei distanţele dintre inimile noastre, ar deveni de necurpins.

217. Dacă ar exista limite în iubire, lumea Cuvântului ochilor tăi ar fi dispărut demult.
218. Perfecţiunea iubirii nu acceptă nici milă şi nici compasiune tocmai fiindcă omul nu a fost creat pentru nici una dintre acestea.
219. Ce tristă este romanţa sufletului pătruns de toamna târzie a regretelor care, până şi ele, şi-au pierdut pasiunea pe calea nimicniciei înfăşată în uitarea de sine.
220. În iubire nu poţi să spui niciodată da sau nu, decât să înţelegi neînţelesul celuilalt, pierdut în misterul Clipei eternităţii.
221. Fericit cel ce rămâne pururi în iubire fiindcă nu va muri niciodată.
222. Roata de foc a iubirii este singura care călăuzeşte eternitatea din noi.
223. Fii fericită catedrală a eternităţii inimii mele fiindcă am părăsit străinul deşertăciunii din mine, iubind!
224. Cel care va despleti părul clipelor fără să-şi regăsească iubirea ancestrală lăsată de Dumnezeu inimii sale, nu se poate naşte cu adevărat niciodată în această lume.
225. Pentru cel care nu înţelege frumuseţea unei flori, iubirea poate deveni un blestem.
226. Iubirii nu-i va lipsi niciodată nimic, iar dacă vei crede aceasta atunci caută adânc în tine şi vezi ce anume îi lipseşte luminii sufletului tău.
227. Între iubire şi păcat există o singură punte: pasiunea.
228. Ce s-ar face stelele cuvintelor din părul gândurilor tale dacă nu ar fi aprinse de focul iubirii?
229. Cum nu există fluviu al speranţelor care să nu se piardă în oceanul eternităţii tot astfel nu poate exista

iubire care să nu se regăsească în Dumnezeul pierdut din noi.

230. Iubirea nu-ţi va cere niciodată trudă ci doar înţelegere fiindcă a trudi înseamnă a lupta pe când iubirea este inversul luptei, unde cel învins câştigă în faţa învingătorului.

231. Nu poţi fi alături de iubire precum cerul nu poate fi alături de zi sau noapte,de soare sau stele fiindcă toate sunt în ea.

232. Nu încerca niciodată să-i arăţi iubirii o anumită cale. Nu uita, iubirea nu are niciodată un drum al ei ci toate căile duc spre iubire, unde dispar pentru totdeauna.

233. Într-o viaţă nu-ţi va ajunge niciodată iubirea ce se reflectă în oglinda morţii spre a exista, cu toate că fugi de moarte. Şi asta e o mare deşertăciune.

234. Care primăvară a iubirii nu-şi are toamna viselor ei la poalele morţii ce îngheaţă până şi dorul?

235. Nu disperarea Cuvântului este cea care naşte marile iubiri ci oceanul care fierbe în inima lui, aşteptând zorii privirii tale.

236. Te înţeleg pe deplin iubire doar atunci când ştiu că există moartea ca ultimă izbăvire.

237. Cel mai nimicitor foc e cel al dragostei încât te arde fără să fii ars şi te ucide fără să te omoare.

238. Doar în iubire gheţa cuvintelor pot arde mai tare decât focul.

239. A face pace în iubire înseamnă război.

240. În iubire nimic nu costă, dar totul are o valoare nemăsurată, chiar dacă pierzi cel mai de preţ lucru, nu poate fi egalat cu iubirea, niciodată.

241. Care val nu-şi are apa vieţii lui şi care iubire îşi uită frumuseţea ei, oricât de dureroasă ar fi?

242. Numai Soarele ştie cât pătimeşte Luna cu fiecare zi cum numai apusul ştie cât de mult pierde mereu înaintea nopţii, şi asta de fiecare dată. Atunci ce importanţă mai are cine este zi sau noapte, zori sau apus, Soare sau Lună în iubire?

243. Nimic nu poate fi spus în iubire fără să fie şi adevărat oricât de fals ar fi faţă de altă lume.

244. Iubirea este unica minciună adevărată.

245. Iubirea este o lungă aşteptare a unui răspuns ce nu va veni niciodată, altminteri s-ar preface în cenuşa uitării. Aşa că roagă-te să nu-l primeşti vreodată.

246. Iubirea este spaţiul dintre două inimi ce nu poate fi umplut niciodată cu nimic altceva decât cu dorinţa de a-l umple mereu.

247. Iubirea îţi acordă cea mai mare libertate din lume abia atunci când te constrânge cel mai tare.

248. Care mântuire ar putea exista fără de iubire?

249. Lacrima iubirii nu crede decât în fericire oricât de mult ar suferi.

250. Despărţirea oricât de grea ar fi nu poate să despartă niciodată iubirea.

251. Zăpezile amintirilor topite peste dorul uitării se vor scurge în ţărâna eternităţii din noi udând floarea iubirii pentru a ninge din nou cu gerul din cuvinte ce ne vor frige cu iubire pentru totdeauna.

252. Lumea este un mozaic compus din cioburi de iubire sparte din înstrăinarea de sine a omului.

253. Între iubire şi ochii tăi există un legământ făcut de absolut şi Dumnezeu.

254. Dacă moartea este un absolut faţă de viaţă, iubirea este un absolut faţă de Dumnezeu.

255. Nu vitregi clipa iubirii de dor fiindcă este dor de Dumnezeul perfecţiunii din noi înainte de toate.
256. Pe drumul dintre mine şi iubire nu pot exista decât spinii destinului.
257. A fi alături de clipă în ziua iubirii ei înseamnă a fi cu Dumnezeu.
258. Cum aş defini infernul? Iubire fără de speranţă.
259. Destinul nu va fici niciodată compatibil cu iubirea fiindcă iubirea nu se poate înscrie în vreun tipar anume.
260. Imaginea iubirii se transformă de fiecare dată în Dumnezeu.
261. Cum arată Dumnezeu? Iubeşte şi vei înţelege.
262. Diferenţa dintre iubire şi ură constă în pacea pe care ura poate să o accepte dar nu şi iubirea.
263. Nimic nu este mai sincer decât iubirea când minte.
264. Cel care se simte sufocat de iubire nu iubeşte.
265. Care destin nu-şi are cerul său şi iubire lacrima orizontului ei?
266. Atunci când iubeşti îl simţi cu adevărat pe Dumnezeu.
267. Cel care vrea să afle măreţia Lui Dumnezeu va trebui să trăiască o mare iubire.
268. Absolutul iubirii este eternitatea Lui Dumnezeu.
269. Întregul Univers s-ar prăbuşi dacă ar dispărea iubirea.
270. Ce ar mai rămâne din omenire dacă nu ar cunoaşte suferinţa? Nimic! Dar dacă nu ar cunoaşte iubirea? Nu ar putea rămâne nimic din ceva ce nici nu s-ar fi născut.
271. La margine de clipă am sperat în iubire, murind câte puţin prin eternitatea din tine.
272. Focul iubirii nu poate fi stins de lacrima destinului şi nici de cerul Cuvântului dor, ci numai de propria lui eternitate de foc dumnezeiesc.

273. Marea iubire nu poate muri din fiinţa dorului tău niciodată.

274. Nu-ţi întreba destinul ce va fi cu iubirea ta fiindcă nici el nu se cunoaşte pe sine, la fel ca şi tine, atunci când e vorba despre iubire.

275. Iubirea este zâmbetul lacrimii Lui Dumnezeu pentru păcatul nostru originar.

276. Nu rupe spinii iubirii dacă nu vrei să pierzi taina eternităţii din inima ta.

277. Cum ar arăta un sfânt care nu ştie să iubească?

278. Care iubire îşi poate pierde patima pasiunii?

279. Patima nu iubeşte întotdeauna pe când iubirea pătimeşte mereu. De aceea omul este patimă pe când Dumnezeu, iubirea care pătimeşte pentru el.

280. Nu există libertate mai mare care să te constrângă mai puternic decât în iubire, precum nu există moarte care să te înfricoşeze decât în viaţă.

281. Cât de dor îi poate fi Dumnezeului lacrimii tale de orizontul cerului meu, odată ce am fost om deci patimă iar tu iubire şi sfinţenie.

282. Destinul vieţii devine mereu o ploaie de stele ale clipelor căzătoare pe când iubirea eternitatea unei singure clipe a ochilor tăi.

283. Cel care respiră aerul proaspăt al iubirii nu se va sufoca niciodată de suferinţele acestei lumi.

284. În faţa morţii întreaga ta avere va consta în iubirea ta şi a semenilor tăi faţă de tine. Oare ai fost sărac sau bogat în viaţă?

285. Iubire? Pagini de dor scrise de lacrima privirii tale pe freamătul inimii mele.

286. Între iubire şi paradis există mereu prăpastia infernului de a ne înstrăina de propriul nostru suflet.

287. Te înţeleg iubire doar în măsura propriului meu neînţeles avid de tine.

288. Chiar de ai urca toate treptele infinitului Iubire, ştiu că ar mai rămâne una mereu în plus şi aceea ar fi dorul.

289. Cine poate şti al câtelea val al amintirii va lovi definitiv timpul stelelor din privirea ta spre dor.

290. Singurătatea unei clipe nu poate fi comparată cu întreg timpul lumilor fiindcă ea îşi trăieşte eternitatea luminii din tine.

291. Eternitatea este moartea definitivă a morţii iar iubirea sensul acestei morţi care calcă moartea devenind veşnicie.

292. Iubirea este lumina eternităţii.

293. Iubind sufletul devine paradis şi infern. Depinde de tine în care din ele vei fi.

294. Esenţa iubirii constă în haosul creat de aceasta cu scop de perfecţiune.

295. Nu poţi să-ţi înţelegi destinul decât dacă admiţi că iubirea nu poate fi înţeleasă, altfel rişti două mari neînţelesuri.

296. Pacea iubirii şi iubirea păcii. Două lucruri total opuse. Primul înseamnă război iar al doilea pace.

297. M-am aşezat pe iarba clipelor vieţii tale, neştiind că secera toamnelor din noi, ne vor îndepărta de stelele dorurilor spre cardinalele uitării.

298. Oare ce s-ar face iubirea fără mister?

299. Nu pleca urechea la zvonurile furtunilor din cugetul tău ci priveşte cât de mult senin poate fi în frumuseţea iubirii.

300. Nici o stea nu ar străluci fără iubirea Lui Dumnezeu din noi.

301. Dacă Dumnezeu este iubire, înseamnă că e într-o permanentă luptă cu El însuşi ca şi noi atunci când iubim? Nu! Dumnezeu este atributul suprem al iubirii, sfinţenia, sacralitatea ceea ce înseamnă pacea deplină a iubirii cu propriul Său sine.

302. Instinctul este ţărâna ce întrupează iubirea.

303. Cea mai superioară formă a cunoaşterii pentru noi, este iubirea.

304. Iubirea nu poate fi niciodată înţeleasă chiar dacă ea ne înţelege certându-ne uneori.

305. Psalmii iubirii sunt făcuţi din spini datorită greşelilor noastre.

306. Cel ce batjocoreşte iubirea se reneagă pe sine în faţa Lui Dumnezeu.

307. Nu există pălmi mai trudite decât cele ale iubirii în viaţa unui om.

308. Şi cel ce nu a iubit niciodată trăieşte prin iubire. Toate sentimentele lui pornesc din iubirea sa lăuntrică de care este străin. De aceea viaţa îi devine un infern.

309. Ascultă seninul cerului din ochii oceanului sentimental al acestei lumi şi înţelege de ce lacrimile mărilor din sufletele speranţelor sunt sărate şi amare.

310. Iubirea este deseori o tragedie cu final fericit prin moarte.

311. Nu pomeni numele paradisului în faţa iubirii niciodată, fiindcă aceasta este mai presus de el.

312. Dacă în viaţă clipa poate ţine o veşnicie, în moarte, veşnicia ţine doar o clipă.

313. De cât adevăr are nevoie viaţa pentru a nu se teme de moarte în iluzia acestei vieţi?

314. Libertatea înseamnă înainte de toate adevăr iar cum omul nu va cunoaşte niciodată adevărul absolut ci doar

minciunile relative în care se reflectă acesta, tot aşa arată şi libertatea omului, o minciună.

315. A fi dincolo de moarte este ca şi cum ai susţine că ştii adevărul absolut al morţii.

316. Spre care stea a nemuririi se pierd ochii plânşi ai adevărului ce şi-au plecat pentru totdeauna privirea dinspre noi?

317. Cei care câştigă viaţa deseori nu ştiu ce au pierdut prin aceasta.

318. Nu te raporta niciodată la mode şi vremuri ci numai la Dumnezeu.

319. Nu există răsplată mai mare decât moartea după o viaţă împlinită.

320. Spre care cer se-ndreaptă paşii privirii tale ce-au uitat să mai lase urme în inima timpului obosit al iubirii noastre.

321. Nu alege niciodată malul râului zbuciumat al deşertăciunii vieţii fiindcă acesta nu te va mai duce nicăieri.

322. Ce s-ar face viaţa fără o ţintă anume dar moartea fără de ţinta vieţii?

323. Nu încerca să prinzi marea orizontului nemuririi din palma vieţii fiindcă vei naufragia mereu în moarte.

324. Nemurirea este înainte de toate moartea uitării, iar uitarea inima vieţii, fără de care iluzia paradisului nostru ar deveni iad.

325. Nu poţi clădi nimic fără adevăr, prin urmare tot ce am făcut în mileniile trecute este deşertăciune.

326. Cine ar avea curajul să se spele cu apa adevărului absolut al acestei lumi fără să se gândească cu teamă la moarte?

327. Până şi noroiul e mai sfânt decât faptele multor oameni care-şi folosesc înţelepciunea pentru a murdări această existenţă cu abjecţiile lor.

328. Iubirea este tot ceea ce putem noi înţelege din adevărul absolut.

329. Nu există moarte uşoară sau grea, ci viaţa din faţa morţii care poate fi uşoară sau grea.

330. Durerea te poate mântui de iluzia vieţii tale şi nicidecum de adevărul absolut pe care nu-l cunoşti.

331. Doar cel ce a murit poate spune cu adevărat ce este viaţa.

332. Nu risipi nici o clipă de iubire fiindcă aceasta este şi va rămâne mereu esenţa vieţii tale.

333. Nebun este cel ce crede în viaţă sfidând moartea.

334. Pacea dintre viaţă şi moarte este calea spre adevărul absolut.

335. Nu-ţi alunga norii gândurilor fiindcă doar ploaia lor pot creşte planta iluziei vieţii tale.

336. Cel răzvrătit împotriva morţii este înainte de toate potrivnic adevărului.

337. Doar moartea îţi va arăta adevărata faţă a vieţii.

338. Între naştere şi moarte există o cale pentru fiecare. Dacă ar putea fi schimbată în timpul vieţii nu ar mai exista moartea ce devine un sigiliu al destinului şi predestinării prin sinele ei propriu.

339. Moartea este cea din urmă răzvrătire a vieţii.

340. La poarta morţii viaţa aduce o mare lipsă de scrupule.

341. Cel ce zideşte mântuirea nu va ridica niciodată o catedrală vieţii trecătoare ci morţii eterne, redevenită viaţă.

342. La temelia naşterii tale stă moartea şi nicidecum viaţa fiindcă te naşti ca să mori după ce vei fi trăit.

343. Nici o aripă a mântuirii de noi înşine nu poate zbura mai sus de Dumnezeu.

344. Suntem dorul Lui Dumnezeu.

345. Atunci când până şi Dumnezeu recunoaşte că a greşit în faţa durerii umane intervine absurdul.

346. Doar cel care s-a împăcat cu moartea ştie să lupte cu viaţa.

347. Nu te amăgi cu orizontul simţurilor tale fiindcă nu-ţi va arăta niciodată zorii adevărului absolut al morţii.

348. Puritatea nu constă în ranguri şi nici în bogăţii ci în Dumnezeul din tine raportat la Dumnezeul întregii lumi.

349. Conştiinţa este parte din visul Lui Dumnezeu prin care devenim personaje reale ale visului Său.

350. A înspăimântat vreodată moartea suferinţa vieţii?

351. Cum celui care moare îi moare şi moartea, celui care trăieşte îi trăiesc la fel de vii atât viaţa cât şi moartea.

352. Speranţa este drogul favorit al vieţii.

353. Te-ai întrebat vreodată de ce lumea este un mare cimitir al speranţelor?

354. La nunta fericirii acestei lumi doar deşertăciunea se veseleşte.

355. Scopul şi mijloacele visului Lui Dumnezeu de a face această lume erau înainte de toate caritabile şi de aici întreaga tolbă de suferinţe ale vieţii.

356. Nu există suflet sub soarele inimii Lui Dumnezeu care să înşele moartea.

357. Care val al vieţii poate sparge pentru totdeauna stânca timpului aducând nemurirea?

358. Ce s-ar face nemurirea dacă nu ar exista timpul? Ar mai fi eternă?

359. Cum moartea moare odată cu ea tot astfel eternitatea moare fără de timp, devenind nonsens.

360. Viaţa îşi trage apa clipelor sale cu propria sa cumpănă a durerii şi deşertăciunii din fântâna fără de margini a timpului.

361. Nu orizontul iubirii aleargă de tine ci clipele gândurilor tale care nu-l pot înţelege.

362. Pe cămaşa de lacrimi a dorului va scrie cu literele de foc ale iubirii: Prin tine L-am cunoscut pe Dumnezeu.

363. Prima religie a umanităţii a fost speranţa.

364. Din zorii urmelor iubirii tale a răsărit Lumina Divină pe strada mea.

365. Singurătatea este enigma pe care nimeni nu o poate înţelege sau descifra vreodată fiindcă şi cel mai singur om pe lume este alături de Lumina Divină care l-a zămislit şi care nu-l va părăsi niciodată.

366. Câţi strămoşi de-ai tăi au iubit şi au sperat de-a lungul mileniilor pentru ca tu să fi aici?

367. Într-o zi şi visul acestei lumi va trece la fel ca oricare vis ce dispare odată cu zorii fără ca să te mai reîntorci la ziua vieţii tale trecute niciodată.

368. Oare de ce nu călătorim şi prin iubire ca şi prin spaţiu şi timp fără ca să ne rănim aproape de fiecare dată cu ireversibilitatea ei?

369. Viaţa este taina firii de a spera la nemurire pentru a naşte Lumea de Apoi.

370. Oare ar putea fi văzută moartea de către viaţă la fel de comod, fără o Lume de Apoi?

371. Sunt o rază de instinct în bătaia vântului propriului meu destin.

372. Nu pot să cred în infinit până nu văd grăuntele de nisip din clepsidra lacrimilor tale ce spală picioarele timpului cu dorul lor.

373. Nu există clipă mai adevărată şi eternă decât clipa morţii.

374. De n-ar fi adevărul ar mai fi cunoaşterea?

375. În spatele adevărului se ascunde întotdeauna minciuna cunoaşterii acestei lumi.

376. Care sfânt poate deveni Dumnezeu şi care Dumnezeu şi-ar dori să devină un sfânt oarecare?

377. Flacăra vieţii nu va reuşi niciodată să ardă moartea, precum adevărul minciuna acestei lumi.

378. Încotro este acel nicăieri spre care ne îndreptăm paşii clipelor noastre?

379. Cel ce crede în adevărul cunoaşterii înseamnă că nu a înţeles adevărul minciunii.

380. Nu te lupta cu norii gândurilor întunecate de destin în bezna vieţii tale, ci cu seninul minciunii care îţi arată noi orizonturi.

381. Lasă viaţa să te ducă unde i-a poruncit moartea la naşterea ta, făurindu-ţi un destin.

382. Martirii provin din civilizaţia pierdută de lumina adevărului într-un crez fără orizonturi.

383. Viaţa este cumpăna de la fântâna morţii.

384. A şti este un privilegiu al vieţii şi un sacrilegiu al sfinţeniei. De aceea avem atât de multe de învăţat de la sfinţi.

385. Omul devine sfânt abia în momentul când se simte liber în faţa morţii.

386. Diferenţa dintre om şi divinitate constă mai ales în teamă.

387. Omul fără divinitate vede minciuna lumii drept adevăr.

388. Nu răsăritul este cel care slujeşte luminii ci apusul care o cheamă să revină.

389. Dacă vrei să devii fericit înţelege suferinţa.

390. Dacă divinitatea omului ar spune mereu da, acesta nu ar mai avea la ce să spună nu.

391. Adevărul este floarea gândurilor.

392. Trecutul devine mereu calea speranţelor moarte.

393. Credem în divinitate fiindcă în subconştientul nostru ştim că lumea este o mare minciună iar divinitatea un adevăr absolut.

394. Nu cioburile sparte ale clipelor vieţii ne vor tăia în pragul morţii ci faptul că nu suntem îndeajuns de liberi încât să ne desfătăm cu rănile provocate de acestea.

395. A fi liber înseamnă a crede în destinul spălat de apa morţii tale.

396. Care cauză se îndoieşte de efectul ei în iluzia acestei vieţi?

397. Când veştejesc până şi florile singurătăţii nu mai avem nimic de pierdut.

398. Dulcea teamă de Dumnezeu trebuie să fie mai mare decât amara teamă de această lume. Iată cheia credinţei.

399. Există viaţă veşnică de apoi fiindcă moartea nu putea fi înainte de a fi Dumnezeu ci doar născută prin viaţă de acesta, precum viaţa prin moarte.

400. Moartea este oglinda vieţii şi viaţa imaginea din această oglindă.

401. Pacea este un bun al războiului.

402. Prăpastia dintre bine şi rău se numeşte artă.

403. Între fiinţă şi nefiinţă doar adevărul absolut poate decide limitele destinului.

404. Câte petale au murit la tălpile clipelor amintirii tale.
405. În sfârşit liniştea cuprinde masiva stâncă a absolutului din destinul privirii tale ce vrea să înţeleagă lumea iubirii noastre.
406. Ce răspuns poate spune adevărul despre ochii viselor tale înlăcrimate de iluzia vieţii?
407. Te ador icoană a frumuseţii sufletului meu în perfida toamnă a unui destin uitat în această lume de Dumnezeu pentru tine.
408. Care frunză nu-şi are seva şi toamna ei ?
409. Nu există păcat mai mare decât să stingi focul iubirii ce arde din Dumnezeu pentru noi.
410. Amintirile sunt mormintele gândurilor.
411. Am să sap în ţărâna privirii tale până când voi descoperi adevărul absolut al iubirii noastre.
412. Înţeleg de ce nu mori iubire fiindcă ai de ales între lacrima regretului şi lacrima fericirii.
413. Te caut în mireasma ierbii cuvintelor clipei eterne din noi ce nu poate fi tăiată de timpul uitării.
414. A iubi înseamnă a simţi adevărul absolut.
415. Între Dumnezeu şi iubire nu poate fi făcută nici o deosebire fiindcă iubirea este adevărul absolut din Dumnezeu iar Dumnezeu eternitatea şi simţirea acestuia.
416. Lumea este un coctail de patimi şi pătimiri.
417. Poţi spune oricând dincolo de viaţă sau dincolo de orice altceva dar niciodată dincolo de iubire dacă aceasta există cu adevărat.
418. Sfârşitul este un nou început precum viaţa o nouă moarte.
419. Lacrima din privirea ta a făcut parte undeva cândva din viaţa unui val spart de stâncile sufletului meu.

420. Nu lăsa ca oglinzile paralele ale infinitului din inimile noastre să se transforme în cioburile uitării duse de vântul deşertăciunii acestei lumi.

421. Nu sparge Cuvântul Lui Dumnezeu cu pustiul din inima ta ros de păcatul patimilor.

422. Oricât de mare ar fi lumea dacă nu ai cunoaşte-o n-ar exista pentru tine.

423. Cunoaşterea este Fata Morgana a deşertăciunii acestei lumi.

424. De voi fi râu sau stâncă, de voi fi nori sau soare, de voi fi aer sau stea, tot în cuvântul care ţi-a făurit sufletul tău mă voi regăsi.

425. Mă închin la icoana privirii tale unde-L găsesc pe Dumnezeu mai viu ca niciodată.

426. Lasă Lumina Divină a inimii tale să bată ceasul eternităţii marii noastre iubiri.

427. Primăvară a vieţii mele înţelege-mi îngerii speranţei de a fi alături de tine iar mugurii tăi să nu mai fie o deşertăciune.

428. Frumosul este Lumina Divină a speranţei.

429. Fără de frumos am fi uitaţi de iubire.

430. Ce frumos poate fi visul vrăjit de destinul iubirii!

431. Diferenţa dintre frumos şi destin stă în iubire.

432. Cum fiecare anotimp îşi are frumosul lui şi moartea la fel ca viaţa vor avea frumuseţile lor.

433. Cel care crede în frumos va crede şi în iubire.

434. A despărţi iubirea de frumos este ca şi cum ai despărţi mântuirea de sfinţenie.

435. Ce poate fi mai frumos decât primăvara ochilor tăi, de unde-ţi privesc sufletul înmugurit de stelele nemărginirii unei mari iubiri.

436. Câtă sfinţenie se află în florile de meri, câtă sfinţenie se află în frumos!

437. Fiecare sfânt este un apostol al frumosului înainte de a deveni un martir al destinului.

438. Nu poate exista libertate mai mare decât în frumuseţe.

439. Frumosul care te încătuşează devine urât.

440. Nu poate fi un păcat mai mare decât să trecem orbi pe strada vieţii fără să observăm frumosul pe care să-l putem povesti morţii.

441. Frumuseţea este o rană a Timpului care suferă după eternitatea lui pierdută într-o singură clipă a eternităţii ce va duce frumuseţea cu ea.

442. Oare e frumuseţe înţelepciunea care prevesteşte durere şi deşertăciune?

443. Valurile frumuseţii dispar pentru totdeauna în oceanul morţii oricât de zbuciumate ar fi.

444. Degeaba înoţi în oceanul frumuseţii dacă te îneci în el.

445. Privindu-te îl văd pe Dumnezeu cum sculptează cu dalta iubirii, frumuseţea chipului tău.

446. Adevărata frumuseţe nu constă în carnea care se va sfârşi în moarte ci în eternitatea clipei.

447. Trăieşte frumuseţea eternităţii clipei şi vei iubi cu adevărat.

448. Frumuseţea constă numai în iubire.

449. Nu căuta niciodată ţărmul vieţii fiindcă stai pe el de când te-ai născut pentru a muri.

450. Viaţa crede uneori în frumuseţe şi de aceea speră.

451. Frumuseţea se simte şi abia apoi se cunoaşte de către iluzia vieţii.

452. Din haos s-a întrupat Cuvântul iar frumuseţea din iubirea pierdută în inima Cuvântului.

453. Taina frumuseţii constă în patimă iar a patimei în deşertăciune şi perfecţiune. Iată de ce sunt două căi prin care poţi simţi frumuseţea şi două forme de frumuseţe a perfecţiunii şi a deşertăciunii.

454. Pacea este un dar al frumuseţii războiului.

455. Dreptatea frumuseţii este împărţită cel mai adesea de deşertăciunea simţurilor.

456. Oricât de preamărit ar fi idealul perfecţiunii, adevărata frumuseţe constă în natural, în imperfecţiunile naturalului, fiindcă şi noi suntem naturali şi nu artificiali.

457. Frumosul se află în toate câte sunt dar mai ales în câte putem spera că vor veni.

458. Chiar şi în cel mai urât lucru vom găsi frumosul, depinde de noi cât de abili suntem în a-l afla.

459. Dacă Cuvântul facerii noastre a fost divin, înseamnă că şi noi împreună cu lumea suntem la fel de divini, şi cum în divinitate există frumuseţe înseamnă că va trebui să o aflăm.

460. Menirea noastră uitată pe acest pământ este să descoperim diamantul frumuseţii până şi în durere sau suferinţă.

461. Oare de ce frumosul are nevoie de Lumina Divină din noi?

462. Suntem o rază de soare a unui destin în căutare de frumuseţe printre valurile de speranţă pierdute în oceanul durerii.

463. Şansa acestei lumi este să creadă în frumos.

464. Deseori noroiul poate fi mai pur, mai curat şi mai frumos decât întreaga strălucire a palatelor.

465. Frumuseţea îşi are dreptatea ei precum palmele şanţurile lor.

466. Ce s-ar face iubirea fără frumuseţe într-o lume a iluziilor?
467. Legătura dintre iluzie şi frumuseţe constă în trăirea clipei magice a eternităţii, care dă realitate şi simţire iluziei.
468. Nu există regret mai puternic decât cel izvorât din frumuseţea iubirii.
469. Oricât de dulci ar fi paşii iubirii, ei lasă cele mai adânci urme.
470. Oricât de întunecată ar fi noaptea, ea este cea care dă strălucire zilei precum suferinţa dă strălucire iubirii.
471. Frumuseţea este flacăra patimii.
472. Misterul iubirii este inima frumuseţii.
473. Dacă am şti originea Lui Dumnezeu am fi mai fericiţi?
474. Fericirea este nota de plată aruncată pe masa deşertăciunii de către destin.
475. Diferenţa dintre frumuseţe şi fericire constă în iubire.
476. Fericirea poate durea uneori.
477. Deseori suferinţa după fericire este mai mare, decât suferinţa de dinainte de a cunoaşte fericirea.
478. Adevărata viaţă fericită o trăieşte cel care ştie cum să descopere frumuseţea în durere, suferinţă, murdărie sau deşertăciune.
479. Poţi descoperi frumuseţea în ceva ce nu cunoşti?
480. Frumuseţea necunoscută este mister sau dramă?
481. Dacă moartea este necunoaştere şi viaţa cunoaştere, eternitatea clipei unei mari iubiri ce altceva poate fi decât puntea care leagă viaţa de moarte, necunoaşterea de cunoaştere?
482. Şi îngerii şi-au frânt uneori aripile speranţelor.

483. Care blestem nu are dreptatea şi patima lui în a spune ceva lumii?
484. Fără zâmbetul inimii tale destinul meu ar fi o uşă ferecată care mi-ar ţine aspiraţiile şi împlinirea închise.
485. Întreaga imensitate a lumii s-ar destrăma în neputinţă dacă nu ar fi cunoscută. Oare câte imensităţi sunt alături de noi care nu ne sunt cunoscute nouă ci îngerilor?
486. Să fie Cuvântul facerii spovedania Lui Dumnezeu?
487. Ce mult şi-ar fi dorit să creadă în Dumnezeu cel ce a descoperit marea iubire în ultima clipă a vieţii lui!
488. Blestemul este dreptatea necunoscutului divin.
489. Am alergat în zăpada gândurilor până când am înţeles că tot ceea ce construim din ea se va topi rămânând doar amintirea gerului care ne ardea palmele sentimentelor noastre.
490. Aşteptarea este a doua natură a haosului.
491. Între libertate şi demnitate există un mare compromis: dreptatea.
492. Vina acestei lumi nu stă în creaţia ei ci în înţelesul nostru.
493. Armonia este aerul spre care ar trebui să tindă respiraţia gândurilor noastre.
494. Aş vrea să culeg diamantele zăpezii din sângele iubirii noastre dacă nu s-ar topi odată cu primăvara amintirilor unei mari iubiri.
495. Forma este trupul gândului.
496. Mă pierd în focul stelar al sărutului, fără să mai întreb Cuvântul Lui Dumnezeu ce a născut lumea, de ce se topeşte?
497. Nici o frumuseţe nu ar mai străluci dacă nu ar fi privită de Lumina Divină a iubirii din oceanul întrebărilor care ne însoţesc spre moarte.

498. Dumnezeu este înainte de toate Marele Necunoscut care ne iubeşte.

499. Deşertăciunea este măsura supremă a conştientizării noastre alături de iubire.

500. Au îngheţat cuvintele inimii tale pe pieptul speranţelor mele deşarte.

501. Greşeala Lui Dumnezeu nu poate fi decât virtute pentru om.

502. Nu te mira dacă la poarta deşertăciunii vei întâlni această lume.

503. Până şi sacralitatea mântuirii e privită ca o posibilitate de parvenire de către om.

504. Visul este sufletul vieţii şi respiraţia morţii.

505. Zborul către absolut al omului este lacrima frântă a destinului.

506. Fericire, numele tău e suferinţă în lumea deşertăciunilor.

507. Oare ce-ar fi devenit focul dacă nu ar fi ars? Mai era unul din elementele care au clădit lumea?

508. Visul este datoria acestei lumi de a se împlini crezându-se realitate.

509. Întotdeauna primul pas a fost cel care să deschidă porţile unui început ce are etern de partea lui sfârşitul.

510. Dacă cel născut nu ar muri, naşterea nu ar mai exista.

511. Instinctul este cel care ţese viitorul acestei lumi.

512. Lacrima fericirii nu se deosebeşte cu nimic de aceea a suferinţei însă este hărăzită altcumva. Tot aşa şi destinele fiecărora dintre noi care ne naştem corpuri pentru a muri la fel, corpuri, sunt în cădere liberă pe obrajii acestei lumi.

513. Pacea dinlăuntrul fericirii este mult mai firavă decât cea din sufletul suferinţei.

514. Am prins viaţa în pumnii destinului meu pentru a înţelege adevărata valoare a adevărului şi eternităţii de dinainte de a mă naşte.

515. Ce a reuşit cu adevărat această lume? Să ducă arta deşertăciunii la cel mai ridicat nivel.

516. Dorinţa este o cascadă sentimentelor care se sparg pe stâncile neliniştii de a se împlini visul.

517. Visul este un rug aprins care se stinge odată cu ivirea zorilor privirii tale, devenind realitate.

518. La margine de sentiment vei întâlni mereu uitarea.

519. Unde se aştern urmele obosite ale Marelui Timp care te-a adus în braţele sale de dincolo de lume? Peste inima morţii.

520. Lumina lacrimii Lui Dumnezeu este setea de iubire.

521. Toate zăpezile acestei lumi nu sunt îndeajuns de reci, pentru a putea fi sincere cu o singură clipă de iubire adevărată care le-ar topi. Iată de ce mor iubirile cel mai adesea în zorii speranţelor deznădăjduite ale deşertăciunilor acestei lumi.

522. Valoarea este hrana deşertăciunii atât timp cât nu cunoaştem adevărul absolut.

523. Poţi fi altundeva mai singur decât naufragiind în mijlocul oceanului care ne-a dat viaţă spre a o perfecţiona în deşertăciunea de a ne căuta mereu sufletul pereche.

524. Blestemul nu poate fi alungat decât răspunzând cu blestemul iubirii, poate cel mai dureros de dulce blestem al multor inimi.

525. Dacă porţile cerurilor ne-ar fi deschise în timpul vieţii am fi mai fericiţi cu puterea noastră de discernământ actual?

526. Doar cel trecut prin moarte va şti adevărata menire a vieţii.

527. Viaţa este un război continu cu noi înşine pe când moartea o pace continuă. Atunci când ne e teamă de durere, suferinţă, de luptă ne e teamă de viaţă şi nu de moarte cum toţi înclinăm să credem în această iluzie a vieţii.

528. Petalele speranţelor noastre vor deveni floarea marii noastre iubiri atunci când vom îngenunchea la rădăcina aceluiaşi sărut din privirile inimilor noastre.

529. Libertatea iubirii are cea mai mare constrângere liber consimţită dintre toate libertăţile cunoscute.

530. Existenţa este jocul de artificii al iluziei vieţii.

531. Întreaga măreţie a lumii se sprijină pe iubire şi ură.

532. Iubire, numele tău este sfinţenie.

533. Care ţărm al îmbrăţişărilor va putea cuprinde absolutul dorinţelor noastre în afară de iubire?

534. Ura este cămaşa de forţă a iubirii.

535. Dacă iubirea nu s-ar oglindi în ură nimeni nu ar înţelege care este opusul sau esenţa ei.

536. Atunci când iubeşti cel mai mult, urăşti cel mai mult, urăşti absolut orice ţi-ar putea răpi marea ta iubire.

537. Iubirea şi ura sunt unul şi acelaşi lucru doar interpretate diferit.

538. Dacă Dumnezeu este iubire nu poate fi şi ură. Aceasta este cauza pentru care nu putem atribui iubirii opusul ei, ura, precum vieţii, moartea.

539. Precum nu poate exista viaţă fără de moarte tot astfel nu poate exista iubire fără de ură.

540. Dumnezeu e iubire şi ură în acelaşi timp. Cu cât va iubi mai mult omul, va urî tot ce-i poate dăuna omului.

541. Nu putem vedea un Dumnezeu peste înţelesul nostru.

542. Dacă Dumnezeu e iubire şi ură în acelaşi timp poate deveni atât sfânt cât şi diavol? Da! Iubirea şi binele aparţin sfinţeniei doar că răul şi ura ce aparţin diavolilor sunt cele care dau strălucire iubirii, precum moartea vieţii sau viaţa morţii.

543. Marea greşeală a tuturor timpurilor pentru umanitate a fost când Dumnezeu şi-a pierdut atributul de rău, devenind numai bun. Demonizând răul în loc să-l transforme în bine, l-a transformat într-un rău şi mai mare. Bine fără rău sau iubire fără ură, nu poate exista. Atunci omul a păşit pe calea înstrăinării de sine.

544. Adevăratul Dumnezeu al omenirii este cel care iubeşte şi urăşte la fel ca omul fiindcă orice alt Dumnezeu ar fi, dacă va depăşi puterea de înţelegere a omului se va înstrăina şi va rămâne mereu un neînţeles faţă de acesta.

545. Un Dumnezeu străin de om şi un om străin de Dumnezeu, iată unde duce neînţelegerea faptului că iubirea înseamnă şi ură precum viaţa şi moarte.

546. Într-o mare iubire ura devine liantul care apără tot ceea ce ar putea dăuna eternităţii ei.

547. Nu poţi separa binele de rău sau iubirea de ură fiindcă vei crea o societate alienată, o societate unde sunt necesari diavolii care să se lupte cu Dumnezeu şi nicidecum o societate unde diavolii L-ar putea ajuta pe Dumnezeu să iubească şi mai mult omenirea.

548. Un Dumnezeu înconjurat de îngeri ai iubirii sau ai urii ai binelui sau ai răului, unde fiecare ar avea partea lor de vină despre regulile cerului, ar fi un Dumnezeu perfect pentru om, un Dumnezeu care i-ar putea pune pe îngeri să mai facă şi ceea ce trebuie prin paradis.

549. Un Dumnezeu al binelui şi iubirii impuse cu forţa este mai diabolic decât un Diavol.

550. Te rog Doamne lasă-mă să rămân uman.

551. Menirea omului pe această lume este de a se naşte toamnă iar cuvintele, dorinţele, aspiraţiile lui să fie frunze ruginite duse în bătaia vântului propriului lui destin spre nicăieri.

552. Porumbeii păcii vor avea aripile frânte în inima unui Dumnezeu care nu-şi înţelege propriii săi diavoli.

553. Străin de mine mă arunc spre ceasul amintirii din braţele tale uitate de atât de mult timp pe banca roasă de vremea unui destin ce nu mai este demult cu noi.

554. Cine eşti tu străină a drumurilor destinului meu pierdute în orizontul unei vieţi pe care nu am reuşit să o prind niciodată din urmă?

555. Doar în iubire poţi înţelege ura.

556. Cine se sprijină pe această lume? Dumnezeu care a dorit-o sau omul care îşi câştigă în cele din urmă moartea prin ea?

557. Nicăieri a devenit simbolul acestei lumi care vine şi se îndreaptă spre nicăieri.

558. Amintirea izvorăşte din sacralitate.

559. Teama este făuritoarea imaginii acestei lumi.

560. Arta este dorul de eternitate.

561. Darul cel mai de preţ al omului este Dumnezeu care s-a dăruit pe sine eternităţii unei clipe din natura umană, care este iubirea.

562. Dumnezeu a modelat ţărâna viselor noastre până i-a dat suflul iubirii aşezând-o cu grijă în vitrina destinului.

563. Te-am întâlnit la cetatea iubirii, unde am încercat să cuceresc zidurile reci ale privirii tale de atât de multă singurătate.

564. Nu spaţiul şi nici timpul sunt cele care vor să afle de ce moartea nu învaţă să moară sau viaţa să trăiască cu

adevărat într-o mare iubire ci doar aripile de înger, frânte ale ochilor tăi, obosiţi de atât de mult dor.

565. Cred în ruga fierbinte a sângelui ce clocoteşte în cuvântul care ne-a născut mereu în căutare de noi înşine dar fără să ne regăsim cu adevărat vreodată.

566. Iubirea este limita care sparge zidurile destinului.

567. Nu cred în strălucirea iluziei vieţii noastre deasupra morţii decât în unicul adevăr dat nouă spre cunoaştere: iubirea. Cum adevărurile nu pot muri, înseamnă că lumea de apoi este iubire şi atât.

568. Te doresc cum numai Dumnezeu poate înţelege propriul Său adevăr absolut.

569. În ochii Luminii Divine a inimii iubirii nu vei găsi niciodată întuneric.

570. Dacă Dumnezeu şi-ar pierde umanul s-ar pierde pe sine din noi.

571. Alături de Dumnezeu trebuie să fim înainte de toate alături de noi.

572. Nu poate exista umilinţă mai mare decât să te închini unui Dumnezeu inuman care a făurit omenirea.

573. Toate frumuseţile lumii nu valorează cât umanul din Dumnezeul tău.

574. Adevărata sfinţenie înseamnă înainte de toate umanism.

575. Ferească Dumnezeu de religia unde diavolul este mai uman decât Dumnezeu, care va clădi o societate inumană, plină de lipsuri şi prejudecăţi.

576. Primul paradox din istorie a fost creat atunci când diavolul a devenit mai uman decât Dumnezeu.

577. Prejudecata, xenofobia, au ca origine lipsa de umanism a Dumnezeului tău din propria religie.

578. Dacă Dumnezeul nostru ar deveni îndeajuns de uman nu ar mai avea nevoie de diavoli iar societatea ar deveni aproape perfectă.

579. Doar un Dumnezeu inuman are nevoie de diavolii cu care să se lupte.

580. Te iubesc mai presus de întreaga perfecţiune a Dumnezeului iubirii noastre.

581. Zăpada iubirii noastre nu se va topi niciodată pe piedestalul timpului care hrăneşte cu iluzii această lume.

582. Adevărul despre frumos nu poate fi rostit decât de iubire.

583. Patima frumosului şi a iubirii este perfecţiunea.

584. Nu pot să cred în pacea iubirii care prin definiţie înseamnă luptă.

585. Dacă iubirea ar avea un înţeles s-ar destrăma asemeni unui fum de ţigară.

586. O lume fără de iubire ar fi un tărâm fără de frumos, profunzime, sacralitate şi sfinţenie.

587. Nimic nu poate fi mai dureros decât atunci când până şi îngerii iubirii îşi frâng aripile, prăbuşindu-se în oceanul uitării.

588. Perfecţiunea este talerul prin care iubirea îşi plăteşte aspiraţia de a se regăsi în umanul propriului ei Dumnezeu.

589. În iubire dreptatea este împărţită de dor.

590. Nu există dreptate fără umanism.

591. Atunci când asfinţitul surpă din lacrima dorului iubirea, se apropie noaptea singurătăţii.

592. Numai fericirea ştie cât de dureros este destinul ei ce se va pierde în moartea uitării.

593. Te iubesc înger al zorilor speranţelor mele.

594. Numai visul poate şti cu adevărat ce este realitatea, precum realitatea ce este visul.

595. Şi dacă inimile noastre bat cu tărie în lacrima destinului vor reuşi vreodată să îi deschidă porţile eternităţii?

596. Sunt călătorul rătăcit în clepsidra care cerne iubiri, sfărâmate pentru totdeauna pe nisipul rece al uitării.

597. Cum în iubire nu există pace, în moarte nu există destin care să nu se împlinească.

598. A numărat cineva petalele florilor din marile iubiri care mor în fiecare toamnă de visare câte puţin, luând din timpul vieţii noastre împlinirea.

599. Nu credeam să pot spune că munţii speranţelor mele au culmile de neînfrânt.

600. Peste vieţile noastre există un singur soare, soarele iubirii.

601. De ce m-am regăsit atât de departe de mine?

602. Câţi dintre mugurii primăverii viselor noastre vor deveni toamne ruginite de durerea iubirilor neîmplinite.

603. La porţile paradisului să nu-ţi doreşti fericirea fiindcă se naşte din suferinţă.

604. Eşti corola de raze a cuvântului prin care m-a întrupat Dumnezeu în inima ta.

605. Ce poate avea însemnătate mai mare în viaţă? Clipa cu care nu te vei mai întâlni niciodată sau clipa în care vei rămâne pentru totdeauna devenind moartea ta?

606. Nu există profunzime mai mare decât să vezi zâmbetul unei lacrimi care plânge.

607. Atunci am privit magia clipei care părea că nu se mai termină niciodată până când am înţeles că trăiesc.

608. Între un om şi un pumn de ţărână ce altă diferenţă ar mai putea exista în afară de iubire.

609. Oricât de valoroasă ar părea viaţa, moartea va învinge de fiecare dată.

610. Oare de ce se pregăteşte viaţa pentru moarte? Că vrem sau nu, moartea devine marele examinator al vieţii.

611. Cât de adesea ne lipsim noi de noi înşine şi cât de des credem în misterul prin care noi putem deveni mereu altceva decât ceea ce suntem.

612. Care urmă a zăpezii speranţelor noastre va mai rămâne netopită de fierbinţeala deşertăciunii acestei lumi?

613. Iubirea este dor, speranţă, ceva care ne lipseşte atât de mult încât ne-am da viaţa pentru el. Iubirea în sine nu te iubeşte, din contră, te face să simţi durerea, suferinţa, singurătatea mult mai mult decât oricând.

614. Dacă nu ar durea iubirile nu s-ar mai împlini niciodată.

615. Între viaţă şi moarte trebuie să fi fost o mare iubire odată ce viaţa suferă atât de mult din cauza morţii.

616. Care e diferenţa dintre viaţă şi moarte? Viaţa moare cu fiecare clipă ce trece iar moartea îi dă viaţă eternă acelei clipe.

617. Zborul este o speranţă care se pierde în misterul propriului ei vis.

618. Atunci când la apusul unei iubiri apare sângele cerului din dorurile noastre, vânturile speranţelor vor naufragia pe furtunile iubirilor neînţelese.

619. Nu orice dor moare cum nu orice moarte doare.

620. Fără Dumnezeul ochilor tăi, cuvântul întrupării noastre ar fi murit.

621. Să fie mai multă viaţă în moarte decât în viaţa ce moare cu fiecare clipă?

622. Norii zâmbetului trădează furtună sentimentală.

623. Floarea este misterul iubirii Lui Dumnezeu.
624. Câţi dintre noi nu ne înecăm în fluviile care ne străbat propriile şanţuri ale pălmilor bătătorite de timpul speranţelor deşarte?
625. Dacă nu ne-ar lipsi nimic ar mai exista iubire?
626. Pacea dintre noi şi Dumnezeu se numeşte erezie, supunerea, religie iar lupta, iubire!
627. Te rog fiinţă din lumină care dai speranţe dorului meu, lasă-mi soarele privirii tale să inunde istoria vieţii mele.
628. Câte frunze ale amintirilor nu vor trece pe cerul plumbuit ce cade greu peste urmele paşilor tăi de dincolo de lume?
629. Fulgii depărtărilor străinului din mine se aştern pe fruntea iubirii tale, pierdută în orizontul unui dor care a incendiat până şi cerul îngheţat al amintirilor care nu va mai putea înţelege niciodată primăvara unui nou început.
630. Ce poate fi mai trist decât singurătatea unei clipe care dansează în sufletul marelui timp alături de o infinitate de alte clipe asemenea ei?
631. Nu există iubire perfectă cum nu există viaţă care să cunoască adevărul absolut fiindcă ambele sunt perfecte tocmai prin imperfecţiunea lor.
632. Ca să înfrunţi moartea trebuie să rămâi viu prin absolutul fiinţei tale care nu poate fi altceva decât iubire.
633. Absolutul frumuseţii constă în imperfecţiunea care te obligă mereu să o faci perfectă devenind astfel un orizont pe care nu vei reuşi să-l prinzi niciodată.
634. Limita dintre viaţă şi moarte, dintre a fi şi a nu fi, se numeşte destin.

635. Libertatea este o aripă care se frânge de câte ori zborul devine apăsător în furtuna adevărului.
636. În moarte totul devine împlinit prin destin.
637. Toate florile acestei lumi nu fac cât zâmbetul Luminii Divine din tine.
638. Pacea din mine a devenit o luptă abia în momentul în care nu L-am mai înţeles pe Dumnezeul străinului din mine.
639. Nu poate exista libertate fără moarte.
640. Nu există zbucium mai mare decât tăcerea strigătului surd al vieţii pe care nu-l mai aude nimeni.
641. Să fie elixirul iubirii praful deşertăciunii acestei lumi, dus de vânturile uitării spre nicăieri sau moartea?
642. Plâng zăpezile iubirilor care se topesc în orizonturile pierdute ale uitării, devenind fluvii nemărginite ale eternului acestei lumi cu nume de viaţă.
643. Iubirea şi frumuseţea sunt două imperfecţiuni care odată contopite devin perfecte.
644. Care furtună nu-şi are norii ei şi care frumuseţe imperfecţiunea ei?
645. Nici o clipă nu este îndeajuns de infimă pentru a da măreţie şi eternitate morţii.
646. Dumnezeul iubirii din noi nu dă niciodată sfaturi ci te lasă să descifrezi singur tainele deşertăciunii acestei vieţi pentru a înţelege moartea.
647. Ce sens ar avea timpul din viaţa unei iubiri dacă nu ar exista eternitatea unei clipe care să întreacă prin trăirea ei întregul timp al lumii.
648. Dacă nu ar fi moartea ar mai exista Dumnezeu? Încotro s-ar îndrepta atunci viaţa?
649. Întregul sens al vieţii constă în moarte, fără de care şi-ar pierde absolut orice cale, iar cum viaţa înseamnă o

cale a destinului, o trecere, fără de moarte ar dispărea atât viaţa cât şi destinul.

650. O viaţă eternă ar însemna o viaţă care să moară cu fiecare clipă etern!

651. Ce s-ar face moartea fără de viaţă? Cine i-ar mai da naştere?

652. Precum viaţa este mama morţii, moartea devine copilul renegat deseori al vieţii.

653. Paşii orizontului pierdut al iubirii îşi vor regăsi urmele abia în moarte.

654. Nu există suspin al vieţii care să nu moară odată şi odată, astfel viaţa se salvează în moartea pe care a hărăzit-o, fără de care frumuseţea acestei lumi nu ar mai avea nici un sens.

655. Iubirea înseamnă frumos, chiar dacă subiectiv. De aici imperfecţiunea iubirii şi a frumosului.

656. Atunci când vei afla frumuseţea în nemărginirea înţelepciunii vei fi cu adevărat fericit.

657. Nu pot crede cât de puţin avem nevoie pentru a fi fericiţi şi cât de mult dorim să aflăm cât mai multe despre fericire ştiind că cu cât vom căuta mai mult cu atât ne vom depărta de fericire. Iată egoismul uman, calea prin care dorim cât mai multă fericire când ea se obţine din cât mai puţin.

658. Norocul sau ghinionul sunt simţurile destinului.

659. Flacăra amintirii va arde mereu privirea dorului spre nicăieri.

660. Frumuseţea va deveni fericire atunci când va suferi îndeajuns pentru a fi fericită.

661. „Te iubesc”, este mai presus decât întregul sens al acestei lumi şi poate unicul mod prin care vedem adevărul absolut.

662. Iubind învăţăm să naştem infinitul din noi.

663. În iubire cu toţii avem acelaşi Dumnezeu.

664. Nu există iertare în iubire fiindcă nimeni nu poate greşi.

665. Atunci când din fântâna sufletului lipseşte iubirea, până şi stelele frumuseţii îşi pierd strălucirea.

666. Nu încerca să crezi în frumuseţe, fără Dumnezeu şi iubire.

667. Moartea este un vis al vieţii unde aceasta primeşte zorii eternităţii.

668. Nu există loc sub soare care să rămână pe vecie al tău oricât de infinit ar fi universul sperantelor iubirii tale. De aceea caută-ţi desăvârşirea în infinitatea din tine.

669. Frumuseţea Luminii Divine din noi din fiecare, stă în faptul că dă simţire eternităţii şi prin ea totul devine frumuseţe şi iubire.

670. Iubirea este o copilărie care nu se maturizează niciodată.

671. Ce multă suferinţă are de înfruntat viaţa pentru a fi fericită în braţele salvatoare ale morţii!

672. Cea mai frumoasă dintre toate este pacea cu tine însuţi.

673. Istoria este o lacrimă care se prelinge pe obrazul nepăsător al timpului fără ca să ştie unde va ajunge în cele din urmă.

674. Roagă-te ca răsăritul din inima ta să nu-şi apună niciodată frumuseţea iubirii dorind perfecţiunea unde fiecare răsărit devine perfect dacă va apune.

675. Fericire, eşti o enigmă a Cuvântului care m-a întrupat să devin conştient de iubire şi frumuseţe.

676. Unicul care poate cunoaşte cu adevărat este doar Dumnezeu fiindcă numai El ştie adevărul absolut prin care se identifică cunoscându-l.

677. Timpul este gardianul care ne fură eternitatea.

678. Viaţa este o rugăciune a destinului în faţa morţii.

679. Oare ce ne-am face fără oceanul iubirii chiar dacă lacrimile din el nici măcar nu pot fi numărate!

680. Asemeni olarului aş vrea să modelez trupul clipei încât să-ţi aducă fericirea, iar tot timpul ce ar rămâne în afara ei, să-l sparg de stânca uitării pentru totdeauna.

681. Iluzia vieţii te lasă să subestimezi până şi munţii desăvârşirii marilor speranţe faţă de care şi moartea se închină, visând la ele.

682. Frumuseţe a visului inimii mele, lasă-mi zorii fericirii să –şi caute ţărmurile împlinirilor, în razele privirii tale divine.

683. Nu există nici o disperare mai mare decât să te desparţi de speranţa din lumina divină din dorul iubirii tale.

684. Neclintit ca o stâncă înaintea viscolului vieţii, mlădios ca o floare înaintea iubirii, iată menirea omului.

685. Nu aştepta primăvara frumuseţii în iarna singurătăţii ci crede în frumuseţea ninsorii din sufletul tău care-ţi sărută până şi eternitatea din tine cu sinceritatea frigului.

686. Nu există noapte care să nu-şi arate odată şi odată stelele.

687. Rădăcinile devin amare pentru frunzele care ruginesc şi dulci pentru mugurii viselor ce vor urma într-o primăvară cu iz de moarte când toate aceste frunze vor fi o amintire a rădăcinilor prea amare ca să mai fie cu adevărat vreodată şi dulci.

688. Libertatea este somnul realităţii şi hrana iluziei vieţii.

689. Care stea este liberă să plece unde vrea din galaxia suferinţelor sau fericirilor ei în căutare de frumos, când ea este frumosul?

690. Plouă cu surâsul amintirii tale peste timpul renăscut din dorul unui sărut.

691. Nu va exista fericire decât atunci când vei face pace între tine şi canoanele frumuseţii, indiferent că este vorba de sexul opus sau de orice altă imagine din natură.

692. Nu contează cât de lungă este viaţa, moartea nu are timp. Atunci de ce îţi este frică de moarte?

693. Lumina Divină a Adevărului Absolut ne va călăuzi mereu paşii speranţelor chiar dacă nu îi cunoaştem miraculosul spectru decât prin intuiţii.

PARADISUL ŞI INFERNUL

1. Dacă oamenii ar avea posibilitatea ca fiecare în parte să-şi clădească propriul paradis şi-ar transforma societatea şi vieţile lor în iad.

2. Sperăm la paradis neştiind cât infern poate conţine esenţa lui.

3. În paradis până şi speranţele mor fiindcă nu mai are nimeni nevoie de ele.

4. Nu există paradis fără speranţe şi nici paradis care odată instaurat să mai lase speranţelor viaţă. De aici paradisul există doar sub forma iluzorie a speranţei şi atât.

5. Doar cel căzut din paradis poate să preţuiască infernul.

6. Întreaga strălucire a paradisului constă în iluzia fructului oprit care odată obţinut îşi pierde întreaga magie.

7. Frumuseţea se vrea mereu în paradis devenind urâtă imediat ce ajunge acolo.

8. În paradis până şi dorul moare.

9. Nu există iubire care să existe în paradis.

10. Odată ajuns la porţile paradisului vei iubi infernul şi astfel vei realiza că în paradis nu poţi ajunge cu adevărat niciodată.

11. Cu toţii dorim paradisul fiindcă nu putem ajunge acolo iar dacă am reuşi vreodată, noul paradis ar deveni infernul.

12. Nimeni nu poate dărui paradisul decât dacă nu se va ajunge la el niciodată.
13. Fiecare iubire îşi doreşte paradisul neştiind că odată obţinut s-ar destrăma asemeni fumului dus spre cardinalele uitării.
14. În paradis până şi eternitatea îşi plânge propriul infern de a deveni muritoare.
15. Nu spera la paradis până nu-ţi vei înţelege infernul.
16. Paradisul este lacrima pe care a promis-o Dumnezeu lumii care să-şi plângă astfel propria condiţie sperând.
17. Cu toţii vrem să avem şi puţin infern în paradis uneori.
18. Lacrima paradisului este moartea iubirii, speranţei şi a dorului din inima sa.
19. Oricât de strălucitor ar fi paradisul, nu poţi iubi în el fără să speri, să suferi tocmai fiindcă iubirea promite paradisul dar se reazemă pe infern.
20. Paradisul este speranţa prin care iluzia vieţii primeşte un sens.
21. Care paradis nu cunoaşte suferinţa?
22. Fiecare paradis se aşterne pe infern.
23. Nu există paradis care să nu cunoască infernul.
24. Fără de infern nici un paradis nu ar străluci.
25. Dacă vrei să cunoşti paradisul, caută-l în infern.
26. Iubirea este aripa ruptă de paradis ce a căzut definitiv în infern pentru a fi salvată tot de paradis vreodată.
27. Cât paradis ar naşte infernul dacă ar fi recunoscut ca atare atunci când iubim?
28. Nu lăsa niciodată paradisul liber fiindcă devine infern.
29. În paradis nu există democraţie.
30. Dacă ar fi să trăim paradisul fiecărui om, lumea ar deveni cel mai odios infern.

31. Nu există paradis care să nu fi trecut vreodată prin infern în această lume a amăgirii.
32. Democraţia este infernul paradisului.
33. Un paradis odată descoperit devine un infern ce urmează a se descoperi pe sine.
34. Cât paradis a trebuit să înghită Dumnezeu pentru infernul pe care-l trăim?
35. Aripa paradisului zboară doar prin infern în această lume a deşertăciunii.
36. Nu poţi înţelege paradisul fără infernul propriilor tale clipe.
37. Adevărata singurătate o poţi afla doar în paradis.
38. Cum ar mai spera gândul la paradis fără propriul său infern?
39. Am dorit paradisul abia când am descoperit infernul.
40. Nu există paradis care să nu doară înainte de a străluci.
41. Toate stelele universului s-au născut din durerea mamelor noastre.
42. Fiinţa este un paradis născut din infern.
43. Nu există paradis ascuns decât paradis care nu şi-a cunoscut infernul.
44. Înaintea paradisului este suferinţa ce nu poate să-l înţeleagă.
45. Dacă ne-am lipsi de căutarea paradisului ne-am lipsi de noi înşine.
46. Ce suntem noi în afară de un paradis pierdut dintr-o inimă ce vrea să iubească nemărginirea?
47. Omul este paradisul care nu se poate naşte decât din infern.

48. Cât infern a cuprins paradisul din inima ta în viaţă sau câtă viaţă a cuprins infernul din tine crezând că trăieşte în paradisul Lui Dumnezeu?

49. Nu există fericire fără de infernul care te urcă în paradis.

50. Câtă durere poate cuprinde paradisul ce a uitat definitiv de propriul său infern?

51. Viaţa este un paradis expirat înaintea morţii.

52. Libertatea este paradisul iluziei vieţii.

53. Fericirea pare a se fi născut în paradis din durerile facerii suferinţei.

54. Care ochi îşi poate găsi paradisul fără să cunoască orbirea luminii din sufletul lui?

55. Suntem făcuţi să trăim în paradis, suferind.

56. Nu există paradis fără moarte.

57. Lasă-ţi paradisul vieţii să înţeleagă moartea dacă vrei cu adevărat să-l poţi trăi.

58. Cu cât ne depărtăm de paradis reuşim să-l înţelegem mai bine.

59. Fericirea este un înţeles al paradisului suferinţei din noi.

60. Întreg paradisul nu ar valora nimic fără o fărâmă de suferinţă.

61. Care paradis poate să-şi înţeleagă propria lui condiţie fără să cunoască suferinţa?

62. Există paradis fără de iubire?

63. Unde a fost Dumnezeu când s-au creat cerinţele paradisului pentru oameni?

64. Suntem o parte din paradisul care a fost uitat de sfinţenia sacralităţii acestei lumi care s-a pierdut în profanul speranţei de a fi nemuritoare.

65. Între nemurire şi paradis există doar o singură legătură: Deşertăciunea.
66. Chiar dacă ne dorim paradisul în nemurire îl putem înţelege şi dobândi doar prin moarte.
67. Întregul paradis al lumii nu ar mai putea spera la fericire fără de moarte.
68. Care paradis ar mai trăi fără propria sa moarte a suferinţei din el?
69. Lasă suferinţa să creadă în paradis dacă vrei să-l atingi vreodată.
70. Trăim într-o lume unde toate drumurile duc către paradis fără ca vreunul să se termine vreodată în el.
71. Nu paradisul este esenţa speranţei de a trăi, ci posibila lui pierdere.
72. Înaintea paradisului suntem cu toţii nişte copii orfani de noi înşine.
73. Nu există inimă care să nu-şi bată propriul sânge al durerii în speranţa paradisului iubirii.
74. Nici câinii lacrimior nu-şi pot sfâşia suferinţa prin care-şi doresc propriul paradis.
75. Cine vrea fericirea paradisului înainte de a fi sfâşiat îndeajuns de deşertăciunea lumii este un nebun.
76. Care paradis nu-şi are propriul apus şi răsărit într-o viaţă de om?
77. Suntem lacrima care se scurge prea repede pe obrazul paradisului fără a-l fi cunoscut vreodată.
78. Poate exista vreun Dumnezeu vreodată fără propriul paradis?
79. Dumnezeu mai înainte de toate înseamnă paradis şi abia pe urmă infernul necesar acestui paradis în mintea omului.

80. O societate care nu cunoaşte paradisul este sortită pieirii, indiferent cât de mincinos ar fi acel paradis.
81. A auzit cineva vreodată de frumuseţe fără paradis sau de suferinţă fără infern?
82. Ce vrem de fapt? Paradisul deşertăciunii acestei lumi sau infernul morţii pe care o credem pe cuvânt că ne va lua lumea în care trăim?
83. Şi până unde ar dura paradisul lumii acesteia dacă nu ar exista moarte?
84. Care este limita dintre paradis şi infern în lumea care-şi conştientizează obligativitatea morţii?
85. Paradisul vieţii este cel mai adesea moartea.
86. A fi neutru în paradis înseamnă a-l transforma în infern.
87. Nu există democraţie în paradis, fiindcă toţi îşi doresc propriul paradis în detrimentul celorlalţi.
88. A plânge în paradis înseamnă a-i înţelege regulile jocului.
89. Departe de paradis nu pot exista scuze decât tânguieli, în schimb departe de infern, da!
90. Atunci când paradisul dezamăgeşte, infernul spune adevărul, iar când paradisul spune adevărul, infernul te insultă.
91. Nu există ferocitate mai mare în infern decât în paradis.
92. Un paradis fără infern este un paradis al iluziei.
93. Frumuseţea paradisului constă în abilitatea sa de a zbura deasupra propriului infern.
94. Războaiele din paradis sunt mult mai feroce decât cele din infern fiindcă combatanţii au mai mult de pierdut.
95. În paradis orice dezmierdare devine o pedeapsă atunci când în sensul existenţei ei nu se află şi infernul.

96. Teama de paradis devine iubirea din infern.

97. Nu există deziluzie mai mare decât să-ţi pierzi propriul paradis la ruleta infernului de a te fi născut în lumea deşertăciunii.

98. Infernul este inima fără de care paradisul s-ar prăbuşi la tălpile Destinului acestei lumi.

99. Lasă-ţi infernul să intre în respiraţia iubirii tale dacă vrei să atingi paradisul cu ea.

100. Taina iubirii stă în infernul din paradisul ambilor îndrăgostiţi.

101. Paradis care să nu poată fi descoperit, există, dar niciodată, infern!

102. Libertatea paradisului constă în infern.

103. Care paradis nu-şi amăgeşte inimile în iubire?

104. Unde sunt mai mulţi până şi apa din paradis trebuie drămuită.

105. Paradisul minciunii este să devină adevărată.

106. Paradisul fericirii este să-şi poată înţelege menirea care se face doar prin suferinţă.

107. Nu există paradis al libertăţii decât paradis al compromisurilor cu libertatea.

108. Frumuseţea paradisului nu constă în libertatea sa ci în constrângerile cu care începi să te obişnuieşti şi chiar să le divinizezi.

109. Adevăratul paradis se află numai în Dumnezeul din tine.

110. Doar cel ce caută paradisul va înţelege cu adevărat deşertăciunea acestei lumi.

111. Nu există religie fără paradis sau infern fiindcă ambele sunt coordonatele de bază ale condiţiei umane.

112. O religie care ar dărui numai paradisul sau infernul ar dispărea.

113. Adevăratul paradis îl poţi găsi numai în suferinţa dulce a iubirii.

114. Până şi durerea îşi are propriul ei paradis.

115. Paradisul omului se reazemă pe teama existenţei care-i lasă zi de zi câte o mică şansă de a deveni mai curajos.

116. Nu poţi despărţi paradisul de infern fiindcă ambele se determină reciproc.

117. Paradisul speranţei este împlinirea care va spera la rândul ei dezamăgită că mai are atât de multe de înţeles în eternitatea cunoaşterii.

118. Paradisul valorilor începe din infern.

119. În paradis totul devine accesibil şi tocmai de aceea se trasformă în infern.

120. Care om nu-şi doreşte paradisul şi care vrea să înţeleagă că nu există paradis croit pe măsura lui fără să ia şi o fărâmă de infern cu el?

121. Doar cel ce s-a aflat în paradis poate înţelege importanţa infernului.

122. A încerca să atingi paradisul este acelaşi lucru cu a atinge orizontul care aleargă mereu de tine.

123. Frumuseţea paradisiacă a curcubeului survine din răceala fermecătoare a ploilor de clipe din noi.

124. Suntem un paradis pierdut de Dumnezeu în infern.

125. Iubirea este lacrima paradisului din noi.

126. Care frumuseţe străluceşte în paradis la fel de tare ca şi în infern?

127. Şi totuşi religiile au devenit paradisele marilor speranţe în lumea deşertăciunii din noi.

128. Oricât de infinit ar deveni paradisul ochilor tăi, doar eternitatea clipei iubirii noastre îl va putea vreodată cuprinde.

129. Paradisul este vâltoarea care ne spală clipele vieţii lăsându-ne să sperăm că într-o zi, odată terminate ne vom regăsi în moarte.

130. Paradisul este străfulgerarea de lumină a eternităţii din noi care nu a reuşit încă să-şi înţeleagă menirea.

131. Trebuie să luăm de mână paradisul din inimile noastre pentru a fi mai fericiţi în infernul vieţii.

132. Nu există paradis care să nu cunoască mântuirea de sine prin infern.

133. Odată ajunşi în paradis vom întâlni gara cu nume de infern care ne va fi dată ca o posibilă salvare.

134. Doar în paradis vom înţelege cu adevărat infernul iar în infern, paradisul.

135. Dumnezeu şi-a crescut doi câini. Pe unul îl chema paradis şi pe celălalt Infern. Indiferent de nume, de muşcat, muşcau ambii.

136. Paradisul este o măsură a iluziei vieţii.

137. Între infern şi paradis tronează iluzia vieţii.

138. Limita dintre moarte şi viaţă echivalează cu limita dintre paradis şi infern în cunoaştere.

139. Viaţa este un infern al iluziei care speră să se termine în paradisul real al morţii.

140. Lumea este un infern al cunoaşterii în care se reflectă paradisul vieţii.

141. Viaţă şi moarte, infern şi paradis, bine şi rău, dar pe noi cui ne laşi Doamne?

142. Pacea dintre infern şi paradis se numeşte religie.

143. Infernul doare, paradisul nu, viaţa moare, paradisul se naşte.

144. Venim din paradisul eternităţii şi ne îndreptăm spre paradisul etern al morţii din infernul finit al iluziei vieţii.
145. Ce ar deveni infernul fără de paradis? Propriul său paradis. Dar paradisul fără infern? Propriul său infern.
146. Alungă-ţi paradisul din tine dacă vrei să trăieşti fericit.
147. Existăm pe lumea unde porţile paradisului pot fi deschise numai de moarte.
148. În paradis nu ar trebui să coste pe nimeni nimic fiindcă există totul chiar şi pentru fărădelegile unora?
149. Răul devine necesar până şi paradisului chiar dacă este folosit în scopurile binelui.
150. Un paradis necunoscut este un paradis mort.
151. Diferenţa dintre paradis şi infern constă în modul cum este folosit binele şi răul, şi care scopuri sunt alese, cele ale binelui sau cele ale răului.
152. Paradisul şi infernul sunt pilonii binelui şi ai răului pe care se sprijină cunoaşterea pentru a-şi satisface anumite scopuri.
153. Adevăratul paradis îl vei găsi mai degrabă în infern precum adevăratul infern în paradis.
154. Viaţa este infernul cu care se hrăneşte paradisul morţii.
155. În strălucirea paradisului nici stelele nu se mai observă.
156. Paradisul din noi trebuie căutat în infernul deşertăciunii acestei vieţi.
157. Indiferent de infernul vieţii, paradisul iubirii ne poate salva până şi de noi înşine.
158. Când iubim devenim o fărâmă de paradis naufragiată pe infernul oceanului vieţii.
159. Care infern nu-ţi inspiră teamă? Care viaţă nu se sprijină pe teamă?

160. Dumnezeu a visat cuvântul cunoaşterii lumii în infern odată ce lumea în sine este un infern.

161. Lumea este un infern sublim care ascunde în inima ei paradisul adeseori pierdut al iubirii.

162. Omul este conştientizarea infernului care se reflectă deformat în paradisul cunoaşterii.

163. Oare cât ar fi iubit Dumnezeu lumea la crearea ei odată ce ne-a dat o astfel de viaţă în care să sperăm la paradis?

164. Viaţa omului este şoapta uitată de paradis pentru totdeauna.

165. Oare pot fi şi oameni cu adevărat fericiţi în paradis dacă-şi lasă definitiv infernul din ei?

166. Care este preţul paradisului în lumea aceasta a infernului?

167. Cum se naşte şi cum se poate muri în paradis?

168. Câte feluri de oameni, atâte feluri de paradise şi infernuri.

169. Calea spre paradis trece prin infern.

170. Nu putem înţelege paradisul fără să-i ascultăm până şi infernul care-i plăteşte nota de plată în faţa Lui Dumnezeu.

171. Cine a înţeles vreodată adevăratul paradis care poate fi cunoscut numai prin adevărul absolut inaccesibil omului?

172. La cât paradis ne promite Dumnezeu dacă-i ascultăm infernul ar trebui să fim deosebit de fericiţi.

173. Oricât de strălucitor ar fi paradisul adevărului absolut, pentru om, fără de infernul iluziei vieţii , tot nu ar valora nimic.

174. Un pas spre paradis înseamnă o călătorie întreagă prin infern.

175. În curtea paradisului se odihneşte mereu infernul iluziei vieţii.

176. Porţile paradisului sunt deschise de infern.

177. Drumul către paradis este presărat cu paşii fără de număr ai infernului.

178. Trăim într-o lume care-şi doreşte paradisul dar nu-l poate înţelege decât prin ochii infernului.

179. Paradisul unora este infernul altora.

180. Penitenţa este un mod de a înţelege bunele intenţii ale infernului de a te urca în propriul său paradis.

181. Mântuirea este arta de a mânui tainele infernului în scopul propriului său paradis.

182. Pocăinţa este taina de a afla adevăratul paradis al infernului.

183. Nu poţi ajunge în paradisul infernului fără bune intenţii.

184. Pentru om adevăratul paradis este şi va rămâne pentru vecie infernul din mijlocul paradisului Lui Dumnezeu.

185. Trebuie să ştii ce fel de paradis vrei pentru a afla cine eşti de fapt.

186. Prin paradisul pe care ţi-l doreşti îl poţi afla pe Dumnezeul din inima ta.

187. Şi paradisul îşi are norii săi care pentru deşertul sufletului tău pot fi benefici sau nu. Totul depinde de cât de arsă e ţărâna din tine, dacă are nevoie de lacrimile mântuitoare ale ploilor din ei sau nu.

188. Paradisul care nu poate fi manipulat nu este şi nu va fi niciodată paradisul omului.

189. Nicăieri omul nu-şi va putea găsi mai repede propriul paradis decât în infern.

190. Oare poate exista cu adevărat o cale sigură spre un paradis nesigur şi schimbător la fel ca şi omul care-l va afla?

191. În paradisul omului până şi moartea trebuie să însemne viaţă, deci infern.

192. Un paradis supus propriilor norme nu mai poate fi considerat paradis de către om.

193. Distanţa dintre infern şi paradis se măsoară prin voinţă şi compromis.

194. Adevăratul paradis al omului există doar în speranţă.

195. Cum a reuşit Cuvântul Lui Dumnezeu să coboare din paradis în infernul iluziei vieţii?

196. Prea mult paradis strică.

197. Între infern şi paradis există un compromis care se numeşte fiinţa umană.

198. Sfinţii sunt oameni care au înţeles că adevăratul paradis nu se află în infern ci infernul este înconjurat de paradisul creaţiei, fapt neînţeles de omul de rând.

199. Sfinţenia este calea prin care infernul încearcă să devină paradis.

200. Libertatea din paradis nu se potriveşte niciodată cu cea din infern.

201. În paradis infernul devine strălucitor.

202. Pacea infernului nu poate fi aplicată paradisului. De aceea omul este o fiinţă care crede că aleargă spre paradis consolidându-şi statutul propriului său infern.

203. Orice paradis care cere un cost devine un infern.

204. Frumuseţea paradisului fără ochii tăi ar fi lipsită de strălucire.

205. Numai paradisul poate să-şi înţeleagă frumuseţea propriului său infern.

206. Paradisul vieţii care uită de moarte devine infernul ei.

207. Paradisul este un infern necunoscut.

208. Moartea este viaţa eternă a paradisului.

209. Fără de moarte toate florile paradisului ar rugini pentru totdeauna.

210. Paradisul este o necesitate iar infernul un adevăr.

211. Limita paradisului este aspiraţia infernului.

212. Ce s-ar face paradisul fără de infern şi invers?

213. De fiecare dată cel care va întâmpina paradisul din iubirile care trec, va fi infernul.

214. Paradisul este lacrima desfrâului Lui Dumnezeu.

215. Ar mai exista paradisul dacă s-ar supune regulilor stricte ale propriului nostru univers?

216. Fără de paradis am fi orfani în schimb fără de infern, am fi străini de noi înşine.

217. Ţărmurile paradisului vor fi mereu spălate de valurile înspumate ale infernului

218. Paradisul este un mister iar infernul un capriciu al acestuia.

219. Nicăieri nu vei găsi adevăratul paradis decât în moartea din tine.

220. Paradisul păcii din inima ta este războiul cu tine însuţi.

221. Paradisul este flamura aşezată de Dumnezeu pe aripile îngerilor care zboară odată cu orizontul de necuprins, spre nicăieri.

222. Dacă furtunile infernului sunt previzibile, să te ferească Dumnezeu de cele din paradis.

223. Să fie paradisul este o unealtă a Diavolului prin care îi cedează Lui Dumnezeu drepturile de autor asupra tuturor mizeriilor acestei lumi?

224. Paradisul este exclamaţia binelui care nu ştie ce să mai spună când vede răul.

225. Paradisul este departe de a deveni vreodată adevăr fiind prea departe de noi înşine faţă de infern.
226. Încearcă să te regăseşti în infern pentru a descoperi paradisul.
227. Dacă infernul îşi cumpără cu greu fiecare fărâmă de libertate, paradisul o primeşte cadou, încât nu ştie ce să facă cu ea şi astfel o alungă pentru totdeauna din el.
228. Paradisul este supunerea oarbă a speranţei la Cuvântul Lui Dumnezeu ce a născut infernul acestei lumi.
229. În paradis toate speranţele sunt îndreptate spre infern, atunci când vor libertate.
230. Paradisul este singurul care are o singură lege: respectul legii. De aici se naşte infernul. Din paradis.
231. Paradisul nu poate învăţa niciodată să moară fiindcă este viaţa eternă, moarte.
232. Să te ferească Dumnezeu de paradis atunci când nu te mai poţi întoarce în infern.
233. În paradis toate sufletele preaslăvesc neîncetat infernul pe care-l trăiesc.
234. Paradisul este o altă formă de infern, mai neînţeleasă şi mai autoritară.
235. Cel ce se scaldă în apa paradisului care nu mai are ce murdărie să îi spele va tânji după apa infernului când era prea murdar şi aspira la paradis.
236. Paradisul pentru cel fărădelege este cu totul altul faţă de cel sfânt şi neprihănit.
237. Dacă în paradis ai tot ce-ţi doreşti ce te vei face fără dor, speranţă şi inedit?
238. Paradisul este adevărul absolut al speranţei care odată împlinită devine adevărul absolut al plictiselii.

239. Paradisul odată împlinit devine un regret etern al infernului precum infernul a fost o speranţă veşnică după paradis.

240. Un infern fără paradisul său devine paradis dar un paradis fără infernul său devine infern.

241. Cel mai scump paradis este moartea şi cel mai ieftin, viaţa ei.

242. Înainte de paradis este clipa eternă a creaţiei Lui Dumnezeu. Odată ce este eternă, mai există paradisul sau infernul cu adevărat?

243. În paradis lacrimile nu ştiu să mai plângă iar fericirea este o lungă aşteptare după inedit.

244. Paradisul morţii este infernul iar al vieţii ceea ce noi numim a fi eternitate: moartea.

245. Paradisul nu crede niciodată în lacrimi.

246. În adevăratul paradis nu te poţi pierde niciodată fiindcă toate căile duc spre tine însuţi.

247. Paradisul devine domeniul fără de margini al disperării dacă nu-şi cunoaşte propriul infern.

248. Paradisul este un destin al cunoaşterii.

249. Între destin şi paradis nu poate fi o relaţie de amiciţie dacă în această ecuaţie nu intervine moartea.

250. Paradisul şi infernul sunt aripile cunoaşterii.

251. Paradisul este speranţa care naşte moartea şi izbăvirea în lumea infernului.

252. Paradisul este a doua natură a infernului.

253. Paradisul este flacăra ce promite iubirii un destin.

254. Paradisul este dorul după absolut al iubirii.

255. Între iubire şi paradis există un legământ: nemurirea.

256. Care absolut ar mai exista fără a crede în paradis sau infern?

257. Poate fi mai adevărat paradisul decât infernul?

258. Timpul în paradis se numeşte inerţie iar în infern, trecere.
259. Infernul a făcut până şi din muzică un paradis.
260. Veşnicia paradisului este clipa infernului.
261. Toţi ochii acestei lumi nu au destui genunchi pentru ca Dumnezeul lor să-şi poată şterge păcatele propriului Său paradis care ne-a fost dat ca lumea în care trăim.
262. În negura infernului străluceşte de fiecare dată paradisul oricărui lucru, pe când în adâncurile paradisului, infernul.
263. Dacă Dumnezeul din noi este paradisul înseamnă că infernul din el suntem noi.
264. În paradis nu există clipe amare şi nici trecere fiindcă până şi ele şi-au pierdut gustul.
265. Un paradis care nu te cheamă este un infern care te înţelege.
266. Doar în paradisul din noi timpul poate să-şi facă de cap.
267. Câţi nu alergăm o viaţă întreagă spre moarte fără să ne fi descoperit măcar o singură dată paradisul unei mari iubiri care se afla în noi.
268. Paradisul trupului este ţărâna acestei lumi, iar al sufletului iubirea Dumnezeului din noi.
269. Un Dumnezeu departe de noi este un Dumnezeu care nu-şi găseşte pacea în paradisul pe care I-l creem în adâncurile sufletului nostru.
270. În paradis până şi Diavolul este considerat un Dumnezeu.
271. Oare ce este Dumnezeu în paradis, odată ce ţine în frâu toate legităţile lui?
272. Paradisul libertăţii este constrângerea de a te simţi fără de obligaţii.

273. Paradisul fiinţei este evadarea în nefiinţă, cea mai mare libertate a ei.
274. Nu poţi accede în paradis fără să-ţi iei dincolo şi propriul tău infern cu tine fiindcă altfel paradisul nu ar mai exista.
275. Frumuseţea paradisului constă în infernul său.
276. Tăcerea Lui Dumnezeu în paradis devine mai apăsătoare decât în infern.
277. Paradisul şi infernul sunt cele două zaruri la care îşi joacă cunoaşterea destinul.
278. În paradis până şi absurdul devine absolut.
279. Cel care-şi plăteşte paradisul cu lacrimile altuia îşi cumpără infernul.
280. În paradis toate lacrimile râd isteric la fericirea obligatorie.
281. Noi oamenii suntem o toamnă prelungă întreaga viaţă fiindcă paradisul oricărei toamne este moartea.
282. Nu există fiinţă fără de paradisul din ea şi de infernul care-i este necesar menţinerii acelui paradis.
283. Cel care propovăduieşte fericirea prin paradis în infernul acestei lumi este un preafericit al infernului.
284. Câtă îngăduinţă îi trebuie infernului pentru a accepta toate toanele absurde ale paradisului.
285. Paradisul este stânca în care lovesc valurile infernului erodându-i eternitatea.
286. Pe muntele paradisului să nu urci niciodată nepregătit de infern.
287. Nimic nu poate fi mai înălţător dar şi dureros, decât să vezi un paradis înfrânt şi un infern pe cale de a deveni paradis, fiindcă nu există paradis imperfect şi nici infern perfect.

288. Paradisul a învăţat să meargă pentru prima dată prin infern, copil fiind.
289. Paradisul deşertăciunii este tot un paradis şi ar putea fi chiar lumea noastră.
290. Un paradis al unui lucru negativ devine infernul paradisului unui lucru pozitiv. Astfel paradisul umilinţei este infernul paradisului fericirii.
291. Fiecare Cuvânt îşi are propriul său paradis şi infern prin care se diferenţiază de celelalte.
292. Paradisul Lui Dumnezeu este şansa dată infernului din inima Cuvântului creaţie al acestei lumi.
293. Paradisul acestei vieţi este un zâmbet al naşterii către moartea care o aşteaptă, obligatoriu.
294. Paradisul nemuririi este moartea şi al morţii nemurirea, dar să nu uităm că nici una nu ar exista fără de cealaltă şi de aceea îşi clădesc reciproc propriile lor inferne pe care le dăruiesc cu dărnicie acestei lumi.
295. Nu vreau să fiu în paradisul unde nu mai este nevoie de speranţă.
296. Paradisul sfinţeniei este perfecţiunea spirituală, iar al perfecţiunii, încrederea în Dumnezeu.
297. Paradisul iubirii? Câţi sunt pregătiţi pentru el în aşa fel încât să nu devină cel mai cumplit infern al lor?
298. Omul trăieşte o viaţă de infern spre a se pregăti pentru paradis. Câţi reuşesc aceasta?
299. În care paradis eşti pregătit să mergi? În cel al iubirii, în cel al urii sau în alte paradisuri ale înţelesurilor acestui univers al cunoaşterii?
300. Dacă ar fi să caut paradisul frumuseţii aş privi în adâncul sufletului tău.
301. Doar cei lipsiţi de paradis pot înţelege sensul mântuirii.

302. Paradisul păcatului este alungarea definitivă a răului din binele Lui Dumnezeu.
303. Paradisul este un păcat la fel de mare precum infernul, ambele păcate ale Lui Dumnezeu, care ne-a dat nouă oamenilor, cunoaşterea.
304. În paradis toate suferinţele devin atât de fericite încât nu mai au nici la ce se raporta şi astfel mor.
305. Locul paradisului din mine este în Dumnezeul iubirii din tine, marea mea iubire.
306. Un paradis fără iubire este un paradis fără propria sa izbăvire de sine.
307. Oare de cât infern a avut nevoie Dumnezeu pentru a construi paradisul?
308. Care paradis îşi poate dori alungarea cunoaşterii?
309. Nu există paradis care să valoreze mai mult decât sământa care l-a creat: infernul.
310. Dacă Dumnezeu ar avea valoare faţă de infern sau paradis înseamnă că Dumnezeu ar putea fi comparat cu acestea ceea ce nu se poate fiindcă Dumnezeu este incomparabil şi atoateştiutor.
311. Dumnezeu nu poate fi valoare nici măcar faţă de paradis fiindcă orice valoare se supune altei valori indiferent dacă este infinită fiindcă deasupra infinitului mai sunt şi alte valori precum deasupra cunoaşterii chiar dacă noi nu le putem percepe, precum alături de bine şi rău mai sunt cu siguranţă şi alţi opuşi.
312. Paradisul este fântâna din care se răcoreşte infinitul speranţei infernului.
313. Paradisul nu a fost creat pentru a linişti sufletele ajunse în el ci pentru a alina pe cele din infern.

314. Paradisul naşte infern, infernul naşte paradis şi astfel una se regăseşte la nesfârşit în cealaltă, într-o căsnicie care nu permite despărţirea niciodată.

315. Paradisul mântuirii este deseori acceptarea înstrăinării de sine ca fiind marele nostru salvator.

316. Nu există infern care să nu fie sacrificat pentru paradis.

317. În infern până şi Dumnezeu se căieşte de modul cum şi-a construit paradisul.

318. Strălucirea infernului constă în durerea provocată acestuia de un posibil paradis.

319. La festinul infernului străjuieşte speranţa în paradis.

320. Paradisul este cel mai mare dascăl al infernului.

321. Nu lumea este vinovată de toate păcatele săvârşite ci paradisul dorit de aceasta.

322. Nu există pace fără infernul şi paradisul ei, precum nu există infern şi paradis fără pacea unde fiecare devine dorinţa celuilalt.

323. Condiţia umană este un infern plătit cu moneda ruginită a paradisului.

324. Nu subaprecia niciodată infernul din om pentru a nu te lovi de paradisul propovăduit de acesta.

325. Infernul este paradisul multor religii.

326. Să fie moartea o viaţă care şi-a pierdut infernul?

327. În apele tulburi ale paradisului nici infernul nu poate interveni uneori.

328. Depinde care paradis îţi este predestinat, cel din infern sau cel din paradis?

329. Nimeni nu poate înţelege adevăratul sens al infernului şi al paradisului decât că fiecare îşi regăseşte adevărata valoare în inima celuilalt.

330. Paradisul din om devine adesea infernul Lui Dumnezeu. Oare de ce?
331. Paşii infernului sunt diferiţi de cei ai paradisului chiar dacă ambii urcă acelaşi munte al destinului spre vârful deşertăciunii.
332. Oare ce a simţit Dumnezeu prima dată când şi-a terminat de clădit infernul şi paradisul pentru iluzia vieţii omului?
333. Filozofia este paradisul de a te plimba prin infernul mai vechi decât vremea al gândirii.
334. Să venim dintr-un loc unde Dumnezeu a uitat de infern ca să-l naştem noi aici odată cu naşterea noastră?
335. Oare cine se va salva pe ţărmul eternităţii timpului? Infernul sau paradisul?
336. Paradisul nimicniciei? Priveşte lumea în ansamblul ei.
337. Să fie moartea zorii paradisului care nu-şi mai recunoaşte propriul său infern?
338. În paradis mântuirea ar trebui să poarte nume de uitare.
339. Nu există înţeles pe lumea asta care să nu-şi aibe infernul şi paradisul lui.
340. Paradisul infernului din clipa naşterii este infernul paradisului din aceea a morţii.
341. Spune-mi care libertate ai alege-o? Pe aceea a paradisului sau pe aceea a infernului?
342. Binele infernului stă în frumuseţea paradisului pe când al paradisului în libertatea de a avea parte de puţin infern.
343. Nu există infern care să nu fi învăţat la şcoala perfecţiunii din paradis.
344. Întregul infern ar dispărea într-o clipă dacă paradisul nu şi-ar mai dori să devină întruchiparea perfecţiunii.

345. Nu poate exista paradis imperfect pentru infern.

346. A accepta perfecţiunea infernului este totuna cu a-l numi fără drept de tăgadă:paradis!

347. Să nu uităm că imperfecţiunea infernului se bazează numai pe perfecţiunea paradisului care-l hrăneşte cu noi iluzii ale vieţii din noi.

348. Paradisul este locul unde înfloreşte logica măsurii care te leagă de lanţurile neputinţei şi deşertăciunii.

349. Ce-ar păţi paradisul dacă ar da liber izbăvirii prin moartea lui?

350. Dorinţa este o libertate a infernului.

351. Fericirea din paradis este perfecţiunea.

352. Oricât de sfânt ar fi omul, noţiunea lui de libertate nu va putea coincide niciodată cu libertatea perfect încătuşată de perfecţiune a paradisului.

353. Unde ar putea muri vreodată paradisul speranţei acestei lumi?

354. Cât de fericiţi am fi fără de infern?

355. Care nori pot spune că ploile lor nu vor produce niciodată infernul?

356. Arată-mi pacea care nu a cunoscut infernul?

357. Cine poate trăi fără de infernul care-i naşte propriul paradis?

358. Încotro am putea alerga după infern dacă paradisul inimilor noastre este o mare necunoscută?

359. Există fericire fără infernul din ea?

360. Câţi nu-şi doresc libertatea infernului în paradis?

361. Fiecare moarte îşi are propriul infern şi paradis dincolo de timp.

362. Am fi nişte simple marionete dacă ne-am uita vreodată infernul şi paradisul din noi.

363. Nu există libertate fără infern şi paradis.

364. Care ochi ar mai reuşi să vadă vreodată fără de infernul din inimilor lor?
365. Cel ce-şi clădeşte paradisul, trebuie să ştie că va trebui să modeleze infernul lui.
366. Câtă pace poate ascunde paradisul în propriul său infern.
367. Eram atât de fericiţi atunci când nu ne înţelegeam nici măcar infernul cunoaşterii.
368. Şi dacă noi am fi infernul cunoaşterii care ar mai fi paradisul ei odată ce am învăţat să iubim?
369. Care iubire îşi va recunoaşte vreodată propriul ei infern?
370. Şi dacă paradisul este frumuseţe, infernul care a uitat-o poate fi deşertăciune şi adevăr?
371. Încotro aleargă infernul iubirii dacă nu-şi regăseşte paradisul propriilor sale gânduri?
372. Cine poate fi fericit fără de infernul care l-a făcut să-şi iubească clipa eternă a propriei sale iubiri.
373. Nu există ochi care să privească adâncimile paradisului în infernul acestei vieţi.
374. Te pot iubi oare uitând de infernul pentru care m-am născut?
375. Cine eşti tu omule forţat de paradis să-ţi trăieşti propriul infern?
376. Nu există cale de mijloc între paradisul din destinul tău şi infernul ce ar dori să iubească cu adevărat.
377. Mă gândesc la tine, drag infern al unicului paradis al vieţii mele.
378. Ai să te reîntorci vreodată cu zâmbetul infernului din mine care-mi dăruia prin inima sa întregul paradis al vieţii mele?

379. Te iubesc cum numai paradisul poate să-şi iubească propriul său infern.
380. Care fericire ar mai exista fără infernul privirii tale?
381. Te doresc inimă a infernului care mi-ai dăruit paradisul.
382. Ştii că nu poate exista adevăr fără infernul şi paradisul său?
383. Care fericire nu a trecut vreodată prin infern?
384. Eşti inima timpului care-şi bate infernul în privirea fiinţei mele.
385. Să lăsăm paradisul să-şi spună păsul propriului său infern.
386. Am nevoie de marea ta iubire fiindcă infernul acestei lumi a devenit paradisul vieţii mele.
387. Care vânt ar reuşi vreodată să-şi bată paradisul propriului său destin?
388. Alături de tine întregul infern devine libertatea de a înţelege această lume a deşertăciunii.
389. Doar fericirea ar putea înţelege vreodată infernul.
390. Între infern şi singurătate se află prăpastia fericirii.
391. Nu pot fi eu însumi fără infernul din tine iubirea mea.
392. Adevărul infernului stă în legile paradisului.
393. Şi cine ar mai iubi dacă infernul vieţii lui nu ar rămâne ca atare? Un paradis amar?
394. Care război şi-a uitat vreodată infernul acasă?
395. Suntem un infern a cărui paradis nu poate învăţa să moară!
396. Întreaga noastră libertate se află între infernul din speranţele viitorului nostru şi paradisul ce rămâne mereu un trecut uitat.
397. Dumnezeu este balanţa ruginită de sentimente dintre paradis şi infern.

398. Alături de eternitate cred în paradisul care-şi uită propriul său infern necesar.

399. Putem fi altceva decât un infern care nu-şi poate înţelege niciodată propriul său paradis?

400. Nu există lacrimă fără paradis.

401. Cine ar reuşi să-şi înţeleagă suferinţa dacă infernul ar deveni paradis?

402. Amintirea oricărui paradis devine infern.

403. Speranţa este paradisul infernului.

404. Nu există farmec fără infernul care să-l fi născut.

405. Lumea era un paradis pârjolit ce aştepta ploaia cuvintelor noastre pline de infernul acestei existenţe.

406. Singurătatea este o măsură a infernului cu care se hrăneşte paradisul.

407. Nu există lume fără propriul ei infern şi paradis care să cadă la picioarele iubirii Lui Dumnezeu.

408. Fericirea este o treaptă din vârful infernului peste care se prăbuşeşte viaţa.

409. La ce-ţi mai doreşti fericirea când ştii că totul este o iluzie într-un paradis ce poate deveni oricând infern?

410. Oare există paradis care să dureze mai mult decât o clipă de iluzie a vieţii?

411. Suntem datori cu tot acest infern al vieţii, paradisului pe care l-am ratat prin naştere.

412. Care lume nu se naşte pentru a muri şi care paradis sau infern ar exista fără propria sa lume?

413. Unde este amintirea eternităţii paradisului din noi în acest infern cu nume de viaţă?

414. Paradisul este o măsură a infernului în iluzia vieţii.

415. Cea mai restrânsă libertate este cea a paradisului atunci când se raportează la infern.

416. Prin libertatea paradisul devine infern.

417. Prin infernul muncii s-a clădit până şi paradisul.

418. Nu există spaţiu şi timp fără paradis şi infern, bine şi rău, cunoaştere şi necunoaştere.

419. Trăim într-o lume unde cunoaşterea este infern iar necunoaşterea paradis.

420. Limita dintre cunoaştere şi necunoaştere este limita dintre paradis şi infern, dintre speranţă şi împlinirea ei în această iluzie a vieţii.

421. Înţelepciunea este bisturiul care poate drămui infernul iluziei vieţii.

422. Atunci când nu înţelegi adevăratul sens al infernului acesta devine farmec.

423. Misterul este urma pe care a lăsat-o odată paradisul în propriul nostru infern.

424. Să fie paradisul oglinda infernului şi infernul cea a paradisului?

425. Paradisul şi infernul sunt două oglinzi paralele care se reflectă una în alta la infinit pentru a ne da nouă iluzia vieţii.

426. Nicăieri nu vei găsi frumuseţea paradisului ca în infernul iluziei vieţii.

427. Pacea dintre infern şi paradis se numeşte moarte iar războiul lor, viaţă.

428. Fiecare infern îşi are paradisul său, precum fiecare paradis infernul său.

429. Nu există împlinire fără fărâma sa de infern.

430. Frumoşii ochi ai paradisului se nasc pentru a contempla infernul.

431. Nemurirea este o şoaptă a paradisului dintr-o clipă eternă pierdută în inima infernului din noi.

432. Să lăsăm paradisului îndeajuns infern încât să poată exista.

433. Dacă vrei să ştii ce este viaţa, înţelege înainte de toate ce este infernul.
434. Realitatea este lipsa de măsură a infernului.
435. Paradisul devine infern de fiecare dată când nu mai are un alt paradis în care să poată spera.
436. Infernul este calea pe care calcă roata paradisului pentru a putea evolua.
437. Prin infern paradisul devine piatra de hotar care desparte cunoaşterea de necunoaştere.
438. Iluzia paradisului se numeşte viaţă.
439. Nimic nu poate fi mai sincer decât moartea şi nici mai mincinos decât paradisul care nu crede în infern.
440. În paradis libertatea devine infern.
441. Nu există pace în infern fiindcă oferă prea multă libertate faţă de paradis.
442. Pacea paradisului se numeşte moarte definitivă şi nicidecum viaţă veşnică.
443. Paradisul este imnul infernului.
444. Infernul va rămâne mereu ţărâna din care va înflori paradisul care odată ofilit se va reîntoarce în infern hrănindu-l.
445. În paradis să nu mai speri niciodată la ceva fiindcă le ai pe toate.
446. Paradisul este absolutul dictaturii iar infernul absolutul libertăţii.
447. Prin paradis nici timpul nu mai poate trece decât cu mare grijă pentru a nu răsturna ordinea plină de armonie a lucrurilor.
448. Frumuseţea devine în paradis o banalitate obligatorie.
449. Paradisul este lacrima scursă pe obrazul infernului.
450. Oare de cât infern ai avut nevoie Doamne pentru a crea paradisul?

451. Paradisul este atât de perfect încât orice dezamăgire îţi este respinsă.

452. Ce s-ar face paradisul dacă nu ar fi susţinut de mâna de fier a Lui Dumnezeu?

453. În infern există cel puţin speranţa refuzată de paradis ca fiind imorală.

454. Nu poţi spera la nimic în paradisul perfecţiunii şi absolutului.

455. Paradisul este datoria de onoare a infernului.

456. Lumea este un infern care speră în paradis tocmai fiindcă nu-l poate avea iar dacă l-ar obţine vreodată, nu ar şti cum să-şi redefinească propriul infern.

457. Până şi sinuciderea este interzisă în paradisul prea perfect pentru aceasta.

458. Omul este o imperfecţiune care speră la absolutul perfecţiunii neştiind că nu i se potriveşte deloc.

459. Să fie imperfecţiunea umană greşeala Lui Dumnezeu cel care ne-a creat un paradis uitând de imperfecţiunile noastre?

460. În paradis nu există decât o singură cale: calea absolutului perfecţiunii.

461. Nicăieri liniştea nu strigă mai tare ca în paradis pentru un suflet imperfect de om.

462. Sfinţenia şi mântuirea sunt două căi de a învăţa să trăieşti în dictatura absolutistă şi perfectă a paradisului.

463. Prin imperfecţiune omul devine unicat iar prin perfecţiune ar deveni un produs fabricat în serie cum de altfel ar trebui să devină pentru a fi fericit în paradis.

464. Să fi greşit Dumnezeu atunci când ne-a făcut unici pe fiecare în parte cu păcatele şi nevoile lui demni pentru acest infern al lumii în care trăim?

465. Frumuseţea, unicitatea, speranţa, dorul, iubirea şi câte altele sunt rezultatul imperfecţiunii, al infernului şi nicidecum al perfecţiunii absolute din paradis.

466. Odată ce iubirea este un produs al imperfecţiunii noastre, al infernului lumii din noi care acceptă unicitatea datorată imperfecţiunii infernului pentru fiecare în parte şi cum Dumnezeu este iubire înseamnă că ori este un produs al propriului infern prin imperfecţiune ori şi-a construit infernul necesar iubirii.

467. Absolutul iubirii este perfecţiunea ei pe care nu o vei găsi decât în infern fiindcă nu poţi iubi oameni fabricaţi la serie, unde toţi sunt perfecţi ca în paradis ci adevărata iubire constă tocmai în imperfecţiunile care-i dau unicitate celuilalt.

468. A spera la paradisul iubirii înseamnă a nu înţelege adevăratul sens al infernului.

469. Paradisul iubirii se află în infern.

470. Cel ce speră la perfecţiunea absolută a paradisului nu înţelege că se înstrăinează de propriul său sine.

471. Ce necesară este câteodată până şi nefericirea acestei lumi a infernului, nefericire care ne face atât de imperfecţi încât să putem iubi cu toată fiinţa noastră.

472. Paradisul ar trebui să aibe limita decenţei când vorbeşte de rău infernul.

473. Nu există pedeapsă mai mare pentru imperfecţiunea din om decât să fie trimis să trăiască în perfecţiunea paradisului.

474. Un paradis uitat devine un infern, pe când un infern uitat înseamnă moarte definitivă.

475. Aş prefera paradisul infernului decât infernul paradisului.

476. Fiinţa trăieşte în prezentul infernului care-şi clădeşte cu suferinţe propriul paradis.

477. Nu există paradis detronat de infern ci doar de alt paradis.

478. Adevăratul paradis al omului se află în propriul său infern.

479. Dacă Dumnezeu reprezintă absolutul şi perfecţiunea şi ne-a creat pe noi atât de imperfecţi, înseamnă că a făcut-o pentru a putea iubi şi a deveni prin noi imperfect.

480. Fereşte-te de paradisul pentru care nu eşti făcut.

481. Doar în întunericul infernului Lumina Divină poate străluci devenind un paradis.

482. În marea de lumină şi strălucire a paradisului nici o lumină nu mai poate străluci ca şi în întunericul infernului.

483. Christul însângerat reprezintă faţa infernului condiţiei umane dar şi speranţa transformării ei în paradis.

484. Chiar dacă toate religiile promit paradisul pentru cei credincioşi, în paradis nu mai există religie ci doar absolut şi perfecţiune.

485. Oricât de sfânt ar deveni un om şi oricât de mult ar progresa pe calea perfecţiunii, niciodată nu va fi îndeajuns de perfect pentru perfecţiunea absolută a paradisului fiindcă niciodată nu va putea cunoaşte Adevărul Absolut.

486. Paradisul este lumina Cunoaşterii Absolute şi a Adevărului Absolut care străluceşte în infern devenind Lumina Divină.

487. Omul este plămădit din infern şi paradis, din trup şi suflet, din ţărână şi Lumină Divină, iar orice încercare de a crea un om fără de trup sau fără de suflet, va dezumaniza omul.

488. Condiţia umană este speranţa care se pierde în orizontul de necuprins al paradisului.
489. Pacea omului înseamnă pacea dintre necesităţile propriului infern şi aspiraţiile propriului paradis.
490. Adevăratul înţelept va fugi de paradisul pentru care nu este croit de Dumnezeu.
491. Cum nu poate exista decât un singur Adevăr Absolut, o singură Cunoaştere Absolută, tot aşa nu poate exista decât un singur paradis.
492. Adevăratul paradis al iubirii nu poate fi decât în infern.
493. Aş urca pe muntele paradisului pentru a contempla frumuseţea iubirii din infern.
494. Sfinţenia este cel mai mare paradox al condiţiei umane fiindcă ea înseamnă iubire iar iubirea este o treaptă superioară din paradisul infernului.
495. Spectacolul existenţei naturii umane este scena infernului pe care joacă deseori actorii paradisului din infern : iubirea, frumuseţea, libertatea.
496. Oricât de perfect ar fi paradisul el nu va fi niciodată îndeajuns de perfect pentru imperfecţiunea omului.
497. Paradisul e fructul oprit de infern şi astfel te îndeamnă la sfinţenie şi mântuire.
498. În paradis plânsul omului ar râde amar de el însuşi.
499. Paradisul ar putea fi infernul condiţiei umane?
500. Poate uita cineva în infernul acestei lumi de paradis?
501. Paradisul este amintirea ancestrală a împlinirii din noi pe când infernul paşii care o străbat.
502. Nu există lumină pentru infinitul din mine uitat de paradisul Lui Dumnezeu.
503. Care fericire poate deveni paradis în această lume a deşertăciunii?

504. Unde mai suntem noi cei denumiţi oameni în imperiul banului de mucava al imposturii?

505. Aş vrea să pot muri fără de mine dar această existenţă nu mă lasă deloc.

506. Încotro ar reuşi până şi moartea să poată muri din noi dacă întreaga noastră libertate se află în muncă?

507. Nu există cauză a unui ţel dacă în spatele ţelului nu există Dumnezeu.

508. Amăgirea este o măsură ieftină a deşertăciunii acestei lumi.

509. Lângă cine ar putea sta fericirea acestei lumi fără a deveni un infern?

510. Numai zâmbetul inimii tale mai poate schimba ceva din cursul spre infern al demnitaţii de a fi totuşi fiinţa umană.

511. Condiţia umană este înainte de toate minciună şi desfrâu ideatic.

512. Alături de moarte întregul paradis şi infern devin desăvârşite.

513. Lumea este o mare suferinţă a paradisului şi infernului la un loc.

514. Nu există fericire care să nu-şi ascundă propriul ei infern.

515. Lumina Divină a sufletelor a izvorât din infernul necesităţilor noastre.

516. Nu există libertatea fără de necesitate.

517. Cine poate să-şi asculte propria sa deznădejde a morţii?

518. Caută adevărata viaţă doar acolo unde există moarte.

519. Între suferinţă şi durere nu există altă limită decât iubirea.

520. Cel ce amână moartea nu se poate numi nemuritor.

521. Nemurirea este modul prin care infernul vieţii devine un înţeles.

522. Arată-mi suferinţa vieţii pentru a înţelege moartea din inima ei.

PĂCATUL

1. Cine este mai bun decât Satan odată ce încearcă să-L distrugă prin mârşăvie şi cinism?
2. Nu este lume mai bună decât propriul ei rău.
3. Cum totul este iluzie a vieţii orice minciună poate fi adevăr precum orice Dumnezeu sau Satan poate fi minciună.
4. Cel care trăieşte ştie că va muri în lumea Lui Dumnezeu care luptă împotriva morţii.
5. Părăsindu-L pe Dumnezeul din noi ne părăsim pe noi înşine.
6. A-L separa pe Dumnezeu de Satan, înseamnă că întreaga răzbunare a Lui Dumnezeu aparţine binelui de a distruge?
7. Uneori şi distrugerea este un bine, precum Satan un Dumnezeu.
8. Cel mai mare rău este atunci când îl desparţi total pe Dumnezeu de Satan spunând că toate crimele odioase ale religiilor este un bine divin dat de Dumnezeu pentru a-L distruge pe Satan care însemna mult mai puţin rău decât binele Lui Dumnezeu.
9. Nu aştept niciodată mai mult de la faţa binelui sau a răului Lui Dumnezeu decât poate promite răul sau binele din El, lumii iluziei vieţii mele.
10. Odată ce noi cunoaştem prin bine şi rău, Dumnezeu nu poate fi numai bine ci trebuie să fie şi rău.

11. Cunoaşterea înseamnă bine şi rău, un Dumnezeu fără ele s-ar exclude pe sine şi noi nu am mai avea noţiunea de Dumnezeu.

12. O fericire fără Satan ar fi ca şi o mâncare fără de sare şi piper.

13. Oare distrugând răul în totalitate nu distrugem şi binele lui?

14. O lume unde ar prima numai binele ar fi cel mai mare rău.

15. Prin religie se înţelege înainte de toate, răzbunarea Lui Dumnezeu faţă de Satan, prin distrugere, crimă, şi prea puţină fericire.

16. Dacă răul ar dispărea religia şi-ar pierde scopul.

17. Religia este cel mai mare rău care se autopromovează ca fiind cel mai mare bine, în numele căruia orice abuz devine posibil.

18. Cum unii oameni trăiesc prin meschinării, ce altceva le-ar putea da sens în viaţă în afară de religia binelui sacru care este esenţa minciunii?

19. Adevărata sacralitate este esenţa binelui care îşi înţelege propriul său rău şi a răului care se regăseşte deplin în bine.

20. Nu poţi fi demiurg fără sacrificul răului transformat în bine.

21. Porţile răului sunt deschise de braţele binelui precum ale binelui de frumuseţea răului.

22. Ar mai exista speranţă fără de rău sau viaţă fără de crima binelui care este moartea?

23. Cât rău poate exista în binele făcut de Dumnezeu pentru a ne desăvârşi în faţa morţii?

24. Oare cel ce crede în viaţă va reuşi să moară viu?

25. Înţelege mai înainte ce este neînţelesul şi abia apoi înţelesul înţelegerii.
26. Binele luptă pentru a-ţi împlini speranţele preamărindu-ţi lăcomia, dorinţele şi viciile pe când răul luptă cu tine însuţi. De partea căruia este Dumnezeu?
27. Nu există sacralitate şi sfinţenie fără balanţa binelui şi a răului din om.
28. Un Dumnezeu care nu ar cunoaşte niciodată răul ci numai binele ar fi un Dumnezeu rău, fiindcă nu ne-ar lăsa să discernem binele lui.
29. Tot binele din lume nu ar însemna nimic fără cea mai mică frântură de rău.
30. Precum răul se naşte din bine tot aşa binele se naşte din rău într-o lume a contrariilor unde cunoaşterea stă pe pilonii binelui şi a răului, frumosului şi urâtului.
31. Fără de moarte viaţa nu ar exista. Astfel moartea devine viaţa veşnică.
32. Ne tragem din veşnicia morţii să putem muri în aceeaşi veşnicie având iluzia că trăim sau că împărţim cele două veşnicii în două prin viaţă.
33. Binele este un noroc al iluziei vieţii pe când răul o necesitate a acestui noroc.
34. Un rău fără de bine este un rău înfrânt, tot astfel ar fi Satan fără de Dumnezeu.
35. Existenţa binelui şi răului înseamnă cunoaştere iar necunoaşterea lor înseamnă neant.
36. Orice paradis îşi are infernul său.
37. Limita binelui este întotdeauna acolo unde se conturează adevărul.
38. Fiecare linişte îşi are partea ei de larmă.
39. Tăcerea nu poate fi de aur atunci când strigătul ei surd trece dincolo de propriul paradis.

40. Frumuseţea unei flori nu constă în numărul petalelor ci în semnificaţia ei.
41. Dorul devine poartă spre absolut abia atunci când se scaldă în lacrimile iubirii.
42. Cât de dese sunt toamnele fericirii într-o viaţă unde iarba speranţelor este tăiată de destin?
43. Deseori orbul vede mai bine înţelepciunea şi surdul aude genialitatea muzicii acestei lumi a deşertăciunii.
44. Toţi cei care caută disperaţi fericirea sfârşesc în suferinţă.
45. Fericirea este primăvara dintr-o lume unde toamna poate ţine o viaţă întreagă.
46. Avem fericirea de a cunoaşte suferinţa, deşertăciunea şi nenorocul acestei lumi pierdute de Dumnezeu la loteria destinului.
47. Dumnezeu devine scut abia atunci când realizăm cât de orfani ne-am născut pentru a duce focul suferinţei pe spinarea destinului vieţii noastre.
48. Nu crede în pacea care nu declară război la rândul ei.
49. A fi, înseamnă totul acestei lumi. Toate celelalte verbe ar trebui să ne fie de prisos dacă nu am trăi într-o lume a durerii ce se doreşte fericire.
50. Unica libertate adevărată a omului este visul.
51. Cum fiecare mare îşi are valurile ei, fiecare viaţă îşi are sorţile ei lovite de stânca existenţei care-şi aminteşte numărul reîncarnărilor.
52. Ce s-ar face pacea fără de război?
53. Încotro bate vântul acestei lumi a ignoranţei?
54. Viaţa este gardul pe care se reazemă moartea după ce vine de la crâşma destinului.
55. Nu există moarte mai grea decât viaţa fără viaţă de apoi.

56. Întunericul este lumina Luminii, precum lumina este lumina întunericului.

57. Binele făcut de Satan omenirii nu este cu nimic mai prejos decât binele creat de Dumnezeu, precum răul creat de Dumnezeu omenirii este acelaşi rău ca şi cel făcut de Satan fiindcă nu are importanţă cine face binele sau răul ci doar faptul că acestea sunt bine şi rău.

58. Oricâte căi ai alege spre moarte aceasta va rămâne una singură, în clipa destinului tău.

59. Dumnezeu cunoaşte adevărul absolut şi cunoaşterea absolută fiindcă altfel n-ar mai fi Dumnezeu. Astfel ştie foarte bine cum să-L înlăture pe Satan. De ce nu o face? Răspunsul ar fi că-I este necesar.

60. Cum în Dumnezeu există un Satan, tot aşa şi în Satan există un Dumnezeu.

61. Libertatea prostiei diferă de cea a înţelepciunii.

62. Zilnic trecem prin tărâmul morţii prin vise.

63. Trăim într-o lume prea mică faţă de Cuvântul atât de mare a Lui Dumnezeu pe care nu-l putem înţelege niciodată cu adevărat.

64. Amintirea este curcubeul inimii după ploaia de lumină a unui prezent ce a devenit trecut.

65. M-aş pierde în lumina inimii tale pentru a călători prin eternitatea universului iubirii.

66. Nu există noapte care să nu aibă ziua ei.

67. Adeseori liniştea este zarva gândurilor.

68. Pentru a învinge înainte de toate luptă-te cu tine însuţi.

69. Viaţa este lacrima Destinului.

70. Cu toate că trăim iluzia vieţii, că nu cunoaştem adevărul absolut ne e teamă de necunoscut şi astfel ne e teamă de noi care suntem cel mai mare necunoscut pentru noi înşine.

71. Ce s-ar face Dumnezeu dacă ar eradica teama din oameni?
72. Nu poţi fi pierzant dacă te-ai înfrânt pe tine însuţi.
73. Viaţa este o luptă nedreaptă între iubirile inimilor noastre şi moarte.
74. Dumnezeu ne-a dat inima pe când Satan lira la care să ne cântăm dezamăgirea inimii.
75. Ce s-ar face speranţele fără vise, iar dorul fără ambele?
76. Încotro? Spre nicăieri. Iată sensul acestei lumi.
77. Destinul este marele amăgitor al vieţii.
78. Cea mai importantă monedă a acestei lumi este clipa pe care o folosim cu toţii de la naştere la moarte.
79. Cât de mare poate fi viaţa în faţa eternităţii morţii pentru ca moartea să o poată înţelege?
80. Veşnicia este ceea ce nici măcar nu putem percepe dintr-o clipă.
81. Minciuna absolută nu este mai puţin adevărată decât adevărul absolut.
82. Cât este adevăr şi cât minciună în visele şi speranţele noastre?
83. Adevărul este calea spre lumină iar minciuna ochelarii de soare care ne ajută să vedem calea.
84. Dulceaţa minciunii este dată de amăreala adevărului de fiecare dată.
85. Dacă adevărul este o stare de fapt, minciuna este o artă.
86. Cât de artist a fost Dumnezeu încât să ne facă să credem că iluzia vieţii este adevărul acestei lumi?
87. Minciuna va măsura de fiecare dată cu propria ei balanţă adevărul.
88. Cât adevăr conţine Cuvântul Lui Dumnezeu care a făcut lumea odată ce trăim iluzia vieţii?

89. Minciuna este liantul care conservă adevărul ce va ieşi cândva la iveală mai strălucitor decât înainte.
90. Dacă Dumnezeu urăşte minciuna înseamnă că nu doreşte ca adevărul să strălucească înaintea ei.
91. Fără minciună, adevărul ar fi inexistent.
92. Pacea dintre adevăr şi minciună se numeşte plăcere.
93. Nu poate exista minciună care să nu stimeze adevărul care i-a dat viaţă.
94. Între adevăr şi minciună există un pod care se numeşte conştiinţa noastră şi pe care-l traversăm întreaga noastră viaţă spre a învăţa să murim.
95. Numai minciuna poate înţelege cu adevărat sensul giratoriu al adevărului care a născut-o.
96. Adevărul este părintele minciunii precum minciuna mama adevărului.
97. Adevărul lumii noastre s-a născut din minciuna creaţiei ce a zămislit iluzia vieţii.
98. Fără minciună toate spaţiile infinite ale adevărului s-ar contopi într-un singur punct fiindcă mincuna ca opus al adevărului absolut infinit ce pleacă de la un punct este esenţa infinitului care se raportează la acel punct opunându-se lui.
99. Dumnezeu-Satan, Bine-Rău, Spaţiu-Timp, Adevăr-Minciună, toate fac parte din dualismul conştiinţei noastre fără de care nu am putea exista iar a lupta împotriva unora înseamnă a da sens iluziei vieţii din ce în ce mai mizeră dacă nu vom şti să înţelegem dualismul luat ca atare.
100. A crede numai în bine şi a lupta împotriva răului este ca şi cum ai crede numai într-o jumătate din Dumnezeul tău sau din tine.
101. Răul din tine nu este doar ceea ce numeşti tu ca fiind rău ci poate fi şi ceea ce numeşti ca fiind bine.

102. Nu poţi cunoaşte adevărul fără de minciună şi nici minciuna fără de adevăr.
103. Cunoaşterea este ţesătura din adevăr şi minciună purtată de iluzia vieţii noastre pe muntele abrupt al Destinului care se prăbuşeşte de fiecare dată în moarte.
104. Când ne-am născut am murit undeva în moarte iar când vom muri în viaţă vom renaşte în moarte.
105. Adevărata biserică şi religie ar trebui să se închine atât binelui cât şi răului pentru a merge pe calea perfecţiunii şi al adevăratului bine al acestei omeniri.
106. Absurdul s-a născut atunci când omul a crezut numai în bine, luptând împotriva răului şi a binelui din bine.
107. Doar cel ce nu crede în întuneric nu vede lumina.
108. Viaţa este miracolul care ne pregăteşte pentru moarte.
109. Fără cunoaştere nu există viaţă sau moarte.
110. Născutul care nu poate cunoaşte nu s-a născut.
111. Esenţa vieţii stă în teama de moarte care este teama de a-ţi pierde cunoaşterea.
112. Câtă moarte i-ar fi necesară vieţii pentru a deveni eternă prin teama de moarte?
113. Un om fără Dumnezeu este ca o literă fără cuvânt.
114. Pasiunea este arta de a te contopi cu absurdul acestei lumi.
115. O lume fără lacrimi ar fi mult mai tristă.
116. Iubirea este o pană care şi-a pierdut aripa în lumea deşertăciunii.
117. Doar cel ce se rătăceşte în deşertul viselor poate fi cu adevărat fericit în această lume a absurdului.
118. Deseori suntem mai atraşi de carnea care ne acoperă sufletul decât de noi înşine.
119. Câte universuri au murit odată cu fiecare om?
120. Cimitirele există numai pentru cei vii care le cunosc.

121. Înainte de naştere existam doar ca un destin pentru această lume unde suntem predestinaţi să murim uitând totul?

122. Un univers, o naştere, o viaţă şi o moarte dacă nu sunt cunoscute nu există.

123. Prin moarte devenim absenţi de viaţă, uitând-o cu desăvârşire. Astfel faţă de eternitatea morţii viaţa nici măcar nu a existat vreodată, decât ca şi un vis, în cazul că-l vom reaminti.

124. Adevărata credinţă a omului ar trebui să fie în el însuşi şi în moartea pentru care se pregăteşte o viaţă întreagă.

125. Cumpătarea este deseori orfană de fericire.

126. Destinul este poarta care lasă să intre viaţa pentru a cunoaşte moartea.

127. Nu ne naştem pentru a trăi la nesfârşit ci pentru a muri.

128. În faţa vieţii doar moartea poate decide dacă aceasta există cu adevărat sau nu.

129. Cu toţii aspirăm spre ideal fără să înţelegem că adevăratul ideal al acestei vieţi este moartea.

130. Doar cel ce nu caută fericirea o va găsi cu adevărat.

131. Deşertăciunea este lacrima dorului de moarte al vieţii.

132. Nu există eternitate fără viaţa care să o privească, murind pentru ea.

133. În afară de steaua ta universul mai are multe alte stele care se nasc şi mor odată cu tine.

134. Regretul este valul care înţelege tăria stâncii destinului de care se loveşte.

135. Politica este arta de a mânui minciuna.

136. Absolutul libertăţii acestei vieţi rămâne moartea.

137. Numerele sunt treptele viselor iluziei vieţii.

138. Câte vise ar trebui să devină realitate pentru a trăi într-o lume a fericirii?

139. Numai timpul poate înţelege naşterea vieţii şi a morţii.
140. În spatele libertăţii se află întotdeauna compromisul.
141. Roua dimineţii este lacrima nopţii.
142. Obsesia este a doua natură a vieţii după compromis.
143. Înfrânge-te pe tine însuţi pentru a fi fericit.
144. Nu există luptă fără învingător chiar dacă tu eşti pierzantul.
145. Aspiraţia este o cale spre amăgire atunci când nu te cunoşti îndeajuns.
146. Cum nu există cer care să-şi piardă bolta la lozul necâştigător al iluziei vieţii, tot aşa nu există om care să nu se nască pentru a muri.
147. Dumnezeu devine Destin abia când Destinul se împlineşte prin Dumnezeu în Dumnezeu.
148. Nu există Destin fără Dumnezeul care să-L cunoască înainte de a fi existat cunoaşterea noastră.
149. Destinul este visul Lui Dumnezeu care uneşte nefiinţa de fiinţă prin moarte.
150. Câte pagini de istorii s-au scris de către Destin pentru cei care au fost sau vor urma să se nască, unind viitorul cu trecutul în Prezentul etern care este Dumnezeu.
151. Mulţi îşi doresc viaţă veşnică uitând că marea izbăvire este moartea.
152. Cu ce este mai fericit mortul bogat faţă de cel sărac la răscrucea unde Destinul se întâlneşte cu Dumnezeu?
153. A-ţi respecta viaţa înseamnă să lupţi cu tine însuţi iar a respecta moartea, să fi tu însuţi opera Lui Dumnezeu.
154. Întreaga eternitate a morţii ar păli dacă nu ar exista viaţa care să o nască.
155. Nu poate exista Dumnezeu fără cunoaştere şi destin.
156. Prin cunoaştere, Dumnezeu s-a privit pe El însuşi.

157. Dumnezeu atunci când a cunoscut lumea a intuit-o cu instinctul creator al evenimentului primordial ce a născut existenţa.
158. Suntem un dar al iluziai vieţii pentru Destin.
159. Câtă forţă trebuie să fi avut Dumnezeu când a creat lumea ştiind cât de mult vor suferi oamenii în ea?
160. Adevăratul paradis este cel în care te simţi liber oricât de încătuşat ai fi.
161. Nu există moarte care să nu se fi născut din viaţă.
162. Care Satan nu-şi are Dumnezeul Lui creator?
163. Un Dumnezeu care nu putea să prevadă că în viitor va apărea şi Satan ori este un Dumnezeu incapabil ori impostor.
164. Tipul de societate în care trăim este creată de relaţia pe care o avem cu Dumnezeul care sălăşluieşte în fiecare dintre noi.
165. Viaţa caută culmi din ce în ce mai înalte pentru a reuşi să nască moartea unde nici măcar nu te aştepţi.
166. Dacă părintele morţii este viaţa, atunci cine sunt bunicii ei?
167. Ce mult trebuie să suferim în această lume pentru a putea reuşi să murim.
168. Fără păcat biserica ar dispare.
169. Între bine şi rău trebuie să existe un echilibru altfel orice abuz de bine sau rău devin rele prin dezechilibru.
170. Lumea este o mare minciună care devine un mare adevăr prin ea însăşi.
171. Nu există paradis fără cunoaştere.
172. Cunoaşterea este lumea fiinţei.
173. Ce poate fi dincolo de cunoaştere, dincolo de moarte?
174. O viaţă fericită este o viaţă care s-a împrietenit cu suferinţa.

175. Civilizaţia este un cod de norme al compromisului uman faţă de suferinţă.

176. Cred în Dumnezeu dar nu şi în religie, deoarece Dumnezeu este prezent în fiecare din noi acolo unde religia absentează de cele mai multe ori.

177. În faţa morţii pentru care ne-am născut ce altceva rămâne din noi dacă nu suferinţa, fericirea, iubirea şi ura vieţilor noastre, binele şi răul, Dumnezeul şi Satanul din noi?

178. Dacă nu am gândi dual prin bine şi rău ci cu mai multe opusuri, alături de Dumnezeu şi Satan ar mai fi şi alţi opuşi lor.

179. Religia fost întotdeauna cântarul libertăţii, dar a folosit greutăţi false.

180. Religia este despărţită de credinţă prin adevăr şi minciună.

181. Nu există religie neadevărată, precum nu există minciună neadevărată.

182. O minciună adevărată este mai adevărată decât un adevăr în această lume a iluziei vieţii.

183. Atunci când se află teama între adevăr şi minciună se naşte democraţia.

184. Nu există democraţie democratică ci doar democraţie.

185. Democraţia este liberul arbitru al iluziei vieţii şi al suferinţei.

186. Esenţa democraţiei trebuie căutată în totalitarism.

187. Religia este dictatura binelui obligatoriu.

188. Arta este cearta spiritului cu pasiunea.

189. Natura omului este o alianţă dintre mistere şi capricii a Luminii Divine din noi.

190. Însingurarea este o eclipsă a spiritului care nu se regăseşte îndeajuns în propriul sine.

191. A înţelege lumea înseamnă a închide ochii şi a cunoaşte universul infinit din tine.
192. Cum poate fi viaţa mai de preţ decât moartea odată ce i se dedică în totalitate?
193. Păcatul este un compromis făcut între bine şi rău.
194. Adevărata josnicie umană nu o găseşti nici la hoţi şi nici la criminali ci în religie.
195. Crede în Dumnezeu dar nu în politica credinţei care este religia.
196. Iubirea stă numai în Dumnezeul din tine şi de aceea când doi oameni se iubesc Dumnezeu se regăseşte prin ei pe sine.
197. Naşterea este legământul fiinţei cu moartea..
198. O lume fără Dumnezeu este o lume care nu s-a născut niciodată.
199. Speranţa este floarea gândului.
200. Orb nu este cel fără de vedere ci cel care nu-şi vede Lumina Divină a sufletului său.
201. Păcatul originar este cheia prin care religia îL ţine închis pe adevăratul Dumnezeu.
202. Nebun este cel ce vrea să-şi schimbe destinul, trecutul şi Dumnezeul din el.
203. Limita dintre Dumnezeu şi Satan, Bine şi Rău se numeşte adevărul absolut al minciunii adică iluzia vieţii.
204. Dacă Dumnezeu L-ar învinge pe Satan ar trebui imediat să-L reinventeze pentru a nu distruge lumea binelui şi a răului.
205. O lume unde am cunoaşte numai binele ar fi o lume extrem de rea , o lume unde am tânji după puţin rău.
206. Viaţa este o repetiţie a absurdului înaintea morţii.
207. Păcatul este libertatea voinţei care se crede necesitate.

208. Prin păcat lumea a devenit un acvariu închis adevăratelor aspiraţii şi fericirii.

209. Păcatul nu este nici rău şi nici bun ci necesar celor ce pretind că guvernează binele.

210. Păcatul este sângele bisericii care a întrupat societatea mizeră contemporană.

211. Prin păcat Satan se apropie de Dumnezeu devenind mai uman.

212. Păcatul este pâinea religiei.

213. Cred în păcat dar şi mai mult cred în cei care-i recunosc importanţa.

214. A lupta împotriva păcatului cu un păcat nerecunoscut, înseamnă esenţa religiei.

215. O lume fără de păcate ar fi o lume fără Dumnezeu.

216. A lupta împotriva păcatului înseamnă a lupta înainte de toate împotriva Lui Dumnezeu atoateştiitorul şi abia apoi împotriva Satanei.

217. Păcatul nu este o vină ci un scop devenind vină abia când scopul devine împlinit şi loveşte creaţia.

218. Cred în raportarea păcatului la bine cu condiţia ca apropierea de bine să nu se facă cu un rău şi mai mare.

219. Şi în paradisul unde nu ar exista nici un rău, păcatul ar trebui neapărat reinventat devenind din păcatul răului, păcatul binelui.

220. Păcatul este legea care te lasă să lupţi împotriva ei iubind-o.

221. Credinţa în păcat a fost înainte de toate prima religie.

222. Păcatul s-a născut odată cu pasiunea şi va muri odată cu omul şi Dumnezeu.

223. Păcatul este cea mai de preţ lege a naturii care echilibrează binele cu răul, frumosul cu urâtul şi sacrul cu profanul.

224. Păcatul este prăpastia a cărei adâncime a fost uitată de Dumnezeu la facerea lumii.

225. Între păcat şi Destin există o legătură care se numeşte viaţă.

226. Fără păcat viaţa nu ar mai naşte moartea, visul şi speranţa propriilor sale iluzii.

227. Păcatul este împlinirea Lui Dumnezeu prin om a cărui viaţă se teme de Satan.

228. Păcatul este suferinţa binelui care se vrea stăpânitor peste întregul rău, luând el însuşi partea răului.

229. Cel care scapă de păcat păcătuieşte de prea mult bine.

230. Păcatul este şansa acestei lumi de a scăpa din închisoarea binelui.

231. Fără de păcat nu ar exista libertate.

232. Păcatul originar al lumii stă în dorinţa ei de libertate.

233. Păcatul este marea şansă a omenirii de a deveni liberă şi independentă de asuprirea unei societăţi al binelui dozat şi administrat cu forţa.

234. Păcatul este balanţa Dumnezeului din noi.

235. Fără păcat toate visele şi speranţele s-ar ofili.

236. A păcătui este un lucru rău dar şi mai rău este a dori binele cu forţa prin crime, fărădelegi şi asuprire.

237. Păcatul este forţa vitală a binelui prin care se sacrifică răul.

238. E adevărat că gradele păcatului sunt diferite fiindcă şi treptele binelui sunt diferite.

239. Primul pas de a-L întâlni pe Dumnezeul din tine este să-Ţi recunoşti păcatele, să le înţelegi şi să le iubeşti ca şi cum ar aparţine Dumnezelui din tine. Abia atunci vei reuşi să treci la păcate mai uşoare de la cele grele.

240. Păcatul este contrabalanţa mântuirii, precum mântuirea devine păcatul binelui, păcatul rămâne păcat al răului.

241. Să ne ferească Dumnezeu de cei care transformă mântuirea din păcat al binelui în păcat al răului.
242. Orice simbol poate fi folosit în credinţă şi încărcat cu energii spirituale, important este să ştim cum privim păcatul prin intermediul acestor energii.
243. Umilinţa devine un păcat când se desfăşoară sub stindardul binelui fiindcă fiinţa nu a fost creată de Dumnezeu pentru a fi umilită.
244. Viaţa se trage din păcat, din balanţa binelui şi a răului a Lui Dumnezeu şi Satan, de care are nevoie moartea spre care ne îndreptăm.
245. Fără păcat viaţa ar deveni fără de ea însăşi.
246. Păcatul devine cel mai adesea, pacea dintre profan şi sacralitate.
247. Prin păcat Dumnezeu a învăţat umanismul.
248. Umanismul este scala de valori a păcatului.
249. Un om fără de păcat este un om care nu se poate naşte om dintr-un Dumnezeu care a păcătuit lăsându-ne într-o lume a păcatului fiind atoateştiitor.
250. Păcatul Lui Dumnezeu prin care bate, ucide sau tortureazǎ se numeşte dreptate în lumea plină de păcate a omului.
251. Păcatul este lumina societăţii care poartă ochelarii de cal ai religiei.
252. Păcatul te învaţă mult mai multe decât orice alt profesor.
253. Cum Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută sunt cunoscute de Dumnezeu tot şi aşa Păcatul Absolut îi aparţine Lui Dumnezeu.
254. Păcatul este cântarul cel mai preţios al adevărului.
255. Păcatul te surprinde abia atunci când eşti prea îndepărtat de Dumnezeul sinelui tău.

256. Societatea a devenit paranoică fiindcă a luptat împotriva păcatului cu un păcat şi mai mare numit: Religie.
257. Păcatul este seva vieţii.
258. Adevăratul bine va veni atunci când vom înţelege păcatul fără însă a ne apropia prea mult de el.
259. Păcatul este o balanţă. Nu o atinge când cântăreşti dar ai grijă de ea.
260. Numai prin păcat visul de aur al omenirii poate deveni realitate.
261. Unde este păcatul morţii?
262. Care libertate poate fi denumită păcat fără a fi lăsată de Dumnezeu?
263. Nimeni nu poate înţelege Păcatul Absolut fără de Dumnezeu!
264. În care ordine au fost Păcatul, Minciuna, Adevărul şi Dreptatea lăsate de Dumnezeu?
265. Cine suntem noi fără de păcat?
266. Alături de păcat dreptatea reuşeşte să renască mai adevărată decât lângă adevăr.
267. Doar păcatul poate spune lucrurilor pe nume.
268. Nu există inimă care să bată fără de păcat.
269. Unde se află păcatul vei găsi şi adevărul în această lume.
270. Care zâmbet ar mai rămâne neîngheţat fără de păcat?
271. La poalele păcatului caută întotdeauna adevărul.
272. Nu există absolut fără de păcat precum nu există limită fără de adevăr.
273. Care sinceritate şi-a uitat vreodată păcatul?
274. Există iubire fără de păcat?
275. Ce ar fi făcut Dumnezeul din om înainte de păcat?

276. Cine nu s-a regăsit în păcat şi s-a pierdut în păcatul Lui Dumnezeu?
277. Câte gafe a recunoscut păcatul şi câte pocăinţa?
278. Arată-mi un adevăr fără de păcatul minciunii şi am să te cred.
279. Dacă moartea e un păcat, viaţa este un sacrilegiu.
280. Libertatea păcatului este minciuna morţii.
281. Nu există speranţă fără de păcat care să nu dorească adevărul păcatului.
282. Cine nu crede în păcat se pierde la ruleta inconştientă a minciunii propriului său sine.
283. Ne hrănim cu păcat pentru a putea înţelege adevărul.
284. Şcoala păcatului este dreptatea.
285. O moarte fără de păcat este o moarte fără o viaţă care să o fi născut-o!
286. Nu suntem născuţi pentru a fi perfecţi ci pentru a reuşi să păcătuim pentru a învăţa să murim!
287. Cartea păcatului se deschide mereu numai la pagina adevărului despre viaţă.
288. Nu există nori fără de senin cum nu poate trăi păcatul fără de adevărul perfecţiunii altui păcat.
289. Perfecţiunea este un păcat care nu a reuşit să se scalde în adevărul vieţii noastre.
290. Între păcat şi adevăr se ascunde inima care trebuie să iubească.
291. Ne lipsim de orice adevăr pentru o fărâmă de păcat al iubirii.
292. Şi care ar fi speranţa păcatului, în afară de iubire, dor şi nemurire?
293. Dorinţa este fecioara neprihănită a păcatului care naşte din inima Lui Dumnezeu mântuirea.
294. Nu există singurătate fără de păcat.

295. Suntem la fel de sinceri pe cât de adevărat este păcatul din noi.
296. Ce s-ar face păcatul fără de naşterea care ne garantează moartea?
297. Încotro ar mai merge păcatul dacă nu am înţelege adevărul dreptăţii?
298. În păcat întinereşti moartea ce s-a născut prin tine.
299. Prin păcat viaţa devine adevăr iar adevărul minciună.
300. Înaintea păcatului se află moartea care ţi-a acceptat naşterea de a deveni un om.
301. Cine-şi lasă păcatul pentru a deveni binele Dumnezeului pe care nu îl înţelege?
302. Nu există păcat fără vina Lui Dumnezeu.
303. Doar prin păcat învăţăm poezia oceanului gândirii.
304. Care păcat nu s-a pierdut pe sine în adevăr?
305. Am devenit păcat care învaţă să moară prin propria lui naştere într-o lume a deşertăciunii.
306. Părinţii păcatului sunt binele şi răul acestei existenţe.
307. Nu pot permite păcatului să devină adevăr fiindcă astfel ar înţelege însemnătatea Satanei.
308. Absolut orice cunoaştem este un adevăr, chiar şi păcatul de a ne fi născut între Dumnezeu şi Satana.
309. Nu putem îndrepta un păcat fără să-l înţelegem mai întâi.
310. Orice păcat este o cărămidă a acestei lumi la fel ca şi orice bine.
311. A asupri sau a nu asupri păcatul prin păcat?
312. Păcatul nu poate fi ucis decât prin păcat, chiar dacă cel din urmă se numeşte bine.
313. Oare tu lume a păcatului cunoşti cu adevărat sacrul fără a şti adevărul absolut?
314. Nu există păcat fără binele său.

315. Cât păcat este necesar acestei lumi pentru atât de mult bine cât se află în ea?
316. Fără păcat binele nu ar mai avea un scop.
317. Păcatul este liberul arbitru al binelui precum binele al păcatului.
318. Deşertăciunea lumii stă în păcatul de a vrea binele cu orice preţ.
319. Libertatea se sprijină pe păcat şi speră la bine.
320. Frumuseţea este esenţa păcatului spălată cu apa binelui.
321. Ar mai exista omenirea fără păcatul de a dori fructul interzis?
322. Fiecare păcat îşi are la rândul lui propriul său păcat devenind un bine faţă de acesta din urmă.
323. Iubirea este puntea dintre bine şi păcat, unde învinge de fiecare dată: Păcatul.
324. Nu poţi cunoaşte fără de păcatul binelui sau al răului.
325. Cunoaşterea este diamantul păcatului şi ţărâna sacrului.
326. Sacrul şi profanul sunt două ipostaze ale păcatului absolut văzut din două unghiuri diferite.
327. Păcatul devine sacru atunci când necesitatea lui la nivel social este atât de mare încât se transformă în bine.
328. Adevărul iluziei vieţii este un păcat al profanului care devine sacru prin necesitatea lui.
329. Ce mult păcat avem nevoie în iubire?
330. Păcatul este moneda forte prin care lumea îşi plăteşte propriul ei adevăr.
331. Viaţa fără de păcat este ca şi timpul fără de clipe.
332. Cel ce spală mizeriile acestei lumi este păcatul prin binele său.
333. Păcatul înţelege mai bine speranţele omului decât orice altceva.
334. Prin păcat omul a devenit mai bun.

335. Păcatul a născut sacralitatea care a păcătuit la rândul ei dorind să se menţină astfel.
336. Păcatul este realitatea acestei lumi pe când sacralitatea mirajul ei.
337. Păcatul este floarea iubirii.
338. Nu ar fi existat cele şapte minuni ale lumii fără de păcat.
339. Dorul este inima păcatului care bate eternitatea sacră a clipei ce nu doreşte să-şi mai arate intimitatea de altădată.
340. Care spirit nu s-a întrupat prin păcat pentru a deveni sacru?
341. Oare nu este un păcat că toate frumuseţile acestei lumi sunt trecătoare la fel ca şi ţărâna din noi pe care o îngrijim o viaţă întreagă?
342. Păcatul este diadema fericirii.
343. O lume care-şi uită păcatele este o lume moartă.
344. Spiritul păcatului este mai sacru decât cel al sacralităţii fiindcă întreaga sacralitate s-ar murdări dacă nu ar exista apa vie a păcatului care să-i spele spiritualitatea.
345. Cheia existenţei acestei lumi stă în păcatul care spală binele.
346. O fericire fără păcat ar fi o fericire limitată.
347. Cunoaşterea este un mare compromis între păcatele binelui şi cele ale răului.
348. Păcatele binelui sunt adeseori cele mai grele dintre păcate.
349. Păcatul binelui se confruntă mereu cu cel al răului determinând spiritualitatea cu sacrul şi profanul ei.
350. Religiile sunt mari păcate ale binelui acestei lumi.
351. Sacralitatea se identifică prin păcatele binelui iar profanul prin cele ale răului.

352. Păcatele binelui nu sunt cu nimic mai prejos decât cele ale răului doar că ele devin mai necesare omenirii.
353. Adevărul Absolut al cunoaşterii stă în lupta dintre păcatele binelui şi cele ale răului.
354. Dacă binele nu ar păcătui ar deveni obligatoriu rău.
355. Dacă răul nu ar păcătui ar deveni un bine iar binele ar fi eclipsat de răul proaspăt devenit bine.
356. Lumea este diferenţa dată de păcatele binelui şi cele ale răului.
357. Nu există pace fără păcat.
358. Dumnezeu este pacea dintre păcatele binelui şi cele ale răului din om.
359. Iubirea este echilibrul apropiat perfecţiunii dintre păcatele binelui şi cele ale răului din noi.
360. Atunci când păcatele binelui înving trăim iluzia vieţii de a fi mai apropiaţi legilor firii.
361. Păcatul morţii este viaţa.
362. Păcatul suferinţei este nevoia de fericire.
363. Păcatul Satanei este Dumnezeu.
364. Păcatul Lui Dumnezeu este Satan.
365. Păcatul binelui este perfecţiunea.
366. Păcatul răului este imperfecţiunea.
367. Prin păcat binele îşi regăseşte perfecţiunea în imperfecţiunea răului.
368. Păcatul este sublimul apus al binelui care nu mai este perfect de prea multă perfecţiune.
369. Fără păcat nu ar exista echilibru.
370. Prin păcat viaţa se dedică morţii născându-se.
371. Păcatul este şcoala la porţile căruia bat o puzderie de clipe pentru a reuşi să iasă numai una singură: clipa morţii.

372. Păcatul este legenda care se sfârşeşte de fiecare dată în moarte.
373. Fără păcat am mai fi vreodată buni sau răi?
374. Păcatul face parte din condiţia umană şi orice alungare a lui va duce la alungarea umanului din om.
375. Înainte de a-L înţelege pe Dumnezeu, trebuie să înţelegi păcatul.
376. Păcatul este soarta Destinului acestei lumi.
377. Păcatul este singurul care nu are opus fiindcă şi binele şi răul îşi au propriile lor păcate.
378. Tot ce este în această lume este un păcat.
379. Păcatele suferinţelor nu sunt cu nimic mai grele decât cele ale fericirilor.
380. Toate păcatele lumii stau în puterea Lui Dumnezeu.
381. Nu există Satan care să nu fie creat de Dumnezeu.
382. Păcatul îţi dă libertatea de a fi tu însuţi înainte de toate.
383. Prin păcatul binelui am săvârşit cele mai cumplite atrocităţi în istorie.
384. Istoria este biblia păcatelor omenirii.
385. Şi lipsurile sunt un mare păcat dar nu atât de mare precum avuţiile.
386. Sensul vieţii se regăseşte deplin numai în păcat.
387. Dumnezeul din tine nu te învaţă cum să păcătuieşti ci cum să-ţi gestionezi păcatele.
388. Păcatul păcatelor este blestemul fiindcă-L implică pe Dumnezeu.
389. Păcatului viitorului este trecutul precum al trecutului viitorul.
390. Păcatul nemuririi stă în moarte.
391. Păcatul spaţiului este timpul care-l face finit iar al timpului, propriul său spaţiu.

392. Nu există păcat care să nu implice evenimentul primordial al Universului în desfăşurarea sa.

393. Păcatul este veşnicia care a dorit să-şi cunoască propriile sale orizonturi scrutând stelele nemuririi cu speranţe dovedite deşarte.

394. Deşertăciunea acestei lumi constă în faptul că asupra unui păcat cum este cel al existenţei, cade un alt păcat, cel al cunoaşterii determinând lumea.

395. Păcatul existenţei este inexistenţa a tot ceea ce ar fi trebuit să existe precum al cunoaşterii, tot ceea ce ar fi trebuit cunoscut.

396. Păcatul speranţei este orizontul ce nu va putea fi cuprins în pălmile bătătorite de suferinţe ale omului.

397. O stradă plină de lume. Peste un secol toţi aceşti oameni nu vor mai exista. Câte păcate nu vor muri odată cu ei?

398. Ne naştem odată cu păcatul pentru a păcătui deschizând porţile morţii şi înşelând astfel viaţa fără voia noastră.

399. Păcatul este cântecul de sirenă al gândului.

400. Păcatul este planeta care se numeşte omenire.

401. Păcatul este întruparea cunoaşterii fără de care lumea nu ar exista.

402. Câte stele sunt în Univers care odată se vor stinge păcătuind astfel înaintea existenţei ce credea undeva cândva în strălucirea lor?

403. Doamne, oare nu ai găsit nimic altceva care să înlocuiască păcatul în lumile existenţei?

404. Existenţa este înainte de toate un mare păcat.

405. Un Satan fără Dumnezeu s-ar autodistruge precum un Dumnezeu fără Satan. Atunci putem spune că păcatele binelui sau ale răului nu se nasc unele pe altele?

406. Păcatul cel mai mare al binelui este iubirea şi al răului, ura.

407. Păcatul este un eveniment care va rămâne în inima acestei existenţe.

408. Şi marile iubiri îşi au marile lor păcate.

409. Un om care nu poate păcătui este un om care nu poate cunoaşte.

410. Sfinţii sunt suflete care au devenit inimi, care lasă să pătrundă în locul cunoaşterii pline de păcat puritatea intuiţiei şi a simţirii în Dumnezeu.

411. Păcatul este o trăsătură de caracter fără de care spiritul ar deveni ţărână.

412. Natura umană înseamnă natura păcatului.

413. Păcatul este adevăratul liber arbitru a omului fiindcă liberul arbitru al cunoaşterii este păcatul iar lumea omului nu poate exista fără cunoaştere.

414. Iubirea este aripa fără de zbor ce pare că şi-a pierdut propriul destin sfâşiind această lume a păcatului.

415. Un păcat mântuit este un păcat salvat.

416. Nu există mântuire fără de păcat şi care să nu se facă prin păcat.

417. Ce-ar mai fi speranţa şi iubirea fără de păcat?

418. O lume fără de păcat este o lume fără de ea însăşi.

419. Cum totul este un păcat prin cunoaştere , orice lucru se asociază cu păcatul devenind el însuşi păcat.

420. Între mântuire şi păcat unica diferenţă constă în modul de a administra plăcerea şi pasiunea.

421. Păcatul naşte pasiunea care la rândul ei deschide sau închide porţile mântuirii, devenind sacră sau profană.

422. Care singurătate nu-şi are păcatul ei chiar şi atunci când conversezi cu Dumnezeul din tine.

423. Nu-l vei putea apropia pe Dumnezeu decât prin păcat, cunoscându-L!

424. Alături de păcatul binelui se va alipi de fiecare dată buna intenţie care deseori poate fi nocivă.

425. Câte crime nu a comis păcatul binelui ce a dorit cu orice preţ să-şi lase amprenta asupra omului, învingându-i deseori voinţa.

426. Valurile păcatului se sparg etern de voia Lui Dumnezeu.

427. Nu există păcat săvârşit fără de Dumnezeu.

428. Disperarea este o limită a păcatului.

429. Un univers există odată ce este cunoscut deci numai prin păcatul cunoaşterii.

430. Existenţa este inima păcatului.

431. O lume fără de păcat este o lume care nu există, pierzându-şi unicul ei liber arbitru.

432. Păcatul este liberul arbitru al iluziei vieţii noastre prin care ne raportăm atât la noi înşine cât şi la Univers.

433. Nu există păcat păcătos cum nu există mântuire mântuită cum nu există bine sau rău, cum nu există lumea decât prin păcatul primordial care este esenţa evenimentului primordial al Universului.

434. Liberul arbitru este o iluzie care în realitate nu există, fiind de fapt păcatul prin care ne raportăm la lumea iluzorie din jurul nostru.

435. Liberul arbitru este păcatul ce nu poate fi schimbat de om iar omul nu poate nici măcar să posede acel liber arbitru cum crede el datorită iluziei vieţii fiindcă omul nu poate să posede sau să administreze destinul păcatului şi nici păcatul în sine. Omul poate doar atinge păcatul şi atât.

436. Păcatul ne apare total deformat în iluzia vieţii noastre în loc să devină ceea ce este şi anume liber arbitru.
437. Sfinţii luptând împotriva păcatului, luptă împotriva liberului arbitru posedat de iluzia vieţii noastre.
438. Destinul s-a întrupat prin păcatul care i-a dat naştere.
439. Păcatul este sensul şi raţiunea de a fi al Destinului.
440. Păcatul este marea revelaţie prin care Dumnezeu a recunoscut viaţa.
441. Păcatul este diadema Destinului.
442. În Dumnezeu se află păcatele binelui şi ale răului prin care cunoaşte lumea.
443. Liberul arbitru pare astfel numai pentru om. În realitate liberul arbitru este păcat care nu are nimic a face cu ceea ce cunoaştem noi a fi liber arbitru fiindcă păcatul nu poate fi în sinea lui o alegere ci este un dat.
444. Nu poate exista Destin fără existenţă şi existenţă fără de păcat!
445. Păcatul nu poate cunoaşte niciodată o lume fără de cunoaştere.
446. Păcatul cunoaşterii este lumea iar al lumii absurdul.
447. Păcatul păcii este războiul şi al războiului, pacea.
448. Nu există mântuire de păcat decât trecerea de la un păcat al răului la unul al binelui.
449. Păcatul artei este frumosul.
450. Păcatul frumosului este urâtul din iluzia vieţii care nu-l recunoaşte ca atare.
451. Chiar dacă păcatele binelui sunt denumite uneori virtuţi, ele tot păcate rămân fiindcă nu odată au ucis speranţe sau vieţi pe câmpurile de luptă.
452. Morala este arta de a administra păcatele.
453. Păcatul moralei este societatea.
454. Viaţa este o împlinire a păcatului.

455. Nu putem muri fără păcat fiindcă nu putem muri fără să fi trăit.
456. Moartea este cel din urmă beneficiar al păcatului.
457. Care este sensul păcatului, în ce se împlineşte el decât în lumea morţii căreia îi este în cele din urmă predestinat?
458. Mereu mi-au plăcut trenurile ca să pot fugi din această existenţă care este un păcat că există.
459. Nu există păcat mai mare al acestei lumi decât să dai naştere unor copii fără viitor.
460. Dacă cei nenorociţi nu ar mai procreia alţi viitori nenorociţi, cei puternici ar deveni nenorociţi la rândul lor.
461. Decât o lume a deşertăciunii în care trăim, mai bine fără ea.
462. Nu există viaţă fără luptă şi nici părinte nevinovat care-şi trimite copilul în ea.
463. A naşte în această lume a păcatului, copii este egal cu a condamna la temniţă suflete nevinovate.
464. Nu există fericire care să nu aibe originea în suferinţa acestei lumi a păcatului.
465. Trăim într-o lume plină de murdărie în care sexul devine judecătorul suprem al nenăscuţilor care se vor scălda în apa păcatului dătătoare de viaţă.
466. Fără iluzia vieţii care crede în sex, lumea ar deveni un imens cimitir care şi-ar arăta propria sa deşertăciune conştientizând păcatul.
467. Avem nevoie de lume pentru a deveni asemeni ei, răi, meschini şi mincinoşi cum de altfel este şi iluzia vieţii hărăzită din păcat.
468. Cunoaştem prin deşertăciunea lumii şi murim prin adevărul propriei ei deşertăciuni a păcatului.
469. Ce am fi fost fără această lume a păcatului?
470. Încotro s-ar mai putea muri fără această lume?

471. Lumea este iluzia care nu reuşeşte să nască niciodată adevărul absolut.

472. Păcatul poate înţelege mult mai bine sensul adevărului acestei existenţe decât puritatea.

473. Nu există păcat care să nu fi trecut prin focul facerii Lui Dumnezeu.

474. Dacă Dumnezeu a făcut totul, înseamnă că tot Dumnezeu este şi artizanul păcatului.

475. Nu putem separa păcatul de Dumnezeu fiindcă atunci L-am face pe Dumnezeu un neputincios care ori nu ştia ce turnură va lua creaţia Sa ori este un impostor de zile mari.

476. Prin păcat cunoaştem liberul arbitru al lumii care uneşte sacrul şi profanul în sufletele noastre.

477. Păcatul este demn de respect fiindcă ne dă posibilitatea să alegem.

478. În păcat sălăşluiesc toate convingerile, frumuseţile şi zidirile acestei lumi.

479. Cel ce uită de păcat, uită de sine.

480. Orice am face, păcatul răului este cu un pas în urma păcatului binelui care vrea să dea un sens acestei lumi.

481. Păcatul este frumuseţea pierdută a cunoaşterii în colbul deşertăciunii iluziei vieţii.

482. Cu toate că avem iluzia liberului arbitru prin păcat, ne retragem din calea lui, încercând să-l ascundem în ungherele sufletelor noastre, înstrăinându-ne de noi înşine.

483. Recunoscându-ne atât propriile păcate ale binelui cât şi cele ale răului ne recunoaştem pe noi înşine.

484. O societate care nu-şi recunoaşte propriile păcate ale binelui şi răului este o societate alienată.

485. Cât timp bisericile vor apăra păcatele binelui, înfierându-le doar pe cele ale răului, vom trăi în societăţi bolnave, străine oamenilor care le compun.

486. Adevăratul izvor al tămăduirii este echilibrul dintre păcatele binelui şi ale răului.

487. Păcatul este resursa prin care viaţa îşi trage seva propriei sale spiritualităţi.

488. Păcatul este supremaţia spirituală prin care cunoaşterea poate fi conştientizată de om.

489. Prin păcat întregul Univers devine parte a unui singur suflet care se naşte şi moare odată cu el, cât timp este cunoscut de acel suflet.

490. Un Dumnezeu fără de păcat este un Dumnezeu fără de om, care nu poate fi aflat niciodată în interiorul omului ci doar în exteriorul său, brutalizându-l.

491. Nu-i furaţi Lui Dumnezeu păcatele fiindcă îL alungaţi din adâncurile spiritului vostru pe străzile unei societăţi străine de voi.

492. De câte ori nu au salvat păcatele lumea?

493. O lume fără păcate ar fi o lume care nu numai că nu ar cunoaşte viaţa sau moartea dar nu L-ar cunoaşte nici pe Dumnezeu.

494. Păcatele sunt stelele care ne luminează bolta spiritului nostru transformându-ne necunoscutul în cunoscut.

495. Păcatul este dorul Lui Dumnezeu de a deveni om.

496. Dumnezeu nu a dat numai lacrimi de durere ci şi de fericire, precum nu a lăsat numai păcate ale răului ci şi ale binelui.

497. Oare viaţa noastră nu devine un păcat în faţa morţii sau în urma naşterii?

498. Lăsa-ţi păcatul să aparţină oamenilor dacă vreţi să aveţi instituţii umane.

499. Nu poate exista păcat fără de existenţă şi fără de cunoaşterea care să-l conştientizeze.

500. Prin păcat cunoaşterea poate conştientiza existenţa dându-i valoare de liber arbitru.

501. Păcatul este mântuirea de propriul sine al omului.

502. Păcatul moare ultimul din noi înşine şi se naşte primul.

503. Adevăratul rău se găseşte atât în păcatul răului cât şi în cel al binelui, el fiind ticăloşia, făţărnicia, josnicia şi alte asemeni lor, iar toate acestea nu sunt numai în Satana ci şi în Dumnezeu.

504. Şi Satan îşi are sfinţii Lui precum Dumnezeu sfinţii Săi, diferenţa dintre unii şi alţii constă în modul de a aprecia binele şi răul din păcatele binelui şi cele ale răului.

505. Păcatul sublim al lumii este cunoaşterea cu opuşii ei binele şi răul.

506. Păcatul vieţii este propriul ei Destin: Moartea.

507. Păcatul cel mai neînţeles al inimii este iubirea.

508. Diferenţa dintre binele Lui Satan şi cel al Lui Dumnezeu constă în necesitatea omului. Care bine este mai necesar devine Dumnezeu iar care este mai respingător devine răul Lui Satan.

509. Un om fără de păcat ar fi un om inuman.

510. Nu există bunătate fără de păcat.

511. Cel mai sfânt păcat este iubirea.

512. Şi sfinţii Lui Satan iubesc fiindcă fără de păcatele răului nu am putea iubi.

513. Omul este o corabie care navighează în derivă printre păcatele binelui şi răului spre a se regăsi pentru totdeauna în păcatul suprem care este moartea.

514. Nu există păcat fără Dumnezeu şi Adevăr.

515. Într-o lume a păcatului doar Dumnezeu poate decide adevăratul adevăr.

516. Lumina păcatului este viaţa care naşte moartea.
517. Înaintea păcatului au fost doar Dumnezeu şi Adevărul.
518. Chiar şi păcatul crede în adevărul său.
519. Nu există păcat care să nu cunoască moartea în lumea cunoaşterii.
520. Un Dumnezeu al omului fără păcat este un Dumnezeu fără El însăşi.
521. Nu există merit mai mare al păcatului decât frumuseţea.
522. Unde-ar reuşi vreodată moartea să poată muri în cunoaşterea acestei lumi?
523. Câtă cunoaştere ar fi necesară pentru a desluşi absolutul?
524. Unde se află răsăritul mort din inimile condiţiei noastre umane?
525. Câţi nu au învăţat să moară odată ce au aflat ce înseamnă fericirea acestei lumi?
526. Unde suntem noi Doamne cei uitaţi de viaţă pentru a face fericită moartea?
527. Suntem o minciună a creaţiei, uitată de moarte pentru nu a fi făcută vreodată cadou vieţii?

DEŞERTĂCIUNE

1. Dacă viaţa este o dorinţă a Lui Dumnezeu înseamnă că moartea este împlinirea ei.
2. Întreaga lume nu este nimic altceva decât o neînsemnată antecameră în faţa eternităţii morţii.
3. Ca Dumnezeu să fie apropiat lumii ar trebui să devină vulgar.
4. Frigul sentimentelor din mocirla societăţii noastre a îngheţat până şi iubirea Lui Dumnezeu faţă de lume.
5. Un Dumnezeu alături de lume este un Dumnezeu ignorant.
6. Au existat vreodată spaţii şi timpi prin care să nu fi trecut înaintea noastră Dumnezeu?
7. Un Dumnezeu care a creat omul nu poate fi un Dumnezeu liber.
8. Ce altceva poate însemna pacea din această lume a deşertăciunii decât un război de uzură al ei cu propriul său sine?
9. Cât de departe poate alerga orizontul iubirii de inima mea sau cât fum pot cuprinde cu palmele speranţei de a fi împreună?
10. Fericirea este necuprinsul orizontului pe care-l vezi, îl visezi dar fără să-l poţi atinge vreodată.
11. Prin şoaptele vântului Dumnezeu îşi spune ce vorbe în vânt a devenit până şi Cuvântul Lui sacru prin care a născut această lume.

12. Nicăieri în această lume nu vei găsi val al iubirii care să nu poată fi înfrânt de ţărmurile neputinţei.
13. Câtă suferinţă costă o clipă de fericire?
14. Viaţa este o amintire perpetuă a sinelui nostru despre el însuşi.
15. Cunoaşterea este calea străjuită de oglinzile paralele ale binelui şi răului.
16. Nu există libertate fără iluzie.
17. Suferinţa este garantul libertăţii care condiţionează fericirea.
18. În avântul său de a crea lumea Dumnezeu a uitat de om şi de păcat.
19. Viaţa este o limită a morţii precum moartea a vieţii însă ambele se regăsesc pe sine în cealaltă.
20. O viaţă fără moarte este o viaţă netrăită.
21. Oare îşi va mai reaminti Dumnezeu lumea şi după dispariţia ei renăscând-o?
22. Moartea curăţă mizeriile vieţii fiind cel mai curat slujbaş al lui Dumnezeu.
23. În viaţă totul se reduce la moarte cum probabil în moarte totul se reduce la viaţă.
24. Viaţa se termină acolo unde începe moartea în schimb viaţa începe acolo unde se sfârşeşte necunoscutul iar moartea unde se termină cunoscutul.
25. Moartea are libertatea totală a necunoscutului de aceea nu mai are nevoie de ea.
26. Viaţa este inversul morţii, unde se termină una începe cealaltă, cum viaţa este o iluzie, moartea devine o realitate, cum viaţa este cunoaştere a iluziei moartea devine o necunoaştere a realităţii şi totuşi o mare realitate necunoscută.
27. O realitate necunoscută nu există pentru iluzia vieţii.

28. Iluzia vieţii este libertatea de a visa prin noi a Lui Dumnezeu.

29. Cum minciuna este un adevăr fiind minciună, tot astfel şi iluzia este un adevăr ca şi iluzie, tot astfel adevărul poate deveni atât iluzie cât şi minciună dacă le reflectă pe acestea într-o anumită realitate.

30. Diferenţa dintre adevăr şi minciună, realitate şi iluzie constă în Dumnezeu.

31. Fără Dumnezeu adevărul absolut ar deveni o eternă minciună absolută în care s-ar reflecta acest adevăr absolut.

32. Dumnezeu este sensul cauzei cunoaşterii şi necunoaşterii, vieţii şi morţii, adevărului şi minciunii, realităţii şi iluziei.

33. O lume fără Dumnezeu este o lume fără sens.

34. Nu există Dumnezeu care să nu poată fi pretutindeni încât să nu poată fi găsit oriunde.

35. Dumnezeu este infinitul din care venim şi spre care mergem prin această iluzie a vieţii pe care am găsit-o alături de un păcat originar.

36. Venim din Dumnezeu şi mergem spre Dumnezeu iar atunci de ce mai facem şi baia aceasta de păcate la care ne supune iluzia vieţii?

37. Cauza păcatului se suprapune motorului vieţii care este necesitatea.

38. Dacă lumea cunoaşterii binelui şi răului este atât de complexă oare cum arată lumile unde alături de bine şi rău mai sunt zeci de opuşi în plus? Oare nu au zeci de Dumnezei, Diavoli şi alte reprezentări asemănătoare lor în plus?

39. Cunoaştem un Dumnezeu şi o Satana fiindcă cunoaştem binele şi răul. Dacă am mai cunoaşte şi alţi

opuşi lor lumea ar fi plină de reprezentanţii opuşilor respectivi. Acelea cred că sunt adevăratele lumi transcedentale ale cunoaşterii.

40. Atâta timp cât omul va cunoaşte prin bine şi rău îl va avea mereu atât pe Dumnezeu cât şi pe Satana în interiorul său. Dacă va încerca să alunge unul dintre ei fără să-l înţeleagă va ajunge să-şi elimine şi bruma de libertate pe care a primit-o de la iluzia vieţii devenind o fiinţă psihotică.

41. Omul este un echilibru între Dumnezeu şi Satana, între bine şi rău.

42. Nu există fericire fără bine şi rău, Dumnezeu şi Satana.

43. Adevărata perfecţiune la care poate ajunge omul este de a clădi echilibrul perfect între Dumnezeul şi Satana din el.

44. Un om care crede numai în bine şi în Dumnezeu, uitând de răul în care se reflectă binele, de Satana, va fi un om care se va exclude pe sine din această lume, devenind un zombi dement al interesului unora ce ştiu să înşele.

45. A fi cu Dumnezeu nu înseamnă a ucide tot ce poate însemna răul ci mai degrabă a-l înţelege şi a-l aduce la nivelul Lui Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să poată urca pe calea binelui şi mai sus.

46. Dumnezeu este unica noastră şansă de libertate condiţionată de Satana.

47. Mărirea Lui Dumnezeu nu trebuie să însemne nimicirea Satanei din noi ci înţelegerea ei.

48. Legităţile cunoaşterii nu ar putea fi definite fără bine şi rău, Dumnezeu şi Satana.

49. În lume există mai mult rău în binele societăţilor omeneşti, încât deseori crezi că Dumnezeu a schimbat demult locul cu Satana.

50. Religiile sunt maşinării perfecte care transferă esenţa răului în propovăduitul bine, alungându-L aproape în totalitate pe Dumnezeu din adevăratul bine.
51. Dumnezeu trebuie să fie înainte de toate pacea lăuntrică din noi.
52. Nu există lumină a durerii care să lumineze lumina şi nici întuneric al fericirii care să întunece întunericul.
53. Cât întuneric poate cuprinde fericirea celor drogaţi?
54. În lumea deşertăciunii doar deşertăciunea merită trăită din plin fiindcă altceva în afara ei oricum nu există.
55. Libertatea lumii deşertăciunii este deşertăciunea.
56. Cel care speră la viaţă crede în avantajul oferit vieţii de moarte.
57. Nu există înţelept care să considere înţelepciunea superioară propriei lui lumi a deşertăciunii din care face şi el parte cu deşertăciunea vieţii lui cu tot.
58. Viaţa este un somn cu vise adesea rebele din care te trezeşti odată cu zorii morţii.
59. Nici o viaţă nu poate fi împlinită fără moartea ei.
60. Care dor nu-şi are iubirea lui şi care moarte viaţa ei?
61. Într-o lume a deşertăciunii doar suferinţa poate decide adevărul iluziei vieţii.
62. Care este meritul Lui Dumnezeu în construirea acestei lumi a deşertăciunii în afară de Meritul Deşertăciunii cu rang de Dumnezeu.
63. Ce rămâne în urma celor care nasc noi vieţi? Noi suferinţe pierdute în deşertăciunea iluziei vieţii.
64. Nu există pierzanie mai mare decât să te naşti în deşertăciunea acestei lumi.
65. Cum nisipul deşertului nu e sol roditor tot astfel clipele vieţii tale nu pot înfrunta deşertăciunea lumii în care te-ai născut.

66. Unde se separă binele de rău, frumosul de urât decât pe balanţa falsă a cunoaşterii acestei lumi deşarte?
67. Fiecare munte îşi are culmea lui cum fiecare viaţă păcatul ei dat în dar de la Dumnezeul care atoateştiutor ştia de dinainte de a te fi născut de acel păcat.
68. Ce departe este arta de viaţa de zi cu zi dacă îl uităm pe Dumnezeul din noi, care este cel mai mare artist al lumii.
69. Oriunde ai merge până la urmă vei urma o singură cale, calea destinului tău.
70. Destinul este unica cale pe care ţi-o urmează viaţa şi care se află numai în trecut cu toate că viitorul îţi arată o infinitate de căi.
71. Destinul este trecutul tău care se reflectă de fiecare dată în propriul prezent cernând o singură cale din toată bogăţia de căi a viitorului.
72. Cât de departe suntem de propriul nostru Dumnezeu atunci când nu vrem să credem în inefabilitatea destinului.
73. Unica replică care poate fi dată Cuvântului Lui Dumnezeu care a creat această lume este: De ce Doamne atâta păcat, suferinţă, durere şi trudă, de ce, odată ce le ştiai de dinainte pe toate?
74. Să nu uităm că şi frumuseţea, plăcerea şi împlinirea sunt născute din păcatul care le plânge existenţa.
75. Fiecare Dumnezeu din fiecare om îşi are propriul Său altar şi propria Sa religie.
76. Cât de debusolaţi putem fi dacă credem într-un Dumnezeu atoateştiutor şi atotputernic care lasă păcatul să convieţuiască şi în viitor. Oare acel păcat nu suntem chiar noi în faţa acestui Dumnezeu?
77. Moartea este o altă faţă a Lui Dumnezeu la fel ca şi viaţa.

78. Cine nu poate iubi l-a pierdut pe Dumnezeul sufletului său din el.

79. Cât de romantic a putut fi Dumnezeu atunci când ştia că odată creată lumea deşertăciunii aceasta va fi însoţită şi de un păcat originar?

80. Romantismul este un mod elevat de comportament al păcatului în faţa adevăratei iubiri.

81. O lume fără iubire este o lume fără Dumnezeu.

82. În iubire timpul se măsoară în spaţii sentimentale care devin eterne odată cu fiecare clipă trăită.

83. Care amăgire nu-şi are păcatul ei de a se fi născut pe o lume care nu o dorea? De acea noi oamenii părem a fi o mare amăgire a Lui Dumnezeu.

84. Rugăciunea este forţa gândului care încearcă să ţină închise porţile păcatului prin care existăm aducând suflul morţii care ne aşteaptă în Dumnezeul din noi.

85. Dumnezeu este iubire dar şi iubirea este deseori un păcat.

86. Iubirea s-a născut din păcatul de a fi al acestei existenţe numai în faţa unui Dumnezeu neînţelegător care uită că şi El este iubire.

87. Nu există iubire fără păcatul originar făcut de Dumnezeu atunci când a creat această lume, iubind-o şi sperând prea mult în ea, dar până la urmă chiar şi Dumnezeu poate fi dezamăgit de El însuşi. Această dezamăgire este de fapt Păcatul Originar.

88. Am fost predestinaţi de dinainte de lume spre a muri după această lume a deşertăciunii unde L-am cunoscut totuşi pe Dumnezeu.

89. Viitorul este iluzia pusă pe tavă de trecutul propriului tău destin.

90. Tot ce rămâne după noi este un trecut care şi-a cunoscut cândva viitorul iluzoriu crezând că trăia un prezent inexistent.

91. Viaţa este iluzia prin care trecutul predestinat al unei singure căi se reflectă în viitorul unei infinităţi de căi dând iluzia că şi ea poate să-şi aleagă mereu câte una din ele.

92. Dacă ar fi fost un destin de dinainte de Dumnezeu, de ce ar avea nevoie Dumnezeu de păcatele noastre?

93. Nu mă lăsa Doamne să cunosc de ce ai avut nevoie de păcatele noastre, de suferinţa zilelor luminate de un destin al deşertăciunii.

94. Cât de singur ar fi fost Dumnezeu fără noi dar noi fără de Dumnezeul din noi?

95. Viaţa înseamnă un lung şir de necesităţi care adeseori nu pot fi hrănite decât prin păcat.

96. Cei ce nu vor să-L cunoască pe Dumnezeu refuză să creadă în viaţă.

97. Ca să-L cunoşti pe Dumnezeu trebuie să-L înţelegi cu bunele şi relele Lui fiindcă Dumnezeu e iubire, iar iubire perfectă care să nu doară uneori, nu există.

98. În faţa iubirii, doar Dumnezeul din tine care este iubire, poate învinge.

99. Pasiunea este o şansă dată păcatului de a accepta orice farmec al iubirii.

100. Marile iubiri sunt balanţe care au ruşit să echilibreze marile păcate în aşa fel încât să devină mari pasiuni.

101. Iubirea este marea taină a păcatului originar de a fi al lumii.

102. Omul îl va înţelege cu adevărat pe Dumnezeu abia atunci când va accepta că iubirea nu este numai

perfecţiune ci şi păcat, devenind deseori o perfecţiune a păcatului.

103. Poate că unica şansă a omului de a trăi alături de Dumnezeu este să iubească şi să înţeleagă la fel cum a iubit şi înţeles Dumnezeu această lume iertând-o mereu.

104. Dacă iubirea nu ar fi un păcat Dumnezeu nu ar mai cunoaşte răul, ceea ce nu este deloc adevărat.

105. Între iubire şi păcat există legătura de sânge a Destinului.

106. Lumea este un mare păcat al iubirii.

107. Întreaga frumuseţe şi toate minunile acestei lumi sunt un simplu păcat al iubirii.

108. Trebuie să credem în iubire pentru a reuşi să ieşim din păcat şi atunci vom fi mai fericiţi?

109. Doamne lasă-mi păcatul iubirii prin care ai greşit faţă de noi pentru a reuşi să te pot înţelege.

110. Numai prin păcat iubirea poate deveni vioara întâi la concertul vieţii ţinut de Dumnezeu.

111. Suntem păcatul necesar marilor iubirii ale acestei lumi.

112. Într-o viaţă nici măcar clipa nu aparţine adevărului fiind în realitate eternă.

113. O iubire fără de păcat este un cer fără stele.

114. Adevărata frumuseţe a iubirii constă în păcatul ei.

115. Oare de ce nu există iubire fără păcat ci doar păcat fără iubire?

116. O iubire care nu ştie să-şi educe propriile sale păcate va trece în curând.

117. Aşteptarea este deseori unica măsură eternă a deşertăciunii acestei lumi care până şi în iluzia vieţii ne pare reală.

118. Prea mult senin ajută deşertului din sufletele unora.

119. Nu există o desfătare mai mare decât moartea uneori.

120. De ce înţelegem întotdeauna răul ca fiind o ticăloşie când cel mai adesea ticăloşia este considerată de cei care o săvârşesc un bine. Acel bine nu poate fi răul la care mă refer ci un alt rău mult mai mare pentru care primul rău este un mare bine.

121. O iubire fără păcat este ca aripile ce vor să zboare fără aer.

122. Într-o mare iubire doar păcatele sentimentelor Lui Dumnezeu vorbesc.

123. Care iubire nu-şi are rostul propriilor ei păcate?

124. Pe bolta iubirii orice păcat sentimental devine stea.

125. Libertatea păcatului de a iubi se măsoară în Cuvântul Lui Dumnezeu ce a creat lumea.

126. Suntem stele care au păcătuit cu lumina din inimile lor prea strălucitoare pentru bolta întunecoasă a deşertăciunii acestei lumi.

127. Norii cuvintelor, oricâte furtuni ar stârni, hrănesc ţărâna gândurilor fără de care ar deveni deşerturi.

128. Care deşertăciune nu-şi are orizontul ei care nu poate fi cuprins niciodată?

129. Vrem mai mult decât putem avea fiindcă putem iubi mai mult decât o facem şi de aceea lumea noastră este străină de noi înşine, deşartă şi umilită de o societate alienată.

130. Nu putem înţelege visul de aur a Lui Dumnezeu când a creat mocirla ce se află deseori în sufletele noastre.

131. Valoarea unei vieţi constă în moarte. Până şi nemurirea tot la moarte se raportează.

132. Libertatea naturii umane nu se află în posesiuni ci în iubire.

133. Am fi mai fericiţi dacă fiecare am fi stăpânii unei lumi fără să putem iubi?
134. Păcatul fericirii este moartea.
135. Nu suntem îndeajuns de liberi pentru a putea înţelege păcatul.
136. A trăi alături de păcat înseamnă a trăi alături de ambele feţe ale Lui Dumnezeu, binele şi răul.
137. Şi păcatul are sfinţenia lui, depinde din ce unghi îl priveşti.
138. Adevărata filozofie a lumii este filozofia păcatului.
139. Ce s-ar face mântuirea şi biserica fără păcat?
140. Să-i dăm păcatului ce-i al păcatului, adevăratele feţe ale Lui Dumnezeu.
141. O lume fără păcate ar fi o lume fără de lume.
142. Nu există frumuseţe fără păcat.
143. Cea mai mare libertate este cea a păcatului.
144. A fi liber înseamnă a fi alături de păcat.
145. Câte vieţi, atâtea păcate, câte morţi atâtea mântuiri.
146. Până şi speranţa este creaţia păcatului originar din noi.
147. Am putea vorbi despre păcat originar fără Dumnezeu?
148. Suntem în culpă cu Dumnezeu odată ce El este atoateştiutorul dintotdeauna pentru păcatul originar.
149. Dumnezeu a lăsat păcatul pentru a gusta din paharul fericirii.
150. Lipsa păcatului ar fi lipsa de noi înşine.
151. Legământul dintre naştere şi moarte se numeşte viaţă deci păcat.
152. Şi păcatele au valorile şi virtuţile lor.
153. O ţărână fără de păcate este un deşert care nu-şi recunoaşte pustietatea.
154. Fiecare păcat îşi are perfecţiunea sa.
155. Destinul păcatului se numeşte viaţă.

156. În fiecare eveniment al acestei lumi se află şi păcatul său, de la fluturele care zboară până la vulcanul care erupe, culminând cu Dumnezeu.

157. Dumnezeu este cel mai mare dar şi cel mai mic păcat al deşertăciunii acestei lumi, fiind binele şi răul, infinitul mare şi infinitul mic.

158. Odihna păcatului se numeşte necunoaştere.

159. Cel care fuge de păcat fuge de el însuşi.

160. Adevăratul bine nu constă în a ucide orice urmă de păcat din om ci în a dezvolta partea bună din păcatele sale.

161. Înţelepciunea este arta de a extrage partea bună din fiecare păcat.

162. Marile creaţii au şi marile lor păcate.

163. Cunoaşterea este templul păcatului.

164. Dacă sexul este păcat ce anume este religia?

165. Păcatul sexului a creat omenirea iar cel al religiei a distrus-o.

166. Prin sex, religia a devenit o politică a mântuirii.

167. Frumuseţea sexului nu constă în religia lui ci în păcatul de a iubi.

168. Cum religia sexului ar fi întrecut-o cu mult pe cea a mântuirii sexul a devenit un păcat.

169. Religia este prezervativul perfect al sexului.

170. Prin sex libertatea a devenit o realitate iar prin religie o enigmă.

171. Religia este exact ca şi sexul, ambele se regăsesc în necesităţile vieţii doar că sexul propovăduieşte plăcerile vieţii iar religia pe cele ale morţii.

172. Sexul este garantul suprem al libertăţii spirituale a omului în lumea deşertăciunii.

173. Toate marile fărădelegi sau marile împliniri au ca motor impulsul sexual.

174. Spiritualitatea desparte deseori sexul de iubire.

175. Iubirea nu poate fi sex fiindcă nu-ţi oferă niciodată libertatea necesară vieţii ci doar libertatea necesară propriei tale convingeri pe care o îndulceşte.

176. Sexul este noroiul scurs din ţărâna lumii deşertăciunilor ce dă naştere vieţii.

177. Cel care confundă iubirea cu sexul nu s-a născut cu adevărat niciodată.

178. Prin sex, speranţa şi dorinţa devin instinct animalic pe care adevărata iubire nu îl va înţelege niciodată.

179. Între sex şi iubire este aceeaşi prăpastie ca între bine şi rău, moarte şi viaţă, frumos şi urât dar atât de necesară acestei lumi pierdute în iluzia vieţii.

180. Adevăratul păcat originar stă la baza relaţiei dintre sex şi iubire, atunci când omul a inversat atributele iubirii şi ale sexului, devenind animal înainte de a fi om, ponegrind harul cunoaşterii dăruită de visul Lui Dumnezeu.

181. Oare câţi oameni infirmi de iubire se amăgesc cu sexul?

182. Dacă am reuşi să iubim şi să folosim sexul doar ca un aliat al iubirii şi nicidecum un inamic am fi mult mai fericiţi.

183. Sexul este locomotiva creaţiei care poluează atât de mult mediul vieţii prin care trece încât îl poate ucide în cele din urmă.

184. Prin sex omul devine hrănit cu ţărâna acestei lumi, iar prin iubire, împlinit cu Dumnezeul din inima lui.

185. Sexul fără iubire este ca omul fără suflet.

186. Dacă sexul este un păcat atunci şi carnea ţărânii acestei lumi lăsată de Dumnezeu este un păcat.

187. Atât sexul cât şi iubirea pot păcătui sau pot fi benefice.

188. Deseori iubirea poate vindeca rănile sexului dar rareori sexul pe cele ale iubirii.

189. Sexul este centrul fals al personalităţilor multor oameni devenind o dorinţă mai mult sau mai puţin mărturisită, pe când iubirea este centrul adevărat al personalităţii lor. Când vor descoperi şi vor accepta acest lucru omenirea va scăpa de păcatul originar.

190. Sexul acoperă ceea ce descoperă iubirea.

191. Perfecţiunea umană constă în simbioza perfectă dintre iubire şi sex în lumea iluziei vieţii.

192. Sexul este trupul iar iubirea spiritul, sexul rămâne acestei lumi iar iubirea ne va călăuzi şi marea noastră trecere spre eternitate.

193. Istoria omenirii a fost scrisă de sex.

194. Dacă sexul este un păcat atunci întreaga istorie a lumii scrisă de sex este un mare păcat.

195. Doar prin constrângerile iubirii vei învăţa să fi cu adevărat liber şi doar prin libertaea sexului vei afla cât de constrâns eşti.

196. Sexul respiră plin plămâni iar iubirea prin sentimente.

197. Alături de sex omul este la fel de singur dar nu şi alături de iubire.

198. Iubirea înţelege sexul doar prin iubire şi niciodată prin sex chiar dacă sexul nu înţelege iubirea.

199. Atunci când sexul este obligat să iubească se numeşte religie.

200. Oricât aur ai avea cu tine într-un deşert nu-ţi poate fi de folos, la fel este şi cu sexul, doar că acel deşert se numeşte timp.

201. Unde se află fericirea în relaţia sex, iubire şi păcat? În inimă sau în trup?

202. Sexul poate crea adevărata armonie a umanului din noi doar alături de iubire.

203. Cei care văd pierzania în sex nu pot iubi cu adevărat niciodată.

204. Oricât ar părea de nebun sexul are limitele lui pe când iubirea nu.

205. Sexul trebuie să fie împlinirea trupească a iubirii.

206. Nu sexul în sine este cel ce dăunează multora ci importanţa pe care o reprezintă înţelesul acestuia în viaţa unui om.

207. Sexul este o măsură a deşertăciunii.

208. Deşertăciunea poate spăla mocirla păcatului şi sexul diamantele iubirii.

209. Sexul este pagina deşertăciunii pe care poate scrie destinul fiecărui om dacă iubeşte sau nu.

210. Sexul rămâne vulcanul care erupe destinul lumii.

211. Nu sexul este cel răzvrătit în legile firii ci religia care-l înfierează de cele mai multe ori, devenind o religie străină umanului din noi.

212. Ce s-ar face religia fără păcatele sale dar mai ales fără sex?

213. Toate legile societăţii umane au ca motivaţie o rădăcină pierdută în sexualitate.

214. Măsura existenţei iluziei vieţii este deşertăciunea.

215. Dacă Dumnezeu nu ar fi creat deşertăciunea ce ar fi pus în locul ei?

216. Spaţiul şi timpul sunt gardienii deşertăciunii.

217. Cum poate însufleţi Lumina Divină frumuseţea pe acest tărâm al deşertăciunii?

218. Pacea este obsesia de care ar vrea să scape deşertăciunea atunci când se luptă cu ea însăşi pentru fericire.

219. Nu există zbor al adevărului care să nu-şi frângă aripile sub cerul deşertăciunii.

220. Judecătorul deşertăciunii rămâne în cele din urmă moartea pe care o cunoaştem dar nu o putem înţelege fiindcă nu o putem trăi.

221. Ca să cunoşti moartea trebuie să o trăieşti.

222. Libertatea deşertăciunii este iluzia.

223. A fi fericit în deşertăciune înseamnă a nu cunoaşte adevărul absolut al fericirii.

224. De ce se umileşte adevărul deşertăciunii în faţa iluziei vieţii?

225. Nu există stea care să nu-şi lumineze calea propriei deşertăciuni spre moarte.

226. Suferinţa şi fericirea te fac să înţelegi cât de reală poate fi deşertăciunea iluziei vieţii atunci când speranţele ţi s-au îndeplinit la porţile morţii.

227. Câtă deşertăciune mai are de străbătut viaţa omului până când sorţii destinului vor deveni perfecţiune?

228. Deşertăciunea este altarul pe care se mântuiesc gândurile.

229. Nu există deşertăciune fără ademenire.

230. Deşertăciunea este cununa de spini a iubirii.

231. Prin deşertăciune, sexul devine un mare jucător la ruleta norocului iluziei vieţii.

232. Deşertăciunea este litera care dă sens alfabetului Lui Dumnezeu scris pentru această lume.

233. Deşertăciunea este scânteia prin care Dumnezeu a aprins destinul acestei lumi.
234. Deşertăciunea este lacrima prin care iubirii îi este permis să plângă.
235. Doar prin deşertăciune destinul lumii se poate împlini.
236. Deşertăciunea este rugul existenţei.
237. Deşertăciunea este pasul decisiv prin care cunoaşterea a reuşit să urce pe culmile înţelepciunii.
238. Deşertăciunea este frontiera dintre viaţă şi moarte, bine şi rău.
239. Deşertăciunea împarte până şi dorul în lacrimi ale suferinţei sau ale bucuriei.
240. Deşertăciunea este profesorul realităţii dând note adevărului.
241. Deşertăciunea este o lacrimă sumară prelinsă pe faţa adevărului absolut al minciunii.
242. Deşertăciunea este existenţa iluziei.
243. Fără deşertăciune, iluzia ar rămâne un singur vis şi nu realitate cum este iluzia vieţii.
244. Deşertăciunea este artistul care sculptează faţa realităţii.
245. Deşertăciunea este aceea care ne spune ce anume este adevărat sau fals.
246. Deşertăciunea este scena pe care îşi joacă fiecare iluzia propriei vieţi.
247. Prin deşertăciune moartea devine un mare neînţeles iar iluzia vieţii un înţeles.
248. Oare cum ar arăta adevărul acestei lumi dacă nu ar exista deşertăciunea ei?
249. Deşertăciunea uneşte marile speranţe ale omenirii cu cele mai neînsemnate nevoi rezultând istoria.

250. Cum ar arăta spaţiul şi timpul fără deşertăciunea iluziei vieţii, ar mai exista ele oare?
251. Timpul şi spaţiul sunt stâlpii deşertăciunii şi garanţii realităţii noastre iluzorii.
252. Deşertăciunea este şi va rămâne marea provocare a vieţii.
253. Doar prin deşertăciune viaţa s-ar putea învinge pe ea devenind propriul ei idol.
254. Şi dacă viaţa şi-ar lua vălul propriei sale iluzii de pe ochii deşertăciunii ar fi mai fericită?
255. Deşertăciunea ne arată că fericirea se află doar în viaţa născută pentru a fi odată hrana morţii.
256. Deşertăciunea este mantaua sacrului şi jarul profanului.
257. Deşertăciunea este lutul modelat de Dumnezeu pentru a crea această lume.
258. Deşertăciunea divide binele de rău dar este părintele cunoaşterii.
259. Nu poate exista cunoaştere fără deşertăciune.
260. Deşertăciunea este dovada clară că Dumnezeu a creat această lume.
261. Deşertăciunea ne face să sperăm la viitor pentru a ne clădi un trecut apreciat de moarte.
262. Deşertăciunea este dovada clară a sensului acestei lumi pentru care am fost predestinaţi să-L lăudăm pe Dumnezeul care ne-a creat cu păcatul originar la naştere.
263. Deşertăciunea este sângele cunoaşterii.
264. Prin deşertăciune cunoaşterea devine inteligibilă pentru om.
265. Deşertăciunea este cauza existenţei mântuirii.
266. Deşertăciunea este altarul cunoaşterii.
267. Deşertăciunea este flacăra nemuririi.

268. Deşertăciunea este dorul Lui Dumnezeu de a ne vedea fericiţi.
269. Prin deşertăciune Dumnezeu ne lasă să credem că am fost creaţi doar pentru a fi cizelaţi pe această lume, chiar dacă El fiind cel mai puternic putea să ne facă gata cizelaţi.
270. Deşertăciunea nu ne lasă să înţelegem adevărata importanţă a Lui Satan , a răului ce se află alături de bine în acelaşi Dumnezeu.
271. Prin deşertăciune L-am împărţit pe Dumnezeu în două, în bine şi rău, în Dumnezeul cel bun şi Diavolul cel rău.
272. Deşertăciunea este hrana religiei.
273. Niciodată haina Adevărului Absolut nu-i va veni bine Deşertăciunii.
274. Deşertăciunea este scutul invizibil al iluziei vieţii.
275. Deşertăciunea este comoara adevărului minciunii.
276. La masa deşertăciunii nici destinul nu se poate sătura.
277. Păcatul poate fi uneori deşertăciune dar deşertăciunea este întotdeauna păcat.
278. Oare ce a simţit Dumnezeu când a aprins focul deşertăciunii în inima destinului acestei lumi?
279. Fericirea este deseori masa la care se ospătează deşertăciunea.
280. Deşertăciunea este motorul acestei lumi fiindcă declară război tuturor lucrurilor pentru a încheia pacea deplină cu ele după ce le schimbă, învăluindu-le în iluzie.
281. Cu toţii vrem să alungăm deşertăciunea dar rareori ne dăm seama că fără ea nu am mai exista.
282. Deşertăciunea este cenuşăreasa ce a dat naştere vieţii.
283. Deşertăciunea este spiritul sacru al acestei lumi.
284. Oare cât de meschină ar putea fi o lume deşartă?

285. O minciună deşartă mai este o minciună sau un adevăr?

286. Ar mai exista libertate fără deşertăciune?

287. Ar mai curge sângele adevărului iluziei acestei lumi dacă venele ei nu s-ar numi deşertăciune?

288. Cel ce poate ierta şi înţelege deşertăciunea lumii se va ierta şi înţelege pe sine.

289. Ce s-ar face iubirea dacă nu ar privi orizontul deşertăciunii pe care nu poate să-l atingă niciodată?

290. Liniştea sufletului se regăseşte doar în pacea deşertăciunii.

291. O mare iubire va şti întotdeauna cum să navigheze prin valurile deşertăciunii şi să ajungă la ţărmul perfecţiunii.

292. Ce s-ar face pământul arid al inimilor noastre fără norii deşertăciunii?

293. Pacea lumii este floarea deşertăciunii.

294. Care drum nu-şi are deşertăciunea începutului şi sfârşitului său?

295. Tot ce începe pentru a se sfârşi aparţine ţărânii deşertăciunii.

296. Cunoaşterea este un compromis dintre deşertăciune şi adevăr.

297. Libertatea conştiinţei este cauzată de deşertăciunea ei.

298. Deşertăciunea este stindardul suprem al adevărului acestei lumi.

299. Deşertăciunea este sufletul pereche al vieţii.

300. Între deşertăciune şi destin există calea necunoscută a morţii.

301. Priveşte faţa deşertăciunii dacă vrei să înţelegi lumea.

302. Care mare minune a lumii poate întrece minunea deşertăciunii acestei lumi?

303. Ce altceva poate fi fericirea în lumea noastră a deşertăciunii decât o pace mincinoasă cu tine însuţi?
304. Deşertăciunea este avatarul fericirii.
305. Câtă nevoie are moartea de deşertăciune odată ce s-a născut viaţa pentru a putea muri?
306. Deşertăciunea este visul neînţeles a Lui Dumnezeu prin care a dorit mântuirea sufletelor.
307. Prin deşertăciune cunoaşterea îşi înţelege adevăratul sens.
308. Deşertăciunea este imnul amar al adevărului acestei lumi.
309. Câte vieţi nu s-au pustiit pe altarul deşertăciunii fără să înţeleagă niciodată ce caută înaintea morţii?
310. Deşertăciunea este inima frântă dintotdeauna a destinului.
311. Deşertăciunea este cauza pentru care naşterea învaţă o viaţă întreagă că trebuie să moară.
312. Deşertăciunea este elixirul secret al perfecţiunii iluziei vieţii.
313. Cum ar mai hrăni viaţa moartea dacă nu ar exista deşertăciunea?
314. Câtă deşertăciune este în păcat şi cât păcat în deşertăciune?
315. Cuvântul este sufletul deşertăciunii fiindcă înseamnă creaţie, cunoaştere, viaţă şi moarte.
316. Deşertăciunea este curcubeul valorilor cunoaşterii.
317. Elimină deşertăciunea din cunoaştere şi vei elimina cunoaşterea.
318. Deşertăciunea este soclul pe care se sprijină lumea.
319. Fără deşertăciunea vieţii, cunoaşterea nu ar şti nici măcar ce anume este moartea.

320. Să fie deşertăciunea fructul oprit de Dumnezeu cunoaşterii omului şi sursa păcatului originar?

321. Ce s-ar face păcatul originar fără deşertăciune şi Dumnezeu fără amândouă?

322. Cu cât vei sta mai departe de deşertăciune cu atât te vei depărta de tine şi de Dumnezeu.

323. Deşertăciunea vieţii este unicul lucru din această lume care nu are limite, înfruntând până şi moartea.

324. Deşertăciunea vieţii se reflectă în moartea care o spală cu eternitatea ei.

325. Unicul lucru care ar putea da dreptate vieţii eterne sau lumii de apoi este deşertăciunea.

326. Câtă deşertăciune e în pacea spiritului?

327. Cel care fuge de deşertăciune se afundă şi mai mult în ea.

328. Prin deşertăciune efectul are o cauză în cunoaşterea acestei lumi.

329. Deşertăciunea este cauza supremă a lumii a cărei efect este cunoaşterea, viaţa şi moartea.

330. Dacă nu am cunoaşte nu am trăi, iar dacă nu le-am avea pe ambele nu am avea nici deşertăciunea lor.

331. Chiar dacă în noi şi în jurul nostru sunt mai multe universuri, odată ce nu le cunoaştem, pentru noi, ele nu există.

332. Sensul deşertăciunii este cunoaşterea vieţii şi a morţii iar nonsensul ei viaţa eternă unde deşertăciunea ar atinge apogeul perfecţiunii devenind propriul ei opus.

333. Deşertăciunea este eroarea destinului cunoaşterii, dar o eroare atât de pronunţată încât întreg destinul cunoaşterii devine eclipsat de ea.

334. Cine crede în deşertăciunea dată de Dumnezeu lumii se poate mântui pe sine de păcatul originar.

335. Binele şi răul cunoaşterii acestei lumi au zămislit deşertăciunea, regina fără egal a ei.
336. Cu siguranţă că în lumile unde cunoaşterea nu este cunoscută numai prin dualitate, prin bine şi rău, frumos şi urât ci şi prin alte opusuri adăugate celor două, deşertăciunea primeşte alte înţelesuri unde poate deveni o mare perfecţiune necesară existenţei.
337. Numele lumilor duale, unde cunoaşterea se bazează numai pe dualismul bine şi rău, sunt lumile deşertăciunii.
338. Viaţa este libertatea deşertăciunii.
339. Cum ar arăta chipul deşertăciunii dacă am cunoaşte Adevărul Absolut?
340. Deşertăciunea nu doarme niciodată în societatea umană.
341. Între pace şi destin se află întotdeauna deşertăciunea.
342. Care împlinire nu-şi are deşertăciunea ei?
343. Dacă iluzia vieţii este un vis ce anume este deşertăciunea ei?
344. Oare la ce s-a gândit Dumnezeu atunci când a frământat aluatul deşertăciunii acestei lumi?
345. Multe vorbe, multă deşertăciune.
346. Deşertăciunea nu este o boală ci o faţă a destinului.
347. Cel ce-şi alungă deşertăciunea propriei vieţi se alungă pe sine.
348. Oare de câtă deşertăciune a iluziei vieţii noastre are nevoie moartea pentru a ne primi cu braţele deschise?
349. Adesea deşertăciunea a fost privită cu ostilitate tocmai de cei care o dăruiau lumii.
350. Deşertăciunea este o lege a naturii sinelui uman.
351. Dacă deşertăciunea ar fi un păcat atunci şi condiţia umană este un păcat fiind deşertăciune.
352. Faţă de deşertăciune până şi moartea se închină.

353. Sensul vieţii este moartea care devine deşertăciune faţă de viaţă.

354. Unicul adevăr pe care-l poate concepe omul este propria lui deşertăciune.

355. Doar deşertăciunea mai poate întruchipa fiinţa umană în oglinda Adevărului Absolut.

356. Nimic nu poate fi mai presus deşertăciunii în această lume decât Dumnezeu.

357. Deşertăciunea este marele neînţeles al cunoaşterii.

358. Poate fi cineva mai grăbit pe drumul vieţii care aleargă spre moarte decât deşertăciunea?

359. Doar cel ce poate cuprinde vântul în pumni va reuşi să conştientizeze cu adevărat sensul deşertăciunii pierdut în moarte.

360. Deşertăciunea este unicul pod care uneşte viaţa de moarte.

361. Fiinţa este esenţa deşertăciunii.

362. Dacă omul cunoaşte finitul, infinitul va fi reprezentat prin necunoaştere, prin deşertăciune.

363. Deşertăciunea este opusul cunoaşterii.

364. Sfinţenia este forma superioară a deşertăciunii şi iubirii care-l apropie pe om de Dumnezeu.

365. Deşertăciunea iubirii este acel neînţeles prin care omul devine adevăr.

366. Fiecare cuvânt cu deşertăciunea sa.

367. Dacă Dumnezeu a creat această lume atunci deşertăciunea Lui Dumnezeu este lumea sa.

368. Fericit este cel ce poate înţelege deşertăciunea iubirii care nu are nici un înţeles decât simţire.

369. Grăuntele adevărului acestei lumi creşte numai în pământul propriei sale deşertăciuni.

370. Dumnezeul deşertăciunii va rămâne mereu un Dumnezeu neînţeles de noi.

371. O mare deşertăciune este viaţa celui care a creat fără ca să se bucure de creaţia lui dar să nu uităm că unicul adevăr al vieţii este deşertăciunea care o uneşte cu moartea.

372. Trecerea anilor este şi trecerea deşertăciunii pe care deseori o plângem.

373. Nu există pace interioară ci deşertăciune împlinită mai mult sau mai puţin.

374. Fiinţa este suflarea deşertăciunii Lui Dumnezeu care simte şi cunoaşte neînţelesul al cărui Adevăr Absolut nu poate fi înţeles niciodată.

375. Destinaţia deşertăciunii este moartea.

376. Cât patos trebuia să posede Dumnezeu atunci când a creat deşertăciunea pentru lumea noastră care trebuia să poată iubi?

377. Nu există iubire fără deşertăciune.

378. Iubirea este apogeul deşertăciunii.

379. Deşertăciunea este scara numerologiei.

380. Numerologia fără deşertăciune şi-ar pierde sensul.

381. Cum fiecare cuvânt îşi are deşertăciunea lui fiecare număr dă valoare cuvântului, deci deşertăciunii acestuia.

382. O fiinţă fără deşertăciune ar fi un cuvânt într-o lume fără sens.

383. Sensul morţii se pierde în propria lui deşertăciune faţă de viaţă.

384. Ce s-ar face deşertăciunea în lipsa morţii?

385. Întreaga viaţă este un cadou făcut morţii şi deşertăciunii ei.

386. Jalnic este cel care-şi denigrează propria deşertăciune a existenţei sale.

387. A-ţi trăi viaţa înseamnă a-i înţelege sensul propriei deşertăciuni pe care să-l iubeşti cu bunele şi relele lui.

388. Cum ploaia îşi are stropii săi, deşertăciunea are clipele timpului ei ce o conduce negreşit spre moarte.

389. Moartea se hrăneşte cu deşertăciunea vieţii dar deşertăciunea ajunsă în moarte nu moare odată cu aceasta?

390. Cum moartea omului moare odată cu moartea, deşertăciunea va rămâne ca o condiţie de bază a morţii?

391. Balanţa deşertăciunii este numerologia.

392. Abia la limita timpului deşertăciunea ar putea avea un înţeles, nemaiavând clipe care să o conducă spre moarte.

393. Marea datorie a fiecărui suflet faţă de Dumnezeu constă în propria lui deşertăciune adusă în dar morţii.

394. Numai Dumnezeu poate decide cât timp poate dura infernul şi paradisul.

395. Legităţile Universului sunt liberul arbitru al Lui Dumnezeu.

396. Pentru cel care nu L-a descoperit pe Dumnezeu deşertăciunea lumii devine fericire.

397. Dacă Dumnezeu este fiinţă viaţa devine oglindirea acestuia în neant.

398. Dacă neantul ar fi Dumnezeu lumea ar deveni oare mai bună sau mai rea?

399. Doar viaţa poate muri.

400. Libertatea morţii este scopul suprem al vieţii.

401. Câtă pace poate fi în lupta vieţii cu propria ei deşertăciune?

402. Speranţa este destinul deşertăciunii.

403. Realitatea este un vis din care te trezeşti mult mai greu.

404. Cât de sinceră e uneori viaţa încât îşi strigă propria ei deşertăciune unor surzi ca şi noi?
405. Fericirea este măsura deşertăciunii iluziei propriei noastre vieţi.
406. Fiecare patimă îşi are cerul propriei deşertăciuni.
407. Lumea este un imens sanctuar al deşertăciunii.
408. Fiinţa este deşertăciune şi neant adică bine şi rău.
409. Deşertăciunea este întrupare iar moartea eliberare.
410. Ce s-ar face deşertăciunea vieţii fără de speranţă?
411. Nu există limite pentru deşertăciunea iluziei vieţii.
412. Suntem un vis fals care deţine un singur adevăr: deşertăciunea.
413. Care destin nu-şi are partea lui de deşertăciune?
414. Cine poate cuprinde întreaga deşertăciune a măreţiei lumii în braţele inimii sale?
415. O lume de durere care nu şi-a uitat deşertăciunea niciodată.
416. Ce s-ar face fiinţa fără deşertăciune?
417. Cunoaşterea este inima deşertăciunii.
418. Priveşte către Dumnezeu dacă vrei să înţelegi până şi deşertăciunea lumii.
419. În realitate suntem eclipsa fericirii care se hrăneşte cu deşertăciunea destinului nostru.
420. Iubirea este unica care nu poate fi înţeleasă de deşertăciune.
421. Câtă patimă trebuie să fi avut în mintea ei deşertăciunea acestei lumi încât să ne dea o astfel de iluzie a vieţii?
422. Cel ce crede în Dumnezeu înţelege sensul deşertăciunii.
423. Oricât de incredibil ar fi, sensul deşertăciunii este opusul ei, iubirea!

424. Cine nu a vorbit niciodată cu Dumnezeul din sufletul său nu are voie să ponegrească deşertăciunea lumii.

425. Cum ar arăta libertatea fără deşertăciune?

426. Cel mai important pas al omenirii a fost când şi-a descoperit propria ei deşertăciune ca să poată iubi cu adevărat.

427. Cum pacea îşi are propriul război tot aşa deşertăciunea îşi are propria ei lume.

428. Timpii deşertăciunii aparţin întotdeauna propriei lumi care din nefericire suntem chiar noi.

429. Priveşte necuprinsul orizonturilor speranţelor din tine şi înţelege deşertăciunea.

430. Deşertăciunea este amanta cunoaşterii şi zeiţa dorinţelor noastre.

431. Suntem lacrima deşertăciunii ce se aşterne pe obrazul timpului unei iubiri care nu va putea înţelege niciodată de unde vine şi unde va merge.

CONTEMPLARE

1. Tăcerea este cel mai adânc strigăt al inimii.
2. Nu există tăcere mai mare decât în iubirea care nu-şi poate striga neliniştea.
3. Alături de moarte înţelegem că tăcerea este cel mai mare strigăt al vieţii noastre.
4. Dorul de tine înseamnă strigătul sângelui sentimentelor mele care tace strigându-şi neputinţa propriei sale clipe infinite.
5. Ne-am născut în lumea unde tăcerea strigă cel mai tare.
6. Nu există adevăr mai mare decât tăcerea în această lume unde domneşte compromisul.
7. Fără tăcerea inimii tale aş fi un mort la fel de viu precum este tăcerea în ochii lumii care nu-şi iartă niciodată propriul destin.
8. Ce fel de tăcere este moartea?
9. Încotro aş putea înţelege tăcerea Lui Dumnezeu când îl întreb de ce ne-a lăsat păcatul originar?
10. Un Dumnezeu care nu tace este un Dumnezeu care nu are prestanţă şi nici putere asupra omului.
11. Care linişte este mai tăcută decât neliniştea morţii?
12. În ce spaţiu poate să tacă ceasul zâmbetului iubirii noastre pentru totdeauna?
13. Teama este o tăcere a cunoaşterii.
14. Limita dintre viaţă şi moarte se numeşte tăcere.
15. Adevărul este apogeul tăcerii dintre bine şi rău.
16. Fără tăcere libertatea ar deveni defunctul existenţei.

17. Binele este tăcerea răului, precum a binelui, răul.
18. Nu există final fără tăcere precum început fără strigăt.
19. Câtă tăcere poate cuprinde îmbrăţişarea adevărului din faţa morţii?
20. Suntem născuţi pentru a înţelege tăcerea deplină a Păcatului Originar.
21. Ce altceva decât tăcere, poate rămâne din ţărâna unor ochi care o viaţă întreagă n-au înţeles adevăratul sens al iubirii?
22. De câtă tăcere am avea nevoie să putem muri pentru a învăţa adevăratul sens al morţii?
23. Liniştea devine tăcere doar când nu mai are nimic de spus propriului ei strigăt de durere.
24. Fericirea este inima tăcerii a cărei suferinţă nu mai poate striga.
25. Libertatea este balanţa tăcerilor asurzitoare din noi.
26. Principala patimă a speranţei rămâne neînţelesul propriei sale tăceri când vine vorba să se împlinească.
27. A numărat cineva vreodată de câte ori a tăcut Dumnezeu după Cuvântul care ne-a creat tributari păcatului?
28. Să lăsăm tăcerea să strige iubirea din catedrala eternităţii unui sărut.
29. De câtă tăcere ar avea nevoie adevărata fericire în această lume?
30. Suntem plini de iluzii fiindcă nu ştim să tăcem, murind cu fiecare clipă câte puţin.
31. Nu poţi să exişti fericit fără să-ţi desăvârşeşti propria ta tăcere.
32. Limita dintre lumină şi tăcere se numeşte compromisul iluziei vieţii faţă de moarte.
33. Nu poţi striga îndeajuns de tare fără să taci.

34. Marea fericire izvorăşte din durerea tăcerii.
35. Sunt o iluzie pentru care tăcerea devine izvorul fericirii iar infernul, poarta spre paradis.
36. Nu poţi încerca viaţa fără să-i scrutezi tăcerea durerii surde a adevărului care nu va fi cunoscut niciodată şi se numeşte, existenţă.
37. Cât de departe e tăcerea care-şi strigă lacrima iubirii de frigul cuvintelor noastre?
38. Cine nu aude tăcerea sfâşietoare a stelelor pe bolta inimii sale nu s-a născut pentru a iubi.
39. Nu există război şi pace fără tăcere.
40. Prin tăcere sufletul îşi regăseşte propriul strigăt.
41. Atunci când cuvintele tac pot în sfârşit să vorbească.
42. Doar tăcerea te poate învăţa să spui nu atunci când vrei să afirmi ceva din toată inima ta.
43. Viaţa oricât de tumultoasă ar fi este o mare tăcere iar moartea un mare strigăt în faţa vieţii.
44. Fiecare pas făcut în iubire oricât de mult ar striga tot în tăcere se va înveşmânta.
45. Nu există adevăr mai mare al acestei lumi decât să înţelegi tăcerea care vuieşte în valurile vieţii care se sparg de stâncile propriului nostru destin în vâltoarea deşertăciunii.
46. Cine ar muri vreodată pentru tăcere, chiar dacă aceasta ar valora cel mai mult în lumea deşertăciunii?
47. Raţiunea este măsura tăcerii.
48. Tăcerea ochilor plânşi din eternitatea clipei iubirii noastre este balada soarelui care şi-a pierdut propria sa lună pentru totdeauna.
49. Pe ţărmul tăcerii să nu calci niciodată strâmb dacă vrei vreodată să te regăseşti pe tine.

50. Mă închin tăcerii care poate să mă cuprindă în braţele adevărului pierdut despre lumea din mine faţă de care sunt un străin adeseori.
51. Câtă eternitate poate cuprinde iubirea ta încremenită în gândurile mele?
52. Suntem singuri în faţa eternităţii indiferent de clipele care ne ruginesc sufletul.
53. Te ador eternitate fiindcă mă înveţi să mor mai repede decât ar fi făcut-o Dumnezeu în creaţia Lui.
54. Câtă eternitate putem bea înaintea morţii?
55. Eternitatea este limita desfrâului Lui Dumnezeu.
56. Prin eternitate devenim încătuşaţi de voinţă.
57. Nu există eternitate fără de moarte.
58. Limita eternităţii este viaţa.
59. Fericirea este o lege prin care eternitatea poate muri.
60. Nu eternitatea poate înţelege moartea ci viaţa.
61. Suntem o şansă dată eternităţii prin viaţa care nu ştie să moară decât prin păcatul ei originar.
62. Fără eternitate întregul bine ar deveni un rău fals.
63. Spaţiul eternităţii s-ar goli dacă nu am cunoaşte tortura vieţii care-şi aşteaptă moartea.
64. Eternitatea este o gamă fără repetiţie.
65. Dacă viaţa nu ar trece prin clipele putrede de păcat, moartea nu ar deveni eternă.
66. Câtă frumuseţe poate să moară în braţele eternităţii pe care o doreşte fiecare viaţă.
67. Suntem singuri fiindcă există eternitate.
68. Nu există nori care să nu-şi alunge umbrele păcatului în braţele eternităţii.
69. Eternitatea este fiorul dorului căzut la picioarele uitării de sine.
70. Fără eternitate nu am învăţa să murim niciodată.

71. Eternitatea îşi moare propria moarte devenind viaţă.
72. Nu există eternitate fără cunoaştere.
73. Moartea este cunoaşterea eternităţii.
74. Ce s-ar face amintirile fără inimile lor?
75. Cât de întunecate pot fi căile care nu privesc către orizonturile speranţelor.
76. Dumnezeu este instinctul omului de a aspira la Adevărul Absolut.
77. Nimeni nu poate fi nimeni cât există Dumnezeu.
78. Lumea este un dor amnezic uitat de Dumnezeu.
79. Tăcerea este cea mai înaltă măsură a strigătului.
80. Omul este o luptă care-şi doreşte să înfrângă fericirea la picioarele lui. De aceea rămâne nefericit.
81. Nu poţi să ştii care ciob din gândurile tale L-a văzut vreodată cu adevărat pe Dumnezeu.
82. Cine crede în zbor, în aripile gândurilor va crede şi în libertate.
83. Singurătatea este frontiera dintre om şi Dumnezeul său.
84. A fi tu însuţi înseamnă înainte de toate a-ţi înţelege moartea şi a-L ierta pe Dumnezeu.
85. Nu cred că poate exista o vină a cuiva în afară de vina Lui Dumnezeu.
86. Şi care piatră poate fi aruncată în păcatele noastre ale căror creator este Dumnezeul acestei lumi?
87. Nu poţi să mori sărutând eternitatea buzelor marilor iubiri decât vinovat.
88. Care înţeles poate fi fără de păcat?
89. Nimeni nu poate fi alungat din casa Lui Dumnezeu care este această lume în care murim cu toţii.
90. Şi de ce ar deveni amurgul viselor dimineaţa fără de păcate în faţa Lui Dumnezeu?

91. Doamne câtă nevoie am de Tine atunci când te regăsesc ascuns în adâncurile păcatelor vieţii mele.

92. Sunt străin de mine fiindcă Dumnezeu nu a reuşit să mă înţeleagă.

93. Pe câte străzi ale acestei lumi va mai vagabonda destinul meu lăsat de Dumnezeu?

94. Doamne eşti un învingător învins de propria mea iubire pentru Tine, fiindcă am păcătuit.

95. Voi rămâne mereu pleoapa sufletului Lui Dumnezeu care doreşte să-i acopere privirea asupra păcatului etern din mine şi lumea deşertăciunii noastre, devenind credincios.

96. Care sâmbure nu-şi are grăunţa sa de păcat?

97. Care moară nu şi-a măcinat deşertăciunea în faţa ochilor Lui Dumnezeu care a înţeles iubirea ca fără de păcat pe când noi suntem păcatul care iubeşte?

98. Lasă-mă Doamne să mor dincolo de înţelepciunea păcatului.

99. Şi câte infinite cuvinte ar mai fi reuşit să spună Dumnezeu pentru a face o lume fără de păcat? Poate că nici unul!

100. Suntem o frântură de viaţă pe geana obosită a morţii.

101. Te rog înger al destinului meu arată-mi aripile spre eternitatea din inima Lui Dumnezeu.

102. Care astru şi-ar pierde strălucirea şi care Dumnezeu nu ar avea mereu dreptate?

103. Dumnezeu este tot ce a mai rămas adevărat din noi supus lacrimilor, ce pare să nu înţeleagă ce caută păcatul în toată această ecuaţie.

104. Limitele Lui Dumnezeu sunt limitele iubirii din noi.

105. Nu încerca să crezi în viaţă înainte de a-L întreba pe Dumnezeu de ce a lăsat moartea.

106. Care stâncă nu se va sfărâma vreodată şi care Dumnezeu va exista dincolo de noi?

107. Câte clipe s-au născut la facerea timpului care să-L înţeleagă pe Dumnezeu?

108. Timpul este pustnicul finit care-L va căuta întreaga sa viaţă pe Dumnezeul care nu poate muri nici măcar o clipă din el.

109. De ce aş fi eu alesul inimii tale odată ce am ales calea acestei lumi deşarte prin destin?

110. Unde există începutul eternităţii sau sfârşitul Lui Dumnezeu în iubire?

111. Să fiu alături de tine înseamnă să cred în mine şi în Dumnezeul iubirii noastre, ce va deveni religia luminii divine din mine.

112. Şi unde ar mai bate inima destinului tău fără iubirea mea?

113. Singurătatea ta ar fi o moarte despre care nici Dumnezeu nu ar mai şti nimic fără mine.

114. Unde crezi că există fericire în afară de ochii cuvintelor îngheţate din sufletul meu care nu vor să recunoască regina inimii mele care arde cu dorinţele acestei lumi?

115. Te rog lasă-mi moartea să devină sărutul liniştii mele.

116. Nu ştiu care este puterea iubirii dar înţeleg moartea viitorului.

117. Fără tine sunt pierdut printre clipele speranţelor care nu-şi mai regăsesc sensul.

118. Te rog înger din cerul viselor mele zboară cu gândurile mele spre eternitatea viselor tale.

119. Şi unde crezi că ar putea muri moartea vreodată?

120. Alături de mine vei rămâne, cerul iubirii inimii mele.

121. Care ţărm nu îşi iubeşte valurile şi care iubire nu-şi are îngerii inimii sale?
122. Unde aş putea afla vreodată adevărul din vârtejul eternităţii privirii tale?
123. Fericirea fără paşii inimii tale este o cale ferată cu gări fantomă.
124. Ce-mi poate lipsi din surâsul tău în afară de moarte, fiindcă nu pot trăi fără tine?
125. Care clipă a morţii poate exista atunci când exişti tu în inima mea?
126. Şi dacă ai fi eternă iar eu finit crezi că nu ai căuta întreaga ta eternitate moartea?
127. Adevărata maturitate constă în a privi lumea cu ochi de copil.
128. Vulturii existenţei se hrănesc cu moartea cuvintelor din noi.
129. Ce limită poate să existe între orizonturile ce nu pot fi cuprinse de inimile gândurilor noastre?
130. Libertatea este esenţa desăvârşită numai prin moarte.
131. Urmele vieţii se pierd în deşertul amintirilor care se vor eterne prin moarte.
132. Te cred iubire fiindcă prin Tine Dumnezeul care te-a creat, a devenit fiinţă în sufletul meu.
133. Au venit zorii luminii divine din iubirea noastră pentru totdeauna, până dincolo de moartea văzută astfel doar de viaţă.
134. Când privim eternitatea dăm viaţă morţii.
135. Am să-ţi scriu cu pana desprinsă din aripa iubirii noastre cât de mult te iubesc.
136. Care destin nu-şi are calea sa pe care nu se va mai reîntoarce niciodată?

137. Nu alerga de cămaşa rece a morţii dacă nu vrei să rătăceşti prin frigul cuvintelor deşarte ale acestei lumi.
138. Suntem o cale care-şi caută mereu fericirea traversând ţinuturile dure ale suferinţei.
139. Cine ar putea uita vreodată cu adevărat suferinţa vieţii fără de moarte? Şi totuşi de ce ne dorim viaţa de apoi?
140. Între mine şi iubire este un spaţiu nedefinit de sfinţenie care-L caută pe Dumnezeu.
141. Oare de ce a pus Dumnezeu fericirea în coşul suferinţei?
142. Ar trebui să ne întrebăm câtă suferinţă se află în fericirea noastră?
143. Doar în mine pot fi cu adevărat departe de deşertăciunea acestei lumi.
144. Răsăritul înseamnă moarte pentru noapte şi renaştere pentru zi precum viaţa este moarte pentru moarte.
145. Întreaga înţelepciune a lumii constă în lipsa ei de sens.
146. Marile valori ale omenirii sunt personajele sau scena care-i alcătuiesc ospiciul.
147. Lumea e atât de nebună încât în propria ei nebunie nu realizează acest lucru.
148. Nebunia a ajuns valoare morală în lumea deşertăciunii vieţii noastre.
149. Nebunia este exemplu de conduită al majorităţii acestei lumi.
150. Dacă ar realiza lumea, nebunia în care se zbate ar alege să moară.
151. Cel care aleargă spre adevărata fericire fuge spre suprema nebunie a lumii.
152. Fiecare îşi trăieşte propria singurătate înaintea Dumnezeului simţirii sale.

153. Nu există valuri care să nu fie doborâte de ţărmurile speranţelor.

154. Cine se apleacă asupra furtunilor celor care-i vor ajutorul va înţelege şi zâmbetul unei flori.

155. Nu există inspiraţie fără Dumnezeu.

156. Marea revelaţie a acestei lumi constă în amintirea momentului necunoscut al morţii.

157. Dacă viaţa nu şi-ar aminti moartea care pare să uite totul, nu ar exista.

158. Care învăţătură recunoaşte că adevărul cunoscut de om este o iluzie iar filozofia care pretinde că spune adevărul este o minciună?

159. Adevărata învăţătură este aceea care recunoaşte că nu există învăţătură care să cunoască Adevărul Absolut.

160. Libertatea este relativitatea dată de adevărurile mincinoase ale Iluziei Vieţii.

161. Cunoaşterea omului este aidoma aripii care nu a zburat niciodată pe aripile Adevărului Absolut.

162. Odată ce nu cunoaştem cu adevărat viaţa cum am reuşi să ştim ce este moartea?

163. Eternitatea este viaţa eternă a timpului care ne-a însufleţit cu sentimentele Dumnezeului din noi.

164. Cum nu există lacrimă fără Dumnezeul ei şi nici surâs fără Dumnezeul lui, tot astfel nu poate exista viaţă şi moarte fără Dumnezeu.

165. Nimicnicia este moneda roasă de vreme a deşertăciunii acestei lumi, ce pare un accident grav al Creatorului.

166. Marele păcat originar ar trebui să fie fericirea omenirii care şi-a găsit amorul etern în patul suferinţei.

167. Atunci când vei realiza că depărtarea poate fi apropiere, viaţa, moarte, fericirea, suferinţă vei reuşi să înţelegi lacrimile lumii.

168. A iubi viaţa înseamnă a crede în ploaia fără de nori şi în orizonturile ce pot fi ţinute în pumnii unui surâs.

169. Doar moartea poate învăţa să moară în această viaţă!

170. Nu există singurătate fără vina mulţimii care o aclamă.

171. Care ar putea fi adevărul dinaintea minciunii?

172. Nebunia este adevărul uitat de minciuna perfecţiunii, care la rândul ei este minciuna perfectă a iluziei vieţii.

173. Care spaţii pot deveni adevărate înaintea minciunii?

174. Existenţa este un moft al necunoscutului cunoaşterii.

175. Care străin din tine ţi-ar mai putea deveni vreodată părinte în afară de moarte?

176. Cât de nepăsători suntem faţă de viaţa care ne-a dat moartea ce ne înfioară?

177. Ce lăsăm în urma noastră decât acelaşi infinit care ne-a adus pe lumea finitului mort după libertatea de a deveni el însuşi un infinit al vieţii?

178. De ce căutăm viaţa până şi dincolo de limita morţii?

179. Viaţa este o mare învăţătură a morţii din sufletul ei.

180. Frumuseţea a hrănit mereu teama de moarte.

181. Doar clipa eternă îşi pierde aripile, rămânând în moartea pe care o credem marele zbor.

182. Fericirea este unul din înţelesurile nebuniei vieţii care uită moartea pe cerul sufletului ochilor tăi.

183. Ar mai exista suferinţă fără cunoaştere, dar fericire şi păcat, sacru şi profan?

184. Doar sfinţii norilor suferinţei pot crede în ploaia viselor fericirii care ne inundă viaţa clipelor noastre cu soarele speranţei.

185. Ultima frontieră a libertăţii este moartea.

186. Fără libertate moartea ar deveni o banalitate.

187. Doar prin libertate moartea devine credibilă.

188. Nu există libertate care să nu sfârşească în propria ei moarte, la fel ca şi viaţa care este un joc nebun al morţii cu porţia de libertate a vieţii.

189. Fericirea este o porţie de libertate digerată mai mult sau mai puţin de către destinul fiecăruia.

190. Libertatea devine deseori o corvoadă dacă este permisă şi obţinută fără luptă.

191. Doar cel care va avea libertatea de a muri fără teamă va înţelege că sensul fericirii se desăvârşeşte prin moarte.

192. Prin viaţă Dumnezeu ne-a dat libertatea suferinţei.

193. Ce anume ne-a învăţat libertatea în această lume, decât că în final vom putea muri?

194. Prin libertate învăţăm cât de mult ne mai lipseşte pentru a deveni fericiţi.

195. Suntem liberi să sperăm, să iubim, să credem, dar niciodată nu vom fi liberi să ne împlinim viaţa prin moarte.

196. Libertatea este compromisul pe care-l face viaţa cu moartea prin destin.

197. Câte speranţe nu-şi pun zorii în frumuseţea noii zile uitând adesea că doar apusurile vor şti destinul ei.

198. Cunoaşterea este libertatea de a conştientiza trecutul şi a spera în viitor.

199. Nu putem fi cu nimic mai fericiţi dacă primim nemurirea iar noi rămânem cu păcatul prin care se identifică viaţa, transformându-l din păcat muritor într-unul nemuritor.

200. Cunoaşterea este un păcat dăruit de Dumnezeu acestei lumi, spre a spera la fericire, suferind.

201. Infernul este un rău necesar acestei lumi care aspiră spre fericire.
202. Dacă lumea nu şi-ar fi creat propriul ei infern ar fi devenit ea un infern.
203. Oare a trudit Dumnezeu măcar o singură zi pe acest pământ?
204. Aş înţelege viaţa dacă nu s-ar prostitua cu păcatul şi nu ar deveni sclava morţii.
205. O viaţă în care nu ţi-ar lipsi nimic sau le-ai avea pe toate ar deveni un infern perfect.
206. Fericirea este alchimia prin care poţi să îţi menţii pacea interioară.
207. Dincolo de armonia culorilor speranţei se va afla întotdeauna întunericul realităţii.
208. Am plecat spre regăsirea amurgului spart în cioburi de amintiri ale iubirii noastre, însângerate cu pete de uitare.
209. Nu pot să cred în infinitul din inima ta fără să-L întreb pe Dumnezeu dacă păcatul şi moartea sunt un rău sau un bine pe cerul acestei lumi.
210. Răsăritul ochilor tăi a devenit soarele inimii mele.
211. Nu cred în fericirea care nu-şi înţelege propria suferinţă care i-a dat viaţă.
212. Cred că Dumnezeu ar da orice ca să poată uita această lume pe care a creat-o atât de greşit.
213. Care credinţă nu-şi are nemărginirea sa raportată la iubire, devenind religie?
214. Nu există fericire care să nu fi păcătuit vreodată.
215. Lumea este un mare bazar al suferinţei cu porţile magazinelor unde se mai găseşte câte o fărâmă de fericire, cel mai adesea închise.
216. Partea cea mai frumoasă a vieţii este că poţi spera în mântuirea păcatului de a exista.

217. Iubirea este un exerciţiu al păcatului acestei existenţe cu tine însuţi.

218. La masa fericirii preţurile sunt prea mari pentru noi oamenii.

219. Numai moartea poate înţelege cu adevărat păcatul originar care nu ne-a întrebat dacă vrem sau nu să ne naştem în braţele lui.

220. Cel mai de preţ dar al păcatului originar al acestei lumi este iubirea şi Dumnezeul regăsit prin ea.

221. Cum ar arăta Dumnezeu fără păcatul originar, oare ar mai putea fi iubire, oare noi am mai putea iubi?

222. Suntem o iluzie care se transformă în realitate simţind şi în eternitate, iubind.

223. Prietenia cu Dumnezeu este pacea cu tine însuţi.

224. Sentimentul este vâltoarea unde Dumnezeul din noi îşi spală rufele propriei Sale firi.

225. Armonia lumii este libertatea ei de a suferi devenind fericită fiindcă poate alege gradul de îndatorare cu durere pentru a deveni fericită.

226. A existat vreodată un Dumnezeu care să nu promită speranţei din sufletele noastre nimic?

227. Doar cel care urcă muntele suferinţei va reuşi să coboare panta fericirii până la poalele lui, privind cât de mult mai are de urcat pentru a fi iarăşi fericit.

228. Există o limită a progresului în lumea suferinţei care îşi caută fericirea cel mai adesea în libertatea de a suferi?

229. Libertatea de a suferi este apogeul fericirii acestei lumi.

230. Morala este un tărâm prin care omul vrea să-L înţeleagă pe Dumnezeu mai aproape de el.

231. Nu irosi timpul Dumnezeului din tine ci lasă-L să iubească.

232. Ne-am născut în lumea unde orizontul păcii cu tine însuţi devine cel mai adesea o mare necunoscută la fel ca şi iubirea, adevărul absolut sau libertatea de a înţelege sensul adevărat al iluziei vieţii noastre.

233. Oare care este părerea Lui Dumnezeu despre propria Sa creaţie care este lumea noastră odată ce trăim iluzia vieţii sortită păcatului originar?

234. De ce clipele rod anii în căutare de noi înşine spre moarte.

235. Nu pot să cred în fericirea mântuirii fără să înţeleg adevărul absolut al păcatului originar.

236. Oare dacă am înţelege adevărul absolut L-am ierta pe Dumnezeu pentru toate relele acestei lumi imperfecte?

237. A trăi adevărul minciunii înseamnă să te numeşti om!

238. Oare ce altceva este adevărat decât adevărul minciunii acestei iluzii a vieţii noastre faţă de adevărul absolut unic?

239. Nu poţi înţelege viaţa căutând adevărul absolut pe care nu-l vei găsi niciodată fiind partea neînţeleasă a Dumnezeului pe care îl poţi cunoaşte doar prin iubire, care este unica imagine a adevărului absolut dată acestei lumi.

240. Dacă adevărata minciună a creaţiei care este omul nu ar aspira spre adevăr ar mai exista sfinţii?

241. Pocăinţa spiritului tău la picioarele trupului tău se numeşte pace cu tine însuţi iar pocăinţa trupului în faţa spiritului devine căutare a Dumnezeului din tine.

242. S-au deschis vreodată porţile ferecate ale fericirii fără ajutorul speranţei?

243. Oricât de măreţ ar fi Dumnezeu fără cunoaştere El nu ar exista pentru noi.

244. Dumnezeu este înainte de toate cunoaştere îmbrăcată în mantia iubirii.

245. Un Dumnezeu necunoscut este un Dumnezeu inexistent iar cum cunoaşterea are atât binele cât şi răul ei, păcatul originar era un rău necesar existenţei iluziei vieţii noastre.

246. O societate părăsită de Dumnezeu este o societate care se crede în culmea gloriei.

247. Care religie îl apropie pe om de Dumnezeu dezinteresat?

248. Ce interes avea Dumnezeu pentru a crea această lume imperfectă?

249. Lumea este o imperfecţiune perfectă a creaţiei, imperfecţiune prin care Dumnezeu a devenit perfect.

250. Întreaga pace a Dumnezeului din noi nu şi-ar mai avea sensul dacă nu ar exista lupta cu viaţa.

251. Cu fiecare clipă de iubire îl redescoperim pe Dumnezeu dar să nu uităm că scopul clipelor este acela de a roade trupul anilor vieţii noastre.

252. Adevărata eternitate a sufletelor noastre se află în clipa naşterii şi a morţii, restul este iluzie.

253. Câte iluzii ajută inima să bată în deşertăciunea acestei lumi?

254. Viitorul este un trecut uitat pe moment de prezent.

255. Sabia cuvântului creaţiei Lui Dumnezeu se numeşte destin.

256. Care vis nu-şi are realitatea lui şi viaţă moartea ei?

257. Visul devine realitate atunci când rămâi definitiv în el.

258. Lumea devine reală numai prin cunoaştere.

259. Prin cunoaştere fiecare om devine un demiurg.

260. Un Dumnezeu care nu cunoaşte nu există.

261. Deasupra cunoaşterii şi deasupra creaţiei, iată atributele de bază ale Lui Dumnezeu.

262. Un Dumnezeu înţeles şi iubit nu este neapărat şi un bun creator.

263. La esenţa perfecţiunii se ajunge prin iubire, dar a iubi perfecţiunea nu înseamnă că perfecţiunea trebuie la rândul ei să te iubească pe tine.

264. Cât de departe este Dumnezeu de cel care se doreşte un Dumnezeu.

265. Fericirea Lui Dumnezeu nu poate fi egală cu fericirea omului fiindcă cunoaşterea Lui Dumnezeu diferă de cea a omului.

266. Dumnezeu ar trebui să fie bun pentru noi doar în măsura în care cunoaşterea şi simţurile noastre coincid cu absolutul cunoaşterii şi simţirii Lui Dumnezeu.

267. Care val nu-şi va găsi ţărmul său şi care suflet nu se va reîntoarce la Dumnezeu, trezindu-se din visul zbuciumat al acestei lumi?

268. Dumnezeul din noi este viaţa eternă din fiecare, căruia îi vorbim, ştiind că El este adevărata viaţă alături de care ne vom reîntregi în momentul morţii.

269. Adevărata nebunie este să te simţi singur şi dezolat în această lume, uitând de Dumnezeul sufletului tău, de absolutul eternităţii şi iubirii din El.

270. Marile şi adevăratele iubiri sunt înainte de toate marile lipsuri ale Dumnezeului fiecăruia întregite prin Dumnezeul celuilalt, fiindcă perfecţiunea Lui Dumnezeu constă în sublima Lui imperfecţiune.

271. Un Dumnezeu perfect este absolut de imperfect.

272. Dumnezeul din noi este Lumina Divină care ne dă viaţa pe care trebuie să o sfinţim cu iubire.

273. A înţelege această lume înseamnă a-ţi regăsi Lumina Divină a Dumnezeului din tine, care ţi-a dat viaţa şi care nu te va lăsa niciodată singur.

274. În Dumnezeul din tine se află toţi strămoşii tăi, care au iubit sau suferit pentru ca să existi tu prin deznodământul destinului Luminii Divine a vieţii tale.

275. Marile iubiri sunt marile imperfecţiuni de care are nevoie Dumnezeul celor doi iubiţi pentru a deveni perfecţi.

276. Unde începe Dumnezeu se sfârşeşte orice logică.

277. Cum ar arăta o lume perfectă fără imperfecţiune, fără imprevizibil şi dezolant, fără urât şi rău, fără suferinţe? Ar mai fi o lume care ar cunoaşte fericirea?

278. Fiecare ne dorim nemărginirea, suntem lacomi fără să înţelegem că râul are nevoie de maluri şi oceanul de ţărmuri iar noi de limite.

279. Viaţa care nu-L înţelege pe Dumnezeul Luminii Divine din ea este un zbor cu aripi frânte indiferent de poziţia socială sau avere.

280. Omul a creat societăţi bolnave fiindcă a uitat de Dumnezeul Luminii Divine din el.

281. Fiecare om este sfânt fiind rezultatul generaţiilor de strămoşi dar nu fiecare om îşi înţelege şi respectă sfinţenia din el, devenind înstrăinat de sine.

282. Chiar dacă moartea este adevărata casă a Dumnezeului Luminii Divine din tine, nu tu eşti cel care trebuie să alegi clipa când se vor deschide porţile ei. Lasă-te primit atunci când va decide Lumina Divină, fiind mai presus de tine.

283. Dacă omul nu ar avea un sens, nu ar exista.

284. Existenţa este sensul libertăţii de a cunoaşte limitele.

285. Iluzia este o realitate a momentului, pe când realitatea, o iluzie a eternităţii.

286. Întreaga mantie de vise ale lumii s-ar destrăma fără Dumnezeul Luminii Divine din noi.

287. Vor veni zorii când ne vom trezi din visul vieţii şi vom realiza cât de mult am fi putut iubi dar nu am făcut-o niciodată îndeajuns.

288. Unica monedă a Dumnezeului Luminii Divine este iubirea.

289. Nu pot exista mai mulţi dumnezei decât Unul singur cum nu pot exista mai multe infinite, absoluturi sau eternităţi chiar dacă toate acestea se află în fiecare dintre noi.

290. Diferenţele, diversitatea, unicitatea fiecăruia dintre noi constă în modul cum îl abordăm pe Dumnezeul Luminii Divine care devine unic pentru fiecare dintre noi şi un tot pentru lume în ansamblul ei.

291. Nebunia societăţilor omeneşti s-a declanşat atunci când omul s-a simţit însingurat, uitând de Dumnezeul Luminii Divine din el.

292. De ce oamenii uită de Dumnezeul Luminii Divine din ei, de ce s-au îndepărtat de Acesta, oare nu cu scopul de a fi mai uşor de controlaţi de către ocultele intereselor meschine?

293. Cine poate vindeca vreodată paranoia societăţilor omeneşti bolnave decât Dumnezeul Luminii Divine din fiecare om clădit pentru a deveni un templu al iubirii şi nicidecum o mlaştină a ierarhiei diabolice a unor interese meschine?

294. Istoria este o cădere continuă din braţele Lui Dumnezeu în mizeria societăţii.

295. Cerul inimii nu poate fi minţit niciodată.

296. Absurdul existenţei a devenit dintr-o stare de spirit o necesitate în societatea noastră bolnavă.

297. Frumuseţea este înainte de toate o slăbiciune a cugetului.

298. Ce poate fi destinul decât un târg obscen dintre viaţă şi moarte?

299. Cea mai mare realizare a omenirii este minciuna prin care ne credem învingători.

300. Nu poţi distruge arta de dragul artei şi nici lumea iubind-o.

301. Valoarea în această lume este lipsa oricărei valori.

302. Nu toţi oamenii sunt oameni dar toţi sunt creaţi de Dumnezeu.

303. În faţa nemuririi nimic nu poate fi nemuritor.

304. Lumea este exemplul viu al lipsei de talent a Lui Dumnezeu în ale creaţiei.

305. Am înţeles moartea dar niciodată viaţa care o naşte.

306. Ce înseamnă elită a lumii faţă de universul cu mai mulţi sori decât firele de nisip de pe toate plajele pământului?

307. Mereu mi-am imaginat omul ca fiind alcătuit din întreg universul în care se află, unde miliardele de sori sunt atomii care-l compun, planetele, diverse particule elementare,care au la rândul lor continente cu oceane şi mări, cu civilizaţii omeneşti, iar astfel am ajuns din nou la om.

308. Necunoscutul din noi este acea parte din Dumnezeu care se vrea înţeleasă.

309. Clipa unei zile va fi cu totul alta într-o altă zi.

310. Neputinţa este risipa Lui Dumnezeu pentru această lume.

311. Pocăinţa este a doua natură a omului, aceea de a fi supus lumii.
312. Fără lumina soarelui lumea ar născoci o altă lumină dacă-i este destinat să vadă.
313. Sfârşitul începe doar cu începutul, precum viaţa cu moartea.
314. Cine poate concepe umbra vieţii fără lumina morţii?
315. În zadar privim către infinit dacă nu credem în orizontul ce poate fi atins, în vântul ce poate fi cuprins cu braţele sau în nebunia de a fi liberi.
316. Infinitul este absolutul libertăţii.
317. Poţi să fii liber şi în cea mai tenebroasă celulă dacă sufletul tău înţelege esenţa libertăţii.
318. Nu există libertate adevărată în viaţă fără a şti cum să mori.
319. Panica este modul greşit de a-ţi înţelege libertatea.
320. Învaţă mai întâi să zbori dacă vrei să devii stăpânul cerului.
321. Ce s-ar face timpul fără sângele scurs prin venele noastre care-l conştientizează astfel?
322. Conştiinţa determină lumea.
323. Libertatea este un rezultat al conştiinţei care şi-a organizat propria ei lume.
324. Numai spaţiul poate înţelege cu adevărat timpul în lumea deşertăciunii noastre.
325. Moartea este necunoscutul iar viaţa cunoscutul, pe când Dumnezeu este ambele.
326. În zadar alergi spre nemurirea vieţii când aceasta o vei găsi numai în moarte.
327. Dăruieşte-ţi clipele iubirii necunoscutului dacă vrei ca ele să devină eterne.

328. Pacea omului cu propriul sine este compromisul între cunoscutul vieţii şi necunoscutul morţii, lăsat în voia Lui Dumnezeu.

329. Nu există eternitate fără cunoaştere, de aceea moartea ne va fi cunoscută dacă există ca o prelungire a vieţii. Dacă nu ne va fi cunoscută, moartea nu există!

330. Frumuseţea, fericirea, împlinirea sunt treptele cele mai de sus ale libertăţii.

331. A înţelege cu adevărat lumea nu înseamnă şi a o cunoaşte, fiindcă în înţelegere intră foarte multă simţire, iar simţurile au fiecare propriile lor lumi.

332. Dacă am simţi altfel lumea aceasta ar fi diferită chiar dacă în realitate nu ar fi cu nimic mai schimbată faţă de lumea existentă dinainte de a avea simţurile schimbate.

333. Viaţa este o expresie a conştiinţei propriului nostru sine pe când moartea o impresie a lui.

334. Dovada existenţei se află în moarte.

335. Numai flăcările iadului pot da adevărata valoare raiului.

336. O pace care nu se termină cu un război devine ea însăşi un război interminabil.

337. Nu fericirea este adevăratul sens al acestei lumi ci suferinţa necesară pentru a deveni fericiţi.

338. Destinul omenirii constă în dozarea deşertăciunii care trebuie să o hrănească.

339. Liniştea este un mod admirabil de a şti cât de tare devine strigătul de neputinţă al acestei lumi.

340. Împlinirea vieţii constă în speranţă de aceea este bine să-ţi doreşti vârful dar niciodată să ajungi pe el.

341. Nu există moarte decât în măsura în care trăieşti.

342. Libertatea este o cerinţă a fericirii.

343. Care speranţă nu-şi are propriile ei dorinţe?

344. Limita dintre mulţumire şi nemulţumire depinde de modul cum privim infernul.

345. Între spaţiu şi timp ar fi trebuit să mai existe iubirea ca o a treia dimensiune.

346. Singurătatea este inima timpului.

347. Un spaţiu fără de timp ar fi ca o moarte fără viaţă.

348. Bogăţia este speranţa fericirii pentru cei care nu înţeleg moartea.

349. Bogăţia morţii este sărăcia vieţii.

350. Între viaţă şi moarte nu poate exista niciodată o altă cale.

351. Prietenia este un artificiu al vanităţii pentru cel născut a fi lider.

352. Vanitatea este cauza pentru care viaţa a pierdut definitiv în faţa morţii.

353. Toate femeile pot fi perfecte pentru imperfecţiunile bărbaţilor şi invers.

354. Sărăcia este o limită a libertăţii de sine.

355. Umilinţa este o armă a vanităţii.

356. Demnitatea nu va fi niciodată demnă de noi până nu vom respira iubirea Cuvântului din care a creat Dumnezeu lumea.

357. Demnitatea este o pace al cărei război se duce zilnic.

358. Decepţia este armura prin care moartea se păzeşte de viaţă.

359. Nu există revelaţie dar nici decepţie mai mare pentru viaţă decât să-şi înţeleagă propria ei moarte.

360. Soarele ar fi trebuit să devină zeul suprem al acestei lumi întunecate de necesitatea crucii.

361. Împrumutul este unealta prin care putem fi mai buni decât noi înşine dar şi mult mai odioşi.

362. Societatea este rezultatul modului în care ne împrumutăm unii pe alţii.
363. Fără intuiţie lumea ar deveni lipsită de iubire.
364. Intuiţia separă binele de rău şi frumosul de urât într-o lume unde cunoaştem doar Iluzia Vieţii.
365. Luciditatea ar trebui să fie esenţa înţeleasă a cuvântului în lumea iluziei.
366. Luciditatea nu înseamnă cunoaştere ci detaşare de iluzie.
367. Decepţia ne ajută să-L înţelegem pe Dumnezeu uneori în toată splendoarea Sa.
368. Decepţia este un dar făcut naturii umane de suferinţă spre a putea simţi într-o zi fericirea.
369. Fără decepţie, iubirea ar deveni o noţiune sordidă şi lipsită de trăire.
370. Cred că Dumnezeu a fost într-o decepţie profundă atunci când a creat această lume.
371. Cine ar mai reuşi vreodată să vindece depresia profundă a societăţii dacă nu iubirea?
372. Depresia este sângele societăţii otrăvit de vanitate.
373. Lumea este o satiră plină de invective care lovesc crunt viaţa.
374. Ispita este un dor al vanităţii.
375. Fără ispită ar mai exista Dumnezeu?
376. Prin ispită omul a devenit adevăr.
377. Doar alături de ispită viaţa poate deveni câteodată fericită.
378. Am putea concepe iubirea fără ispită?
379. Ispita nu are nevoie de iubire pe când iubirea da, precum cel mai mare beneficiar al Diavolului este Dumnezeu.

380. Ispita este motorul omenirii dar care poluează prea mult.
381. Abstinenţa a devenit o onoare pentru sfinţenie doar fiindcă Dumnezeu era abstinent nefiind căsătorit?
382. Abstinenţa a creat religii.
383. Faima este o descărcare a absurdului.
384. Modestia este o calitate prost înţeleasă a vanităţii şi prostiei.
385. Oare Dumnezeu este modest dacă suferim mai mult decât suntem fericiţi?
386. Modestia este nasturele care încheie cămaşa suferinţei.
387. Există Diavol lipsit de bogăţie sau Dumnezeu sărac?
388. Mântuirea este o relicvă a bogăţiei sufleteşti dar şi trupeşti, de care ne-am lepădat cândva.
389. Prin suspiciune lumea a devenit un experiment trist al luptei vieţii.
390. Fără suspiciune am mai fi devenit la fel de bogaţi sau săraci?
391. Îndrăzneala este natura prin care Dumnezeu ne iubeşte şi crede în noi.
392. Cel care nu îndrăzneşte, îşi pângăreşte propria viaţă.
393. Viaţa este târfa Lui Dumnezeu.

Tipărită la

Editură & Tipografie PACO S.R.L.®

☎ *021 211 40 74*